

קיצורים של כללים חלק ב'

הקדמה

חלק זה הוא לבאר יחודם של האצילות והעקודים בא"ק.
כל מה שנבאר היא פרטים שבס"ג דא"ק שהוא שורש הכל, שהוא המו"ס שהוא רישא תליתאה, ונקרא בת"ז א"ס, והוא מוחא חדא דכליל תלת, שהע"ב אין לנו רשות לדבר בו מאומה.
עקודים שהם האח"ף מיוסד על ד' שמות עסמ"ב, שהוא מציאותם, כי מהם נעשה בחי' או"א שבו, כמו שאר"א יוצאים מה"ג ת"ד, ומאותם או"א שבא"ק יצאו הנקודות, וכן מהם יצאו התיקון המ"ה, והאר"א עצמם גם כן נכללים מד' שמות עסמ"ב.
רק נבאר מהמו"ס דא"ק ולא בא"ק עצמו, ע"ד א"א שלא מתגלה אלא רק הראש לבד (אד"ז רפח ע"א), כי כל מה שלמטה מראשו הוא מתלבש באורות היוצא ממנו ואינו מתגלה רק בהם ועל ידיהם.

כללי התפשטות והסתלקות כלל ח"י ענף י' סימן א' אות א' מערכת הע"ב
(א)

ע"ב

ע"ב דמ"ס: מאחר שהמו"ס הוא הוי"ה שלימה הכלול מד' שמות עסמ"ב, לכן הע"ב שבו הוא אות י' שכולל קוצו של י', ולכן הוא או"א עליונים וכתר דמו"ס.
הגם שהוא ממו"ס אבל הוא מיוחד עם הקד"א, שהוא רישא תנינא, הנקרא אין, ובו ברישא תנינא לא ניתן רשות להבחין בו שום הבחנות מחולקות, והע"ב דמו"ס הוא ראשית המוח והוא שורש השרשים לכה הראיה, והוא גם שרש למציאות דאבא הכללי שבא"ק העומד מהגרון עד החזה שבו, כמו שהרישא תנינא דא"א דאצילות שורש לאבא דאצילות, אבל שניהם רק שרשים לאבא דרך האח"ף שלהם.
מאחר שהע"ב דמו"ס כלול ומיוחד עם הקד"א אשר שם אור הגנוז, לכן עיקר שימושו הוא הנביעו דאור א"ס, ועל ידו מתפשט אור א"ס להתייחד בכל מה שהאציל, ולכן הוא מהוה הכל ומנהיג הכל, שהוא הנשמה דנשמה לכולם, אבל זה לא תמידי אלא זה תלוי באופן היחוד בקד"א, ואז מתנהג המציאות למעלה מן הטבע, ולמעלה מן המדה, וכאשר זה לא בכל עצמותם כהראוי ורק בבחי' יחוד החיצוניות לבד, אז מתעלם הגילוי דאור א"ס, ואז מתנהג המציאות רק על פי הטבע, והמדה הראוי לכל א', ולולא היחוד החיצוני העולם לא היה קיים אפילו רגע א'.
צורת היחוד תלוי בב' סיבות, לפעמים זה על ידי מעשה וזכות, או לפעמים זה על פי כבשי דרחמנא, שהוא כוונה לתכלית ותיקון האחרון.
לכן אליו בא כל עליית מ"ן, וכן עליית מ"ן דנקודות.
אבל אור זה דע"ב דמו"ס לא מתגלה מעולם למטה כלל, אלא רק אור המ"ה שהוא התיקון שהוא תולדתו מתגלה, על אף שהכל מהע"ב דמו"ס, והוא יסוד הכל.

(ב)

ס"ג

הס"ג דמ"ס הוא הה' ראשון דשם הוי"ה הכללי שבמו"ס, והוא הבינה ואימא דמו"ס, ישס"ת שלו מהחזה שבו עד הטבור.
הס"ג הזה הוא באמת עיקר המציאות והגילוי דמו"ס, כי הע"ב לעיל הוא כלול מיוחד עם הקד"א הנקרא אין.
הס"ג הזה מתחיל למעלה מן האזניים דא"ק, שהוא מקום כח השמיעה, ונמשך גם מן האזניים ולמטה, אבל הוא הקלא דלא אשתמע והוא קלא פנימאה דלא פסיק לעלמין קול הברה הנשמע בסתימת אזניים.
הס"ג הזה (סמ"ב שלו) הוא שרש השרשי של אח"ף, וממילא לאמא דא"ק, שהוא מהחזה עד הטבור.
הס"ג הזה שורש לאימא רק על ידי השם ב"ן דהמו"ס.
הס"ג הזה גם משמש לכל התהוות והמציאות דהנקודות כולם, וגם לתיקון המ"ה (יחד עם הע"ב הנ"ל) וממילא הוא שורש לכל המציאות כולו ולכל ההנהגה כולה, וכן כל התיקונים כולם.

(ג)

מ"ה

מ"ה דמ"ס: הוא הו' של שם הוי"ה הכללי דמו"ס, ומקומו בגלגלתא דא"ק לפני מן החוטם מכנגדו ולמעלה עד כנגד מתחת האזניים ולפנים, והארתו עד הגרון.
והוא הוציא המציאות דא"ק מהגרון ולמטה עד החזה, והוא שורש לאבא הכללי דא"ק, דהיינו או"א עלאין, וזה דרך המזל עליון דעקודים.
הוא הוציא האבא וכל חלקי הנקודות אשר ממנו וכן אח"כ כל חלקי אור התיקון אשר ממנו, וזה מה שנוגע למציאות אבא עצמו.
יש עוד דבר שהוא גם מתפשט לצורך בחינת היחוד דאור א"ס שבהם, והם באבא דא"ק, והם הד' מיני עסמ"ב באבא שבא"ק שהם מ"ה דב"ן (פר"ח) ומ"ה דמ"ה, וכל זה הוא דרך העקודים ולא ישר מהמ"ה דמו"ס, והם כפולים א' מבחי' אור א"ס שבהם, א' עצמותן ממש.

קיצורים של כללים חלק ב'

והוא מהגרון עד החזה שהוא מקום האבא, וזה באמת עד סוף רגליו רק מהחזה ולמטה הוא על ידי התלבשותו באבא, אבל עד החזה הוא על ידי התפשטות הנה"י שלו עצמו, ולמטה מהחזה הוא רק בשיתוף השם ב"ן דמו"ס ע' לקמן א/ד.

כל המציאות דא"ק מהגרון ולמטה הוא נעשה על ידי התפשטות ראשון דהנה"י דהע"ב דמו"ס, והע"ב והס"ג דס"ג דמו"ס, כי מההתפשטות הראשון דנה"י דע"ב נעשה המציאות מהגרון עד החזה שהוא נעשה מהמ"ה דמו"ס, שהוא א"א דא"ק, ומהחזה עד הטבור נעשה מההתפשטות הראשון דנה"י דע"ב דס"ג שהוא האבא שבו, וזה רק על ידי השתתפות המ"ה דמו"ס, והטבור עד סוף רגליו מהתפשטות הראשון דנה"י דס"ג דס"ג שהוא אמא שבו, על ידי השתתפות המ"ה דמו"ס בהם.

ב"ן

ב"ן דמו"ס הוא הה' אחרונה שם הוי"ה הכללי שבמו"ס, והוא גילוי של הה' ראשונה, הס"ג דמו"ס, ולכן היא אשת חיל עטרת בעלה, ששורשה היא בעטרה דאמא שהיא עטרה בראש ז"א, ולכן שם ב"ן יש רק ט' אותיות ששרשה נשאר בעטרה דאמא. מקומו דב"ן דמו"ס בגלגלתא למעלה לפני מן הקרקפתא ומתפשט בהארתו בגלגלתא עד הגרון, ואינו ניכר עד האזניים בגלל הס"ג ולא עד החוטם בגלל המ"ה אלא רק מהחוטם ולמטה נראה.

הוא הוציא א"ק מהחזה עד הטבור, וזה על ידי הנה"י דב"ן, ומהטבור ולמטה על ידי התלבשותו באמא, והוא שרש השרשי לאמא הכללי שהוא ישסו"ת, אבל זה לא שורש בדרך ישר אלא רק דרך עקודים.

שרש פנימי העליון דאמא היא המו"ס עצמו שהוא הע"ב וס"ג שלו, אבל השרש הלא נעלם הוא מ"ה וב"ן דמו"ס, שהמ"ה שם אחזי נהוריה דע"ב דמו"ס וס"ג בב"ן.

ב"ן הזה גם כל התפשטות הנה"י דא"ק שהם לבר מגופא הם רק לצורך האצילות, וזה כולל הנה"י דע"ב דמו"ס ונה"י דע"ב דס"ג וס"ג דמו"ס, וכל זה רק על ידי שפעת אור וכח דב"ן דמו"ס שמשפיע בה דרך העקודים, וזה בחי' אור א"ס המאיר בהם.

מציאותה אורה ושפעה דאמא הכללי דא"ק הם הד' מיני עסמ"ב דב"ן דמו"ס וב"ן דב"ן דמו"ס גם פנימיות, וגם חיצוניות, ומ"ה דב"ן דמו"ס, וזה גם מציאותה עצמה וגם אור א"ס שבהם, שהוא הע"ב הכללי המתגלה ומתייחס באמא הכללי.

סימן ב'

הקדמה

ע"ב דס"ג דמו"ס שהוא אור הראשון מהתפשטות הס"ג דמו"ס, והוא כולל כולם והוא כתר וחכמה שלהם, ויש לע"ב דס"ג דמו"ס גילוי מע"ב דמו"ס, כי הע"ב דס"ג דמו"ס מהמלכות דע"ב דמו"ס, ולכן מתגלה הע"ב על ידו, והוא עומד בכל העקודים בבחינת נשמה לנשמה ועל שמו נקרא העקודים בשם ע"ב דס"ג.

סימן ב'

ע"ב

[סעיף א']

הס"ג דמו"ס נעלם מאד והוא המ"ס עצמו ואין להבחין בו שום חלוקת שמות כלל, אלא רק בהתגלותו, והע"ב דס"ג דמו"ס כולל בתוכו כל הי' ספירות כולם והם כלולים בד' שמות עסמ"ב, וד' שמות אלה הם השורשים הפנימים דאח"ף, ושרשו היא מהמלכות דס"ג דמו"ס.²

ע"ב דס"ג דמו"ס הוא בחי' נשמה לעקודים, כמו שהא"ק בחי' נשמה לכלל העולמות כולם, וכן על דרך הא"א דאצילות כלפי האצילות, שבו נתייחד כח הפעולה לכלל העולם העקודים, וכל העסמ"ב כלולים בו בעולם וברמז.

רק קשה שאם סמ"ב דס"ג דמו"ס הם בינה³ וזו"ן, למה מקומם באח"ף, ולא בגרון חזה וטבור? תירוץ הדבר בגלל שהם בינה וזו"ן שבע"ב, שהע"ב עולם מלא כולל כל הפרצופים א"א אור"א וזו"ן, והאימא דס"ג דמו"ס הוא במקום האזניים עד השבולת הזקן.⁴

סעיף ב'

¹ דהיינו בע"ח נקודות א'.

² דהיינו כל העסמ"ב שמדברים בעסמ"ב דס"ג הוא באמת העסמ"ב שמתפשטים מהס"ג דמו"ס, ועי' לעיל ח"א כלל ד ענף א שזה מהלובן העליון דהיינו שכל מערכת תחתונה היא מהלובן (זרע) של עליון

³ תתאה דהיינו ישסו"ת עי' לעיל ח"א כלל ד ענף ב.

⁴ וכן כתב לעיל ח"א כלל טו ענף ב.

קיצורים של כללים חלק ב'

ע"ב דס"ג דמ"ס מיוחד בע"ב דמ"ס, כי כתר דס"ג הפרטי⁵ דמ"ס הוא מהמלכות דע"ב דמ"ס, והע"ב דס"ג יוצא מכל הס"ג הפרטי⁶ דמ"ס, ולכן עצמותו ופנימיותו דהע"ב דס"ג דמ"ס הוא מהתחלת עיקרו דכל המ"ס שהוא עד הע"ב דמ"ס, אבל מציאות וגילוי הוא מתפשט מהס"ג דמ"ס ולחוץ עד סוף הגלגלתא, אבל הנה"י שהוא לבר מגופה מתפשט באמת למטה עד הטבור דא"ק.

כל מראות עליונים הם רק באור העינים הפנימי והוא בסתימו דעייני⁷ (מהגלגלתא ולפנים, דהיינו מהמ"ס עד העיניים), אבל הגילוי היא לפי מדריגת האדם, וכל הנביאים חוץ ממשה רבינו היה ג"כ על ידי התלבשות כח הנפש שבו שבכח המדמה, ודניאל עוד יותר למטה שהיה נמשך גילוי על ידי התלבשות ראש עולם העשיה ומתחית עולם היצירה, וזה לא נבואה אלא ממוצע בין נבואה לרוה"ק, וגם בראיה זו ראה המלאכים וזה לא גילוי הנבואה.

כל מראות האלקות חוץ ממשה רבינו היו כולם רק בדרך ראייה חיצונית, אבל באספקלריא דנהרא שהוא בסתימו לא כתיב ביה ראייה אלא ידיעה, אבל במראות אלקות לאחרים האספקלריא המאירה היה מתלבש בראיה חיצונית דאתחזי, וזה אספקלריא דלא נהרא⁸, אבל משה זכה להארה ללא התלבשות, ומה שכתוב ותמונת ה' יביט, דהיינו התמונת ה' היא אספקלריא שאינה מאירה, ו'יביט' היא שמשה הבין ממנו עומק הגילוי באספקלריא המאירה, ולכן אין בנבואת משה שום צורה ותואר ודמות כלל, ולכן מובן איך שייך אצל משה נבואת המשכן שהוא צורה.

משה השיג גם נבואה של אספקלריא שאינה מאירה על פי יחודם באספקלריא המאירה, דהיינו היחוד של הז"א עם המלכות, שאז גם המלכות עומד בסוד אספקלריא המאירה, הפיך שאר הנביאים שהשיגו דרך האספקלריא שאינה מאירה, ולכן הקמת המשכן שייך רק על ידי משה שרק הוא כוון באמת על יחודם הנעלם בשורשת כל תבניתם, ולכן אין בנבואת משה לשון ראייה אלא ידיעה.

במעשה של נקרת הצור, שנגלה האחוריים והרשימו, שנקרא תמונה. קשר תפילין היא אספקלריא שאינה מאירה ולכן אין בו פרשיות אלא רק עור, שעור הוא בחינת המלכות המקפת הכל.

קשה שכתוב שהקשר של תפילין זה לאה, וגם כתוב רחל, וגם כתוב של כל קומת הנוק?⁹ קשר תפילין (הד') היא מהארת המוחין המתפשט ונמשך מבחוץ, והוא מהארת המלכות דתבונה עם אור הדעת המתלבש בו, והוא מהכתר דמלכות, ולכן הכתר דראש (לאה) הם כתר דרחל, וזה נמשך ממנו ונעשה הדעת דרחל שהוא קשר של יד שהוא יו"ד, וזה נעשה על ידי רצועות הנמשך מקשר של ראש, שהוא כולל כל הד' מוחין והם אורות המקיפים דרחל, והוא כל אור דאחוריים בכללות ובפרטיות וכל דפנימיות וחיצונית, שכללות אור המוחין דרחל הם תפילין עצמם, ופרטות הדעת הוא הקשר, ומכללות כל הארת הד' מוחין שבו שהוא עצמו הד' קשר של ראש.

כל דרכי ההנהגה של עתה תלויים בנוק⁹, וזה נתגלה למשה במעמד נקרת הצור, שהקשר של ראש הוא באצילות, ושל יד בב"ע, והם נשמה ורוח ונפש, וזה היה באספקלריא שאינה מאירה ומשה הבין העומק. אצל האבות נתגלה השם הוי"ה אבל דרך מסך אספקלריא שאינה מאירה שהיא א-ל-ש-די דהיינו ביסוד ונמשך אל המלכות⁹, והם למטה מהפרסא ולבר מגופא ולכן בהם כתיב ראייה, אבל למשה נתגלה בשם הוי"ה

⁵ ולא הנוולד ממנו, כי הס"ג דמ"ס מוליד עסמ"ב והע"ב שהוא מוליד עליו מדברים.

⁶ ולא הנוולד ממנו.

⁷ עי' יהל אור ח"א יב ע"ד וז"ל, ונה"י הן גוונים דמתחזיין, לכן ב' גוונים הראשונים נראין בפתיחו דעיינין, וחג"ת הן גוונים דלא מתחזיין, לכן הן בסתימו דעיינין, אבל חב"ד אין שם גוונים כלל, עכ"ל, ועי' הגרמ"מ משקלוב - ביאורי הזהר - דף לה וז"ל, העיינין צריך להיות סתימין למכסה עתי"ק, עכ"ל, ועי' בהגר"א בסד"צ א' ע"ב ד"ה וזהו ספרא דצניעותא וז"ל, לפיכך אין מגלין זאת החכמה אלא לצנועין כמ"ש (קידושין עא ע"א) אין מוסרין אלא למי שהוא צנוע, עכ"ל, ועי' גמ' פסחים ק"ט ע"א, ולמכסה עתיק דברים שכיסה אותם עתיק יומין, עכ"ל. בדע"ה הוא מביא תז"ח בשעתא דאיתכסו אתגלייא, ובשעתא דאתגלייא איתכסי בסתימו דעיינין חמאן ליה.

⁸ עי' בהגר"א בתז"ח יח ע"א וז"ל דלא אנהיר סיהרא אספקלריא כו' - כי אין השגה לשום בריה רק בשכינה כידוע רק שמרע"ה אנהיר לה בדרגיה ועביד לה אספקלריא דנהרא, עכ"ל, דהיינו שכולם רק משיגים מהמלכות אבל ההפרש היא אם זה המלכות מאירה או לא, ועי' תז"ח עצמו לד ע"ג וז"ל כרובי עינא דפתחין וסגרין דבהון נהיר עמודא דאמצעיתא בבת עינא ואתקריאת מסטרה אספקלריא דנהרא וכד סתים עינא אתקריאת אספקלריא דלא נהרא, עכ"ל, משמע שההבדל בין נהרא ללא נהרא אם זה בזיווג עם ז"א, ועי' תז"ז פט ע"ב וז"ל מסטרא דיהו"ה אתקריאת אספקלריא דנהרא וכד איהי אדנ"י בלא בעלה אתקריאת אספקלריא דלא נהרא.

⁹ עי' יהל אור ח"א טו ע"ד וז"ל, מדרגת האבות שראו בגוונים דלא מתחזיין על ידי גוונים דמתחזיין, והן בחג"ת, והוא בדרגא דז"א, ומדרגת משרע"ה הוא דלא מתחזיין כלל והוא בינה, עכ"ל.

קיצורים של כללים חלק ב'

ת"ת ללא מסך, ועכ"ז שגילויו היו דרך יסוד ומלכות אבל זה רק בדרך מעבר ולא התלבשות¹⁰, ולכן אין אצל ראייה אלא ידיעה.

ואם קשה שהרי כתוב בק"ס ומתן תורה שכלל ישראל זכו לאספקלריא המאירה ועכ"ז כתוב שם ראייה, אלא היה שתי הגילויים, ומה שכתוב רואים מדובר על האספקלריא שאינה מאירה, כמו בקולות שראו את המלאכים שנבראו על ידם, ועיקר הגילויים היה באספקלריא המאירה אבל מה שנאמר בו ראייה היה על ידי התלבשות באספקלריא שאינה מאירה.

משה זכה לגילוי של נקרת הצור רק על ידי ריבוי הבקשה, שהוא ירד ממדריגתו אחרי חטא העגן לא' חלקי אלף ממה שהיה מקודם, ולכן רק זכה לזה בסוד הקטנות דעיבור.

כתוב כי לא ראיתם כל תמונה, דהיינו שלא ראו בראית עיניים שום דבר אלא רק בראיית השכל שהוא הבנה ועל זה נאמר ותמונת ה' יביט.

ולכן מותר להתבונן איך שורש דיוקן של אדם מרומז בשם הו"ה, ועל זה נאמר תמונת ה' יביט, אבל זה רק על כח ושורש דבחינת תמונה שהתמונה באמת רק בבי"ע.

סעיף ג'

ביאור בפרט המקום של אבא דע"ב דס"ג דמ"ס בחיצוניות א"ק, והוא מהגרן עד החזה דע"ב דס"ג דמ"ס ומקומו בא"ק מהעיניים ולמעלה ולפנים עד סוף המוח שהוא מ"ס, ולכן הוא שייך לחכמה וראיה, כי כך הוא במקור המקורות.

הא"א של הע"ב דס"ג דמ"ס הוא הגלגלתא שבו שהוא במ"ס עצמו, שהוא מהס"ג דמ"ס עד הע"ב דס"ג דמ"ס.

[סעיף ד']

ע"ב דע"ב דס"ג דמ"ס הוא נחלק לשנים והם א"א ואבא, וא"א הוא האספקלריא המאירה שלא נתגלה לשום נביא חוץ ממשה, והוא קרקפתא דתפילין, ואבא הוא הסוד של ראייה פנימית שעיקר שימושו בסתימת העיניים, והוא תפילין דר"ת (שס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס הוא תפילין של רש"י), ולכן רק מתחילים לדבר מאורות אח"ך ולמטה שהם בינה וזר"ן שבע"ב דס"ג דמ"ס¹².

ב' התפשטויות דאזניים הם בבניה¹³ דע"ב דס"ג דמ"ס, והם יצאו בבחינת לידה מאמא¹⁴ שהוא ישו"ת שבע"ב דס"ג דמ"ס, וכל לידה הוא מנה"י¹⁵, והאור הנולד הוא בבחינת זר"ן מלביש על הנה"י שהוא מהטבור ולמטה, ולכן הטבור דבינה דע"ב דס"ג דמ"ס הוא במקום האזניים דא"ק, וסופו בשובה"ז, וחציו העליון מהאזניים ולפנים עד גבול העיניים.

[סעיף ה']

מקום החוטם בשרשו דע"ב דס"ג דמ"ס, הוא מהז"א שבו, שהוא השם מ"ה של הע"ב דס"ג דמ"ס¹⁶, והאורות החוטם יצאו מהזווג שבמ"ה הזה מהטבור של המ"ה הזה עד סוף רגליו, והוא מהחוטם דא"ק עד החזה, והוא הנה"י דאותו מ"ה, ומטיבורו דמ"ה ולמעלה הוא הכח"ב וחג"ת של אותו מ"ה והוא מהחוטם ולמעלה לפנים עד גבול האזניים, ושם הוא הסתלקות האורות דהתפשטות הראשון דאורות החוטם, אם כן מקומו של החוטם הוא מהאזניים עד החזה, וזה בכל חצי התחתון דת"ת דע"ב דס"ג דמ"ס, גילויו של החוטם הם מהנה"י דז"א דע"ב דס"ג דמ"ס.

המ"ה הפרטי של המ"ה הפרטים, דע"ב דס"ג דמ"ס נתגלה רק מהטבור ולמטה דע"ב דס"ג דמ"ס, דהיינו מתחת לשיבולת הזקן, שעד שם מתבטל באורות האזניים, והטעם לזה היא שבעקודים שולט אור ס"ג, ולכן המ"ה נכלל בו כדוגמת ב"ן הנכלל במ"ה באצילות.

[סעיף ו']

¹⁰ עיי' בהג"א בסד"צ יא ע"ד ד"ה אעבר וז"ל כי החוורתא הוא הולך לז"א, ואעפ"י שהולכין דרך הכתף ואו"א מלבישים עד הטיבור, ע"כ הולך דרך או"א, אינם אלא מעבר בלבד, כידוע שכל שהולך לתקנא לפרצוף אחר, אעפ"י שהולך דרך כל הפרצופים שלמעלה, אינם אלא דרך מעבר לבד כידוע, בסוד צינורות העגולים.

¹¹ דהיינו הע"ב הפרטי מהעסמ"ב שנולד מהס"ג דמ"ס, שכל העסמ"ב כלולים בע"ב

¹² שהם באמת הסמ"ב דס"ג דמ"ס עיי' לעיל ח"א טו ע"ד ע"ד.

¹³ דהיינו ס"ג.

¹⁴ דהיינו ס"ג.

¹⁵ דהיינו הנה"י דיסו"ת.

¹⁶ שהוא באמת המ"ה הפרטי דס"ג דמ"ס, כנ"ל (ח"ב ב ע"ה ע"ז) שס"ג דמ"ס היא ע"ב דס"ג ופרטיו.

קיצורים של כללים חלק ב'

מקום הפה בשרשו דע"ב דס"ג דמ"ס, בעקודים שולט שם ס"ג ולכן לא ניכר נוק' לעצמה כלל, אלא נכללת בז"א¹⁷, והז"א מתשמש יחד עם הס"ג כנ"ל, ולכן מחוץ לפה עד שיבולת הזקן נכללת הנוק' במ"ה ובס"ג, ומהשיבולת הזקן עד החזה נכלל במ"ה ומהחזה ולמטה עד הטבור יצאה לגילוי בפני עצמה לצורך אצילות. ז"ן דב"ן דע"ב דס"ג מלביש המ"ה¹⁸ הנ"ל מהטבור שלו ולמטה, וזה מהפה עד הטבור דא"ק כי הטבור דב"ן הוא בפה דא"ק, אם כן הנה"י דב"ן דע"ב דס"ג דמו"ס הוא מהפה דא"ק עד טבורו, אבל החג"ת וכח"ב הם למעלה מגבול הפה עד החוטם.

על אף שנה"י היא מהטבור ולמטה ולכן חצי התחתון של הפרצוף עכ"ז היא רק שליש התחתון של הפרצוף, אבל היותו שליש זה רק באיכות, אבל בכמות זה חצי, שהכח"ב אינם תופסים מקום בכמות בכלל, שהחיצוניות דהגלגלתא מכלל החג"ת¹⁹, והחג"ת היא חצי העליון של הפרצוף.

[סעיף ז']

ע"ב דס"ג דמ"ס הוא הסוד הלובר העליון שהוא שורש כל הגילויים, והוא יצא בסוד זוג עליון מהס"ג דמ"ס. העסמ"ב דע"ב דס"ג דמ"ס היא באמת העסמ"ב דס"ג דמ"ס, שהם עצמם העסמ"ב הכלולים בהמ"ס, שהס"ג דמ"ס היא עיקר המ"ס.

[סעיף ח']

ע"ב דס"ג דמ"ס, מהחזה שבו ולמעלה אין גילוי שעיקרו רק לסוד הראיה הפנימית שלא נתלבש בגוף וכלי, ויש לו ג' בחינות: א' אספקלריא המאירה שהיא גילוי היחוד דאבא שבו בא"א המיוחד בע"ב דמ"ס, ב' אספקלריא שאינה מאירה והיא בלתי היחוד דאבא וא"א, אבל זה גם מראות אלקות וזה שייך לכל הנביאים חוץ ממשה רבינו, ג' מראות הרוחניים והמלאכים שאינם מראות אלקות, אבל גם כן רק מכת הראיה הפנימית. אבל ראיית העיניים ממש היא רק תמצית הארה הנ"ל בדרך אור חוזר, מאור מוחין דנר"ה.

גם נקודות קבלו תמצית הארה מהע"ב דס"ג דמ"ס לצורך מלוכתם כרגע, וזה כח הראיה שלנו, שכל מה שהיה בעולם הנקודות לא יחסר לעולם, והנקודות עצמם הם טיפת קרי מע"ב זו, והמשכתם רק דרך הע"ב הזה.

ראיה פנימית גם משמשת לסוד אשגחא פקיחא דלא נאים²⁰, אבל עיקרו משמשת לשרש פנימי דאח"ף שהוא סמ"ב שלו, ²¹המיוחד באבא וא"א שבו, ונדוע²² כי ה"ג ת"ד שבא"א הם מהכתר וחכמה דמ"ס, שמהחכמה יש ח' תיקונים שהם מבינה עד המלכות, ומהכתר הם ה' תיקונים אחרונים מהחג"ת נ"ה שהיסוד כלול בהבינה דחכמה, ואין גילוי למלכות בפני עצמה, ואין גילוי לג"ר שלו, וכמו כן באח"ף שמהע"ב דס"ג דמ"ס נמשך ה' תיקונים אחרונים דאח"ף שהוא הכתר דמ"ס והם רק מהחג"ת נ"ה שבו.

(ו')

ס"ג

[סעיף א']

ס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, שהוא הס"ג דס"ג דמ"ס, הוא השורש פנימי לאורות האזניים, ונתהוה על ידי זוג מאו"א עלאין בע"ב דס"ג דמ"ס שהוא בסוד עיניים דא"ק.

הע"ב וס"ג שבס"ג זו הם השורש פנימי להתפשטות הראשון דאזניים, אבל זה רק המ"ה וב"ן הפרטי שבע"ב וס"ג שבס"ג זו, שיצאו להתפשטות הראשון, ובהסתלקות הראשון חזרו למעלה להוציא הע"ב וס"ג דאזניים דא"ק²³.

[סעיף ב']

מה שכתבנו שהע"ב וס"ג שבס"ג הזה הם שרש פנימי להתפשטות הראשון דאזניים לא מדויק, אלא כוונתנו למ"ה וב"ן הפרטים דע"ב וס"ג, דס"ג דס"ג דמ"ס הוא השורש הפנימי להתפשטות הראשון, דהיינו בתוך א"ק, ויצא כנגדו מחוץ לא"ק מאזניים עד שבולת הזקן. והם ירדו לשני דברים א' לצורך התפשטות הראשון והוא המ"ה והב"ן הפרטיים, ועוד כדי לעשות שורש עליון למ"ה וב"ן הכללים, ואז הם חזרו לעלות. יציאת המ"ה וב"ן הפרטיים הנ"ל היה על ידי זיווג ולידה, ועליית מ"ן ותוספת מוחין כמו שיתבאר לקמן.

¹⁷ עי' בהגר"א בסד"צ ה ע"ג ד"ה ועוד נ"ל שאין מלכות ניכרת בא"א דוגמת אר"א שתמיד בזיווג

¹⁸ *

¹⁹ יש מקור שהמוחין הם החב"ד והגלגלתא הוא בכלל הז"א*

²⁰ שהוא תיקון ה' דת"ג דא"א עי' סד"צ ו ע"ב.

²¹ דהיינו הע"ב*

²² כנראה שזה ע"ח, וצ"ע אם זה נגד הגר"א בסד"צ*

²³ שהם תולדה מהס"ג הזה, והם הע"ב וס"ג דס"ג הזה.

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ג']

ההסתלקות הנ"ל היא מ"ן לעורר תוספת אור מוחין, והראשון לקבל הם המ"ה וב"ן הפרטים שהם המ"ן בעצמו, והמ"ן עלה למוחין דע"ב וס"ג, שכל מ"ן עולה לשרשו.

[סעיף ד']

עוד מהדורא על הנ"ל.

(ז)

מ"ה

[סעיף א']

מ"ה דס"ג דמ"ס²⁴ - אין בע"ב דס"ג דמ"ס שום בחינת פרסא כלל²⁵, ולכן הז"א שבו מיוחד בשרשו שהוא הדעת, ולכן אפילו שעיקר גילוי מתחת לשיבולת הזקן אבל יצא מחוטם שהוא למעלה הרבה מהטבור שבו.

[סעיף ב']

עיקר גילוי של המ"ה דס"ג דמ"ס היא מהנה"י שבו, שהוא במקום החג"ת דא"ק, שהוא מהשיבולת הזקן עד החזה, וטעם הדבר שהוא נמשך מהמ"ה דמ"ס שהוא שורש אבא דא"ק שהוא מהגרונ עד החזה שבו, וזה בגלל שהע"ב דס"ג דמ"ס הוא מכללות כל העסמ"ב דס"ג דמ"ס, ולכן הנה"י דס"ג דמ"ס הוא שורש לנה"י דע"ב דס"ג דמ"ס, שהוא²⁶ מתלבש וכולל המ"ה דמ"ס.

[סעיף ג']

אחיזתו של המ"ה בנה"י דע"ב הוא בסדר זה, המ"ה דענינו כולל מ"י ספירות, והכתר שבו הוא מהטבור דע"ב דס"ג דמ"ס עד סוף הגוף שבו, שהוא השליש תחתון דת"ת שבו, והחב"ד שבמ"ה הזו הוא בג' פרקין עלאין דנה"י שבע"ב דס"ג, והחג"ת דמ"ה הוא בג' פרקין האמצעים דנה"י דע"ב דס"ג דמ"ס, אבל לא הנה"י החיצונים אלא הנה"י הפנימיים²⁷.

הנה"י הנ"ל יש בו י"ג בחינות, והיסוד שהוא מכריע כולל כולן, ולכן יש י"ג בריתות וי"ג ת"ד, והם נחלקים כך, י' בנצח הוד, שהם ב' כולין וב' ביעין וב' שוקיים ותריין יריכין, וב' רגלין, וג' הם ביסוד בג' פרקין שהתחלתו מהטבור עד ב' הכליות וזה בתוך הגוף, והפרק השני הוא בחוץ לגוף, והג' היא העטרה, ולכן החב"ד דמ"ה הוא מהתריין כולין ומהפרק עליון דיסוד, והחג"ת דמ"ה הם מהתריין ביעין שהם מהפרקין האמצעין דנה"י והם פנימיים עם הפרק האמצע שיסוד שהוא מחוץ לגוף, והנה"י דמ"ה הוא הנה"י שהם מהתריין שוקיים דע"ב דס"ג דמ"ס, אבל היסוד דמ"ה אין לו על מה לסמוך, והוא רק בסוד תוספת.

[סעיף ד']

על אף שמקומו של מ"ה בנה"י דע"ב עכ"ז לצורך לידתו עלה אז הנה"י למעלה מהטבור, ונכללו הנה"י בחג"ת שבו וכן בחג"ת דא"א, ושם נשאר אור עצמותו לעולם אפילו אחרי שירדו הנה"י למקומן, ולכן המ"ה מיוחד עם הג"ר, ולכן עומד המ"ה לעולם בס"ג, שונה מאצילות שירד למטה מהפרסא, ועכ"ז עיקר גילוי של המ"ה דס"ג דמ"ס היא למטה מהטבור דע"ב דס"ג דמ"ס שהוא מתחת לשיבולת הזקן דא"ק והוא אורות החוטם.

סעיף ה'

סדר לידת המ"ה היה בדרך עליית מ"ן וירידה, והוא הכתוב²⁸ כד סליק ברעותיה, וקשה איזה אורות תחתונים היו שם לעלות²⁹, אלא כל אור עליון כשנאצל נשרש בו הבחי' התחתונות שבו כל שרשי האורות והכחות אשר לכל העולמות כולם שהיו עתידין להבראות. וזה כד סליק ברעותיא³⁰ שהוא הרעוא דרעוין ועלה שם לקבל אור ומוחין.

²⁴ שהוא גם המ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס שהסמ"ב דס"ג דמ"ס הם כלולים בע"ב דס"ג דמ"ס כידוע בדבריו לעיל ח"ב ב ע"ה ע"ז.

²⁵ ע"י בהגר"א בסד"צ טז ע"א ד"ה וכן הוא [הלש"ו מביאו כאן] שבכל פרצוף יש פרסה, וקשה לי מה"ת שאין כאן פרסא, אבל זה כשיטתו ח"א ד ע"ב שכאן בכלל הצחצחות, ובכלל האור א"ס ולכן לא רואים שום הפסק בכלל, אבל הרי שם הוא לא כולל הסמ"ב דע"ב דס"ג אלא רק הע"ב דס"ג עצמו, וצ"ע**.

²⁶ הנה"י דס"ג דמ"ס.

²⁷ ע"י לעיל ח"א טו ע"ג ע"י.

²⁸ ע"י זהר ח"א פו ע"ב.

²⁹ זה מדובר על התפשטות השני, והתסלקות הראשון, ולכן לדבריו אין קושיא כל כך, אבל כך זה בנין המאמר.

³⁰ ע"י בהגר"א בסד"צ ד ע"ב בהגה"ה שכד סליק זה עליה למ"ס וכאן כתוב שזה במצח, וע"י דברינו שם א ע"ב ד"ה דצניעותא.

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ו']

המשך הנ"ל, והוא שהמ"ה וב"ן הפרטיים של המ"ה וב"ן, דס"ג דס"ג דמ"ס נתפשטו ממדרגתם ולמדרגת שורש פנימי לאור החוטם שהוא המ"ה כאן, ומזה יצא הע"ב וס"ג של המ"ה, ומקומו בא"ק מסיום האזניים עד גבול החוטם בפנים, והוא השורש הפנימי לאור דהתפשטות הראשון דחוטם. וקשה שהרי שרשם למטה מהם עצמם, שהמ"ה וב"ן הנ"ל הם מהפה עד שבולת הזקן בפנים? אלא כנ"ל שלצורך הלידה עלו הנה"י בחג"ת שלו ובחג"ת דא"א, ונשארו שם. ועוד אחרי שאמרנו שכל העקודים אגודים, כש"כ בשרשם.

[סעיף ז']

מה שכתוב שחצי העליון דמ"ה דס"ג דמ"ס אינו הע"ב וס"ג עצמם שהם נסתרות, אלא המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב, ומ"ה וב"ן פרטיים דס"ג, וזה התפשטות הראשון דחוטם.

[סעיף ח']

אמרנו שהתפשטות השני היא המ"ה וב"ן הכללים דמ"ה³¹ דס"ג דמ"ס, ושורשו הוא המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דכללים, דמ"ה דס"ג דמ"ס, ויש לו שורש שורשו בע"ב וס"ג הכללים עצמם, וצ"ע למה צריך ב' שרשים³². אלא כמו בזו"ן דאצילות, שכל אחד מקבל שפעו מא"א בב' בחינות, א' מלמעלה למטה, וזה מהחווית והנימים והמזלן, וא' מפנימיות לחיצוניות, והוא מהנה"י דא"א המתלבש בו. ובמקביל המלמעלה למטה זה התפשטות הראשון, והפנימי לחיצוין הוא המ"ה וב"ן הכללים דמ"ה דס"ג דמ"ס³³. וצריך ב' אלה בחינות, אור העליון חוץ ממה שמשפיע על התחתון מלמעלה למטה ומטעימו לפעמים מאורות העליונים שהם למעלה ממדרגת התחתון, וזה רק עתה, וזה בדרך מטי ולא מטי, הוא גם משפיע מפנימי לחיצוין שיורד אצלו להתייחד עמו במדריגתו כדי להחזירו אליו, וזה בעיקר להבא שאז לא יהיה מעלה ומטה.

[סעיף ט']

יציאת המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג הכלליים דמ"ה דס"ג דמ"ס יצא במקביל למ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה וב"ן הכלליים דמ"ה דס"ג דמ"ס, זה בפנים וזה בחוץ. באח"ך התלבשות מכל עליון בתחתון מהס"ג שבו, כי בעקודים יש שליטת הס"ג, ומה שכתוב שהתלבשות מבחינת הנה"י, זה כי כל התלבשות היא על חלקי הא"א מהחומר וצורה שלהם הממשיכים בטיפת הזרע דבירורי הולד, ומשום שכל טיפת הזרע נגמרת בנה"י, וזה נלקחת מכל עולם כפי ערכו, שבאצילות זה מדעת שהוא פנימיות דר"ק ובעקודים מהס"ג ולמטה.

(ח)

[סעיף א']

ב"ן דע"ב דס"ג³⁴ דמ"ס הוא בחי' נוק' דז"א שבע"ב דס"ג דמ"ס, והוא שורש הפנימי לאורות הפה, והתהוותו מהנה"י דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס, שהם המ"ה וב"ן הפרטיים האחרונים שבו, דהיינו המ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה וב"ן הכללים, שבמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס, אבל עיקר התהוותו גם כן מהס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, על דרך הנוק' דאצילות שיוצא מהז"א אבל עיקרה מהאמא דאצילות. ואם קשה איך המ"ה הוליד הב"ן הרי המ"ה מקומו מהפה עד החזה, והב"ן שהוא הוליד (הע"ב וס"ג דב"ן) מקומו מהחוטם עד הפה? אלא כדי להוליד הוא עולה בחב"ד שלו כדוגמת נוק' דאצילות, ועל אף שלידת הב"ן מהמ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה עיקרו יוצא ונמשך גם מראשית עיקרן דמוחין מ"ה וב"ן הכלליים, ובאמת המ"ה וב"ן יצאו ביחד ממעי הבינה, והם מהנה"י דע"ב דס"ג דמ"ס, כדרך זר"ן דאצילות.

[סעיף ב']

הע"ב וס"ג הכללים דב"ן דס"ג דמ"ס הנ"ל לעניינינו היא באמת המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג הנ"ל, והם נתפשטו מבפנים לפה דא"ק עד גבול הטבור דא"ק, אבל מקומם באמת מהפה ובפנים ע' גבול החוטם ולכן עלו למעלה בהסתלקות, ונעשהו בעלייתם בסוד מ"ן, ונולד מזה המ"ה וב"ן הכללים.

³¹ דהיינו המ"ה שנולד מהס"ג, והוא עיקר אורות החוטם.

³² הלש"ו מביא שיש לשאול אותו שאילה על מערכת הס"ג דס"ג דמ"ס הנ"ל ב ע"ו.

³³ שעיקרו הוא המ"ה והב"ן הפרטיים שבו, אבל צ"ע עוד שנ"ל, וכן משמע מהגר"א בסד"צ שהארה מפנימי לחיצוני היא כדי חיות, ומלמעלה למטה היא לתיקון וגדלות**.

³⁴ כנ"ל ח"ב ב ע"ה ע"ז אפשר לקרא לו גם כן הב"ן דס"ג דמ"ס, שהע"ב דס"ג דמ"ס היא הא"א של כל המערכת הס"ג דמ"ס.

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ג']

מ"ה וב"ן הכלליים דב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס מקומם מגבול הפה ולמטה עד גבול הטבור, והוא יצא יחד עם המ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס, והם, דהיינו המ"ה וב"ן דס"ג דמ"ס, הם מבחינת האחרונות דנה"י דע"ב דס"ג דמ"ס, שהמ"ה הוא מהחסדים שבנה"י דע"ב דס"ג דמ"ס והב"ן מהגבורות שבנה"י דע"ב דס"ג, בסוד איהו בנצח ואיהי בהוד, וזה גם מעלה ומטה, שעיקר המ"ה למעלה מהב"ן.

המ"ה וב"ן הכללים דב"ן תלויים בבחי' אחרונות דנה"י, והם ב' ירכין וב' רגלין ועטרת היסוד, שעט"י היא המ"ה והד' אחרים הם הב"ן, והם ה' בחי' שזה שורש הפנימי לאורות הפה שהוא המלכות, ה' תתאה דשם הו"ה הכללי דעקודים.

[סעיף ד]

סיכום: ב"ן דס"ג דמ"ס, מציאותו הנוק' דז"א דע"ב דס"ג דמ"ס. התהוותו, דהיינו ממי הוא התחיל להתרקם, מהס"ג דס"ג דמ"ס, אבל התחלתו היה יחד עם המ"ה דס"ג דמ"ס³⁵.

יציאתו ותולדתו על מציאותו ותיקונו על ידי המ"ה דס"ג דמ"ס. סדר יציאת כל חלקיו שבו היא שהע"ב וס"ג הכללים שבב"ן הם מהמ"ה וב"ן הפרטים האחרונים דמ"ה, והם מהגבול החוטם עד גבול הפה, והמ"ה וב"ן הכלליים שבו הם מהמ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג שבו מגבול הפה עד גבול הטבור.

תליתו בשורש דהע"ב דס"ג, הוא הע"ב וס"ג הפרטיים דב"ן הזה, שהוא הב"ן דס"ג דמ"ס, הם בנה"י הפנימיים והעליונים, וב' פרקין עליונים דיסוד, ומ"ה וב"ן שבב"ן הזה הם בה' בחי' אחרונים דנה"י. שימושו ופעולתו דב"ן הזה, הע"ב וס"ג שבו הם השורש הפנימי להתפשטות הראשון דפה, וההתפשטות עצמו הוא המ"ה וב"ן הפרטיים שבע"ב וס"ג שבו, והמ"ה וב"ן הכללים הם השורש הפנימיות להתפשטות השני, ועצם ההתפשטות מהמ"ה וב"ן הפרטיים שבמ"ה וב"ן הכללים.

[סעיף ה]

ב"ן דס"ג דמ"ס, שורשו הנעלם היא בב"ן דמ"ס שהוא סוד שורש האמא הכללי דא"ק, שהיא³⁶ מהחזה³⁷ עד הטבור, וכלולה בסוד מזל התחתון שבעקודים, ומשם האמא יונקת תמיד, והב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס היא גם כן שורש הפנימי לאמא הכללי, וכן הוא במ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס ביחס למ"ה דמ"ס, ולכן שני המ"ה וב"ן הם מאותו שורש שהוא הס"ג דמ"ס, וכל השתמשות המ"ה וב"ן דמ"ס היא על ידי המ"ה וב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס.

[סעיף ו']

יש סתירה שאם אר"א נכללים באורות החוטם פה, איך כתוב ששורשה אבא באוזן, ואמא בחוטם פה? יש ב' בחינות של אר"א העלאין, או שאבא עלאה כולל אר"א, והוא בזמן של זוג לתת קיום לעולמות, שאבא אינה ניכרת לפרצוף בפני עצמה כלל, ואין לתבונה מוחין פנימיים כלל, אלא רק מקיפים, או הוא כולל אבא ויש"ס ואז אמא כוללת תבונה, ואז מזדווגים יחד לתת מוחין לז"א.

ולכן כאן שורשו העיקרי דאבא הוא בס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס שהוא שורש הפנימי דאורות האזניים, והוא כולל כל הח' תיקונים העליונים, אבל גילוי לצורך אצילות היא רק מהגרונן עד החזה וזה רק הח' תיקונים אחרונים³⁸, וזה רק מאורות החוטם.

כל עליות שדיבר בהם הרב אינו שנעתק כמות האור ממקומם כי זה אי אפשר³⁹, אלא היא שנתפשט אור עליון למטה בתחתון ואז התחתון עולה למדרגת העליון, ולא עולה באמת בכמות אלא באיכות⁴⁰. ולכן גילוי האבא תמיד בהעלם באורות האוזן, ובגלוי באורות החוטם, ששם מקומו מהגרונן עד החזה, ובעת הזכות אז נתגלה שורשו באור האוזן, והאמא נתגלה שורשה רק בפה, ובהעלם בחוטם, ובעת הזכות בגלוי.

לפי הנ"ל כשכתוב שהמזלין בסוד אלפי"ן, פירושו שהמזלין הם סוד הדעת, והדעת הוא סוד אל"ף, ומזלין הם בא"א משיבולת הזקן עד הטבור, וזה חג"ת, ותמיד חג"ת בסוד מ"ה דאלפי"ן, ואלפי"ן אלה שורשם מאח"ף, שמהאוזן האלפי"ן בצירור של יו"י, וזה שייך לאבא שעיקרו יודי"ן, והחוטם מאל"ף בצירור יו"ד, שכתוב שי

³⁵ כמו באצילות שז"נ נולדים יחד

³⁶ דהיינו האמא

³⁷ דא"ק

³⁸ הוא כותב ה' בין ב' המזלין, ויש רק ד' אלא צ"ל שהוא כולל המזל תחתון בזה, ועי' דבריו לקמן ה' ע"כ ע"ג, ועי' סתירה בזה בדברי הגר"א בסד"צ יח ע"ג ויח ע"ד, אם זה ה' תחתונים או ד' ללא שערות, ומזל תחתון.

³⁹ וזה היה כעין מיתה עי' לעיל ח"א ט ע"י

⁴⁰ מהרש"ש

קיצורים של כללים חלק ב'

שייך לאוזן, ור"ד לחוטם, ולכן חוטם שייך לאמא, אבל גילוייה רק באורות הפה, וזה מזל תחתון, וזה בחי' ה' שהוא ד' על ר'.

סימן ג'

הקדמה

אחר שבארנו שורש השרשים לכל הגילוי דא"ס ית' שהם העסמ"ב דמו"ס דא"ק, הראשון לכל הגילויים דעולמות הוא אורות האח"ף, ושרש השרשים בא"ס הוא בס"ג דמו"ס שבא"ק אבל שרשם בפרט הוא בע"ב דס"ג⁴¹ דמו"ס, והוא בסמ"ב הפרטיים שבע"ב דס"ג דמו"ס, והם בב' בחינות, א' בתוך א"ק וא' מחוץ לא"ק, וזה גם בהתפשטות הראשון וגם בשני.

(ט')

ע"ב

התפשטות הראשון דאור האזניים היא קומה שלימה של י' ספירות, אפילו שזה רק ע"ב וס"ג כלפי התפשטות השני, וההתפשטות הראשון היא מהמ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג⁴², דס"ג, דע"ב דס"ג⁴³ דמו"ס, וזה בב' בחינות, א' הוא מגבול האזניים עד שבולת הזקן בפנים וא' בחוץ, מבפנים זה אבא, ומבחוץ זה אמא, ולידתו של האבא מהאבא שבע"ב דס"ג דמו"ס, והוא בעיינין דא"ק בסוד ראייה פנימית, ולידת המ"ה וב"ן הפרטיים הוא רק על ידי שפעת אור מלמעלה, והוא מבחי' אבא שבע"ב דס"ג דמו"ס, אבל בגלל שזה נעלם זה רק בהארה בלבד.

אור זה התפשט מגבול האזניים עד גבול השבולת הזקן אבל זה לא מקומו ולכן חזר למעלה מאזניים.

(יוד)

ס"ג

התפשטות הראשון דאור האזניים בחוץ, הוא בחי' אמא של האבא של אות שעבר, וכל מה שהתפשט מבפנים לא כתוב באר"י, כי הם נעלמים, ואפשר ללמוד את זה מה"ג ת"ד דא"א שהם גם פנימיים וגם מקיפים.

ועל אף שהאר"י רק דיבר בענין התפשטות והסתלקות באורות הפה ולא באוזן וחוטם בכלל, הוא מרמז לזה, ועוד כי אח"ף הם בכל עניניהם א', אלא שהם זה לפנים מזה, וזה למעלה מזה.

מקורו מאותו מקור של האבא הנ"ל, שאר"א כחדא נפקין (א"ז רצ ע"ב)⁴⁴, רק שהאבא יצא מהע"ב, דס"ג דע"ב דס"ג⁴⁵ דמו"ס ע"י המ"ה הפרטי שבו⁴⁶, והאמא יצא מהס"ג, דס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס על ידי הב"ן הפרטי שבו⁴⁷, ועכ"ז שאור הס"ג שאנו מדברים בו הוא בחוץ לא"ק, והאור הב"ן היה בתוך הא"ק.

ומקומם של אר"א בהתפשטותם היא כנגד מ"ה וב"ן הפרטיים של הע"ב דס"ג דמו"ס שזה מקורם, וזה החצי התחתון דשליש האמצעי דת"ת שלו עד הטבור שלו שהוא מהאזניים עד השבולת הזקן.

התפשטות הראשון דאזניים מתלבש בו הארת אור העיניים כי האזניים נובעים מס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס והוא בחי' ישס"ת, והע"ב דס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס הוא בחי' יש"ס, והס"ג שבו אנו מדברים היא בחי' התבונה, ואור העיניים הוא בחי' אור דאר"א עלאין שבע"ב דס"ג דמו"ס, ואור אבא עלאה הוא בעין ימין, שמתלבש באוזן ימין, ואמא עלאה בעין שמאל שמתלבש באוזן שמאל.

אחר שיצא הב"ן והס"ג הנ"ל עלו למעלה לשרשם שהתפשטו במקום שאינה מקומם.

(יא)

מ"ה

[סעיף א']

מ"ה הפרטי, דס"ג, דע"ב דס"ג דמו"ס, הוא מאור העיקרי דאזניים, שהוא התפשטות השני, והוא בפנים והוא מאזניים עד גבול שבולת הזקן.

[סעיף ב']

מ"ה זו נולד מע"ב וס"ג הפרטיים דס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס

⁴¹ דהיינו הע"ב שנולד מהס"ג שנולד מהס"ג הפרטי דמו"ס

⁴² הנולדים מה

⁴³ כנ"ל ח"ב ב ע"ה ע"ז אפשר לקרא לזה גם הס"ג דס"ג דמו"ס ולא הס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס, ועוד הס"ג דס"ג או הס"ג דע"ב דס"ג דהיינו שהם נולדו מהס"ג דמו"ס ולא שהם פרטים שבו.

⁴⁴ ע"י לקמן קכב ע"א שזה כולל היות שאר"א תרי רעין דלא מתפרשין (זהר ח"ג ד ע"א)

⁴⁵ הס"ג דע"ב דס"ג היא שורש אורות האזניים.

⁴⁶ דהיינו המ"ה הפרטי שבס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס הוליד הע"ב שהוא תולדה מהס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס

⁴⁷ דהיינו הב"ן הפרטי שבס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס הוליד הס"ג שהוא תולדה מהס"ג דע"ב דס"ג דמו"ס

קיצורים של כללים חלק ב'

עם השותף השלישי שהוא המ"ה וב"ן הכלליים⁴⁸ דס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, שהוא התפשטות השני דשורש אורות האזניים.

קשה, שנראה ששורש המ"ה הזה יותר למטה מאשר הע"ב וס"ג, אם כן איך הוא השותף הג', אבל זה ככל בחינה שהוא במדרגה יותר גבוה מתגלה יותר למטה, ולכן או"א שהם קצרי קומה רק מגיעים עד גבול כתר דז"א, אבל א"א מגיע עד סוף רגליו, וכן הוא כאן, וכאן זה עד סוף שבולת הזקן.

[סעיף ג]

הנ"ל קשה שהרי כל השפעת זר"ן הוא מאו"א, ושל האו"א רק מהא"א, שהוא למטה מהם? אלא התהוותם של מ"ה וב"ן הכלליים שבס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, שהם נשמת התפשטות השני דאזניים, והמ"ה וב"ן הפרטיים דס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, שהם התפשטות השני דאזניים, היו ביחד והתפשטו ביחד, ולכן נשמת התפשטות השני דאזניים באמת למעלה הרבה מהתפשטות הראשון, שהרי שם הוא מקור למוחין של התפשטות הראשון לצורך עיבור של התפשטות השני.

כל מה שהתפשטות השני מקבל מהתפשטות הראשון הוא רק מהמ"ה וב"ן שבא"א, ואפילו מה שמתפשט מהמ"ה וב"ן דא"א הוא רק הארה מעצם האור שעצם האור נשאר למעלה במקומו וזה באמת השורש הפנימי להתפשטות השני, וכן הוא ביחס בין ז"א לא"א דאצילות.

סעיף ד'

סיכום הנ"ל.

סעיף ה'

התלבשות התפשטות הראשון בשני, הוא ככל התלבשות, שהוא בגמר הפרצוף העליון (וכאן זה מהחכמה ולמטה), ואפילו זה היא רק בהזרע שמגיע משם, אבל הזרע כולל ב', א' מבירורי הולד עצמו מהניצוצין הנבררין לצורכו, וב' מחלקי האו"א שהם נותנים מגופם ונפשם, והוא התלבשות האו"א בולד. אבל באצילות זה מהז"ת ולמטה, ולכן באצילות כל הפרצופים בבחינת רישין, שרק הרישין ניכרם ונבדלים מחברו, אבל באח"ף זה הכתרים, שהם מתלבשים מהחכמה ולמטה, שרק ניכרת התפשטות הראשון על מדרגתו בכתר.

כאן רואים הבדל בין עקודים לאב"ע, שבאב"ע יש פרסא המחלק בין ג"ר לז"ת, שהוא מחלק בין התפשטות הראשון לשני, ואין בעקודים, ולכן הם תמיד במדרגה אחת, ועולה תמיד התפשטות הב' לראשון במטי ולא מטי.

(י"ב)

[סעיף א']

ב"ן

ב"ן דס"ג, דע"ב דס"ג דמ"ס הוא הגילוי של אורות האוזן, דהיינו מחוץ לא"ק. והמול"מ שבהם היא ממקום למקום בחוץ לא"ק, חוץ מהכתר שנכנס בפנים, ולכן תמיד הט' תחתונות בחוץ. ומזה כל גילוי אור האזניים, והוא הנוק' דז"א, כמו בכל עולם שכלל כולם, וגילוי של כולם בנוק' דז"א.

[סעיף ב']

אוזן דא"א אינו מקבל אלא משפיע⁴⁹, וזה ענין (תנחומא ויקהל א') שכר מצוה מצוה, שעל ידי מעשה המצוה מתגלה ומאיר השכר והמצוה ומתפשט למטה, שלמעלה בא"א מאיר כל מצוה בבחינת זיו וזוהר והשכר שבה, ושם הכל מוכן ועומד, ואין מעשה בני אדם מגיעים לשם, ולמטה בז"א היא רק בכח, ושם מעשי בני אדם מגיעים, ותועלת עשיית המצוה לפעולת השכר שבה היא בב' פנים, א' שהשפע מלמעלה נמשך למטה, וב' השפע למעלה מוציא הכח למטה לפועל, ואז נעשה זא ע"א) עם שרשו בא"א.

הארה מלמעלה הנ"ל הוא ענין תפילותיו של הקב"ה (ברכות ז ע"א) ושהקב"ה לומד תורה (ע"ז ג ע"א). כל מה שאמרנו שתיקוני צדיקים הם בז"א, זה רק על ידי המלכות שהוא שער לה⁵⁰, וממנה מתקן ז"א, כי בה הוא כל ההנהגה דעולם הזה.

כל תיקוני ז"א בא מא"א ועיקר תיקוניו בא מהת"ד שבו, והאח"ף בא"ק זה כדוגמת י"ג ת"ד בא"א דאצילות, ועיקר האח"ף הם אורות האזניים.

[סעיף ג']

⁴⁸ דהיינו חצי התחתון דס"ג הזה, ונ"ל שזה המ"ה וב"ן הפרטיים דמ"ה וב"ן הכללים הנ"ל.

⁴⁹ עי' פת"ש א"א לז

⁵⁰ עי' ת"ז יט ע"ב וז"ל, בראשית ב' ראשית זה השער לה' צדיקים יבאו בו דא איהו תרעא דצדיקיא דאית, עכ"ל.

קיצורים של כללים חלק ב'

יציאתו ותולדתו של זה הב"ן היא בדיוק כמו המ"ה הנ"ל רק זה בפנים וזה בחוץ, ומקורם אותו דבר מע"ב וס"ג, רק שעצמות הב"ן מהס"ג ושל המ"ה מהע"ב, ומה שכתוב (זהר פנחס רנח ע"א) אבא יסד ברתא, שאין לאמא כח לבד להוציא דוגמתה, ה' תתאה מה' עלאה, ללא האב, שהסיבה לזה מהאבא, ומה שאמא יסד ברא, כי על ידי תשוקתה אליו היא מעלה מ"ן לבחינת זכר, כמש"כ בגמ' נדה (לא ע"א) אשה מזרעת תחילה יולדת זכרים⁵¹, שהסיבה מהאמא על אף שהעצמות מהאב.

סוד הענין שיש ב' מיני זיווגים, א' לצורך נשמות, וא' לצורך קיום העולם, שזיווג הנשמות נמשך ההתעוררות ממטה למעלה בסוד אשה מזרעת תחילה יולדת זכרים, שהוא בירורי ב"ן הנעשים על ידי מעשים טובים של צדיקים, וכשאין מעשים טובים אז ההתעוררות רק מלמעלה למטה בסוד איש מזרע תחילה, וזה מיעוט השפע, אם כן כשכתוב אבא יסד ברא, ואמא ברתא, דהיינו זה הסיבה כי מציאות הנקבה בסיבת התעוררות האב, והזכר מהאם.

[סעיף ד]

שורש הב"ן הזה בע"ב דס"ג דמ"ס, היא מהס"ג שבו מטבורו של הס"ג ולמטה, דהיינו המ"ה וב"ן הפרטיים דס"ג, והמ"ה וב"ן האלה הם בחי' א"א להתפשטות הב' דהאזניים, והע"ב ס"ג הפרטיים דס"ג הם בחי' הא"א להתפשטות הראשון דהאזניים.

התפשטות השני קשור ומיוחד עם המ"ה וב"ן הכללים דס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, בב' בחי' א' הם המוחין שלה שהולידו אותה, וגם עומדים בפנימיותה, וזה תליא ואחיד (אד"ז רצב ע"א).

[סעיף ה']

התפשטות הראשון מתלבש בהתפשטות השני כדרך א"א בזו"ן אפילו אחרי ההסתלקות, רק שכאן הזרע לוקח מט"ס ולא מז"ת.

סימן ד'
אורות החוטם.

(י"ג)
ע"ב

התפשטות הראשון דחוטם בתוך גופו דא"ק הוא ע"ב (פרטי) דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס, ומקום התפשטותו מחוטם עד החזה בתוך א"ק, מש"כ ע"ב, זהו באמת רק המ"ה וב"ן הפרטיים שבו.

הוא יצא על ידי זיווג דע"ב וס"ג כללים דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס על ידי מ"ן שגרם אורות חדשים מהס"ג דע"ב דס"ג דמ"ס, והסתלק למעלה במקומו מגבול האזניים עד החוטם, ושם מקומו, והוא אבא הכללי דאורות החוטם.

[סעיף ב']

מ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס הוא א"א הכללי דכל אורות החוטם, ומקומו בא"ק מהחוטם עד החזה, אבל המ"ה דע"ב דס"ג שהוא בחי' א"א שבאורות החוטם הם רק מהשבולת הזקן דא"ק ולמטה, ועל ידי רוממות מעלת העקודים השם מ"ה מיוחד בשורשו לעולם.

(י"ד)
ס"ג

התפשטות הראשון דחוטם מחוץ לא"ק הוא ס"ג דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס.

שרשו מהמ"ה וב"ן דע"ב וס"ג הכללים דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס ועיקר הס"ג בא מהב"ן והע"ב מהמ"ה.

ומקומו הוא מהחוטם דא"ק עד החזה וזה רק בעת ההתפשטות הראשון, ובהסתלקות הוא מהחוטם עד גבול האזניים בפנים, ואחזינת בע"ב דס"ג דמ"ס היא בנה"י שבו.

ושימושו לבחי' אמא שבאורות החוטם.

(ט"ו)
מ"ה

[סעיף א']

מ"ה דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס היא אור העיקרי דחוטם, והוא התפשטות השני בתוך גופו דא"ק.

[סעיף ב]

מ"ה הנ"ל יצא מע"ב וס"ג דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס שהוא התפשטות הראשון, ושורשו הפנימי מהמ"ה וב"ן הכללים דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס.

⁵¹ עי' בהגר"א בסד"צ טז ע"ב ד"ה וידוע, וצ"ע אם זה על א"א עלאין או על א"א וישסו"ת*.

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ג']

שורשו הפנימי מהנה"י דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס, וקשה שזה למטה ממנו, אלא כנ"ל שהוא עלה לשורש להוליד תולדתו, ויש לו ב' מקורות תליא ואחיד הנ"ל⁵².

[ט"ז]

(סעיף א)

ב"ן דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס היא אור העיקרי דחוטם, והוא התפשטות השני מחוץ לגופו דא"ק, ומ"ה נתגלה על ידה על אף שהמ"ה נעלם, ולכן השם ב"ן הוא הוי"ה כפולה שנתגלה היא עצמה וגם הז"א, והוא בחי' הנוק' שבו.

[סעיף ב']

יצאתו ותולדתו דב"ן הנ"ל (דהיינו שורשו באר"א) כמו מ"ה לעיל אות טו, רק שזה בפנים וזה בחוץ, ושורשו בא"א שהוא המ"ה וב"ן הכללים של מ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס, והתפשטות הראשון והשני עומדים כאר"א וז"ן דאצילות, רק שבאצילות יש פרסה דא"א המפריד ביניהם, משא"כ בעקודים שאין שום פרסה, אלא כל התפשטות הראשון ככתר כלפי השני, ועוד יש כאן בחי' תליא ואחיד ע' לעיל⁵³.

[סעיף ג']

התלבשות התפשטות הראשון בשני כמו אר"א בז"ן שזה בטיפה הזרעית דעליון, וכאן שונה, שאצילות ממ"ה וב"ן וכאן מס"ג ולמטה, שהתפשטות השני הוא מהחכמה ולמטה. התפשטות הראשון הוא בבחי' פרצופים הפנימים, ועל אף שהם קומה שלימה מי' ספירות עכ"ז לא ניכר בהם כי הוא לא נתחלק לגבולים אלא הוא כולו בגבול א', משא"כ התפשטות השני נחלק כל אחד לג' וד' גבולים, הכח"ב דאוזנים עד החוטם, ומהחוטם עד הפה הוא חג"ת, ונה"י מהפה עד השבולת הזקן, וכדוגמתה הוא בחוטם ופה.

וכן ההתלבשות בג' בחינות, כי הכח"ב דחיצונים מתלבש בו הפנימי מהס"ג ולמטה, ובחג"ת דחיצוני מתלבש בו הפנימי מהמ"ה שבו ולמטה, דהיינו מהס"ג הפרטי דמ"ה, ובנה"י דחיצוני מתלבש בו הפנימי רק בהב"ן שבו והוא מהס"ג הפרטי שבאותו ב"ן, אבל מתלבש הפרצוף הפנימי דאזניים בפרצוף הפנימי דחוטם, אבל שם זה מהס"ג ללא חילוק בחינות כלל כי שניהם פנימיים. אבל אור חיצוני דאזניים מתלבש בחיצוני דחוטם וכן חוטם בפה.

סימן ה'

אורות הפה, שהם עיקר העקודים.

(י"ז)

ע"ב

[סעיף א]

ע"ב דב"ן⁵⁴ דע"ב דס"ג דמ"ס הוא התפשטות הראשון דפה דא"ק בפנים, ומתוקף אורו בוקע כותלי הגוף ויוצא ומאיר לחוץ, והוא עשה חלל הפה בכל הה' מוצאות הפה שבו פיתוחי חותם⁵⁵, ומקורו מהמ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג הכללים דאותו ב"ן, והוא אבא כללי של אורות הפה, שכל העקודים מתנהגים על ידו לעולם, כי הוא הראשון לקבלת אור א"ס ולכן תלוי כל העקודים רק עליו.

(סעיף ב')

התפשטותו מהפה עד הטבור, אבל מקומם העיקרי מהחוטם עד הפה, ושם חזרו אחרי התפשטות הראשונה.

אם כן הע"ב כאן הוא האבא הכללי דאורות הפה, והב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס הוא הא"א הכללי דאורות הפה.

(יח)

ס"ג

[סעיף א']

ס"ג דב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס הוא התפשטות הראשון דפה דא"ק בחוץ, והוא האמא הכללי של אורות הפה.

⁵² ג ע"יא ע"ב, וכן ג ע"יב ע"ד

⁵³ ג ע"יא ע"ב, וכן ג ע"יב ע"ד

⁵⁴ דהיינו הע"ב הפרטי בקומת ב"ן שנולד מהס"ג דמ"ס

⁵⁵ (&)

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ב']

ס"ג זו יצא מאותו מקור ולאותו מקום של הע"ב רק זה בפנים וזה בחוץ.

[סעיף ג']

הסמ"ב דע"ב דס"ג דמ"ס היא הא"א הפנימי של כל האורות האוזן, שהמ"ה וב"ן דע"ב דס"ג של כל אחד ואחד הוא השורש הפנימי להתפשטות הראשון של האח"ף, והמ"ה וב"ן דמ"ה וב"ן הוא שורש הפנימי להתפשטות השני, [ולא שהם עצם התפשטות הראשון והשני כמש"כ בספר הדע"ה], אבל הם לא פרצופים ולא ספירות אלא נעלמים ורק שרשים פנימיים.

[סעיף ד']

התלבשות אורות האח"ף זה בזה הוא בב' פנים, א' הוא מפנימי לפנימי [פנימי היינו אורות של התפשטות הראשון שנתעלו בהסתלקות] - דהיינו הארת התפשטות הראשון דאוזן בחוטם, ושל חוטם עם האורות דאוזן שבו באורות הפה. וא' מחיצוני לפנימי - דהיינו כח"ב דהתפשטות השני דאוזן מתלבש בהתפשטות הראשון דחוטם, וחג"ת שלו בהתפשטות הראשון דפה. ההתלבשות של הפנימי בפנימי היא בהארה לבד, שאורות החוטם רק מתחילים בגמר אורות האוזן, אבל בפנימי לחיצוני זה אורותיהם ממש.

(י"ט)

מ"ה

[סעיף א']

מ"ה דב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס היא התפשטות השני דאורות הפה בפנים, וכל חלל הפה בכל ה' מוצאות דפתוחי חותם עומד רק על ידי הב"ן דב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס, אבל המ"ה דכאן עומד בפנים, והם הזו"ן העיקרי דאורות הפה.

[סעיף ב']

מ"ה הנ"ל יצא מהע"ב וס"ג דב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס, ורק בו נפתח פי המקור להנביעו דאור א"ס, ולא באורות ע"ב וס"ג. עיקר פתיחת פי מקור לאור א"ס היה רק בהתפשטות השני דאח"ף, שהרי בהתפשטות הראשון יצא על ידי זווג דע"ב וס"ג דמ"ס [ולכן נקרא שיצא בסוד נפש לבד, שמ"ס נפש כלפי גלגלתא ואוירא שהם נשמה ורוח] ושני יצא על ידי זווג דמ"ס עם האוירא, שהאוירא היא אור הגנוז שנגנז בקד"א. יש כמה בחינות יחוד בין אוירא למ"ס, א' דרך מסק הקד"א, ב' דרך בקיעת קד"א, וזה רק היה ביום הראשון דמעשה בראשית, ג' הזדככות קד"א, וזה ביטל בחי' מסך כלל. הג' היה שייך על ידי אדה"ר לולא חטאו, ויהיה על ידי הקב"ה בתכלית תיקון האחרון. הב' היה בגילוי המ"ה דתיקון מע"ב, ונגנז ביום ראשון עצמו, ובעקודים בהתפשטות הא', והב' היה על ידי יחוד דרך ד"א⁵⁶, רק שבהתפשטות הראשון זה היה במטי ולא מטי כל רגע ורגע⁵⁷, והתפשטות השני היה במטי יותר מלא מטי. אבל עיקר הגילוי דאוירא אפילו באח"ף היא רק בתיקון דמע"ב בגילוי המ"ה, ואז נשלם העקודים.

[סעיף ג']

התפשטות השני דאורות הפה קשור ומיוחד במ"ה וב"ן הכללים דב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס בב' בחינות, א' כל תוספת אור ומוחין שקיבל ההתפשטות הראשון בעלייתו היה משורש המ"ה וב"ן הכלליים, והב' המ"ה וב"ן הכלליים מתפשטים ועומדים בתוך התפשטות השני בפנימיות פנימיות.

[סעיף ד']

מקומו של מ"ה הזה בע"ב דס"ג דמ"ס היא למטה משיבולת הזקן, אם כן איך יצא אורותיו למעלה ממנו? אלא כל לידה היא על ידי עליית הנה"י בחג"ת ומשם נולדו, ובגלל שבעולם העקודים אין פרסא לכן מוארים משם לעולם.

[סעיף ה']

חזרה על מציאותו שימושו יציאתו ותולדתו ואחיזתו ותלייתו ומקומו של המ"ה הנ"ל.

(כ)

* 56

⁵⁷ או אולי לא מטי יותר ממטי, עי' ע"ח מול"מ סוף פרק ב' לגבי רגע באפן.

קיצורים של כללים חלק ב'

[ב'ן]

[סעיף א']

ב'ן דב'ן דע"ב דס"ג דמ"ס היא התפשטות השני דאורות הפה מחוץ לא"ק, ועליו מדבר האר"י, והוא יצא על ידי המ"ה דב'ן דע"ב דס"ג דמ"ס מכח ריבוי האור בפנים זה בקע כותל הגוף, ועל ידי ב'ן זו עומד חלל הפה שנוצר על ידי הס"ג וע"ב לעיל, ולפיכך פה שייך למלכות, והוא כנוק' למ"ה הנ"ל.

[סעיף ב']

הב'ן הזה יצא ונולד יחד עם המ"ה הנ"ל, וכאן יש יותר פתיחת פי מקור אור א"ס מאשר בהתפשטות הראשון, שעל אף שהם אורות במדריגה יותר גדולה, אבל הם באים בצמצום, ולכן הם בסוד נפש, ושרשם הפנימי היא מהב'ן דע"ב דס"ג דמ"ס ותליא ואחיד שם, שהתפשטות הראשון יוצא מכח המ"ס אבל השני על ידי זיווג דאוריא ומ"ס, דוגמת גילוי הראשון אשר הוא במלכות דא"ס ולא נבחן בחי' אור א"ס המקיף אלא רק לאחר שנעשה כל המציאות.

וכן המציאות של תליא ואחיד ע' לעיל⁵⁸, ואחיד הוא לצורך ההנהגה הנעלמה של עתה, ותלייא לצורך העילוי והגילוי אשר לעתיד.

[סעיף ג']

מקומו של ב'ן הזה בע"ב דס"ג דמ"ס, שהוא נוק' דז"א שבו.

מ"ה וב'ן הנ"ל הם בנה"י דע"ב דס"ג ונה"י כולל י"ג בחינות⁵⁹, וכולם נתגלים ביסוד, וזה הי"ג ת"ד, באר"י כתוב שהי"ג ת"ד הם נחלקים לח' של אבא וה' של אמא, ועל אף שנחלקים בספרא דצניעותא לט' וד', טעם הדבר שתיקונים דנוק' נמשכים רק מהז"א ועי"ז נשאר שרשה של הנוק' בז"א, זהו ענין העטרה שהוא כתר דמלכות, זהו שאחד מהת"ד שבדכורא שייך לנוק' ושרשה, והוא מזל נקה כתר עלאה, וזה עטרת היסוד, כתר דמלכות, שהרי כל השפעת המלכות מגיע מהיסוד, ולכן נשאר שרשה בו וזה העטרה, והד' תיקונים שלה הם ג, ה, ז, י"ב אלה ללא שערות⁶⁰, ולכן כשנזכרים א"ח ד' דאחד, הח' וד' נפרדים, מהא', וכן התיקון הט' דז"א הוא שורש לנוק'.

רק קשה שיש ח' תיקונים לאבא, ולז"א, וה' לאמא ולנוק', והרי הז"א בעיקרו ט' ספירות, והנוק' היא עשירית. הח' תיקונים השייכים לאבא הם ח' ספירות דחכמה מבינה עד מלכות, שכתר, וחכמה מדי עליונים, והה' דכתר הם למטה, שאמא וכתר הם ענין א' ולכן נקראים באותו שם אה"ה⁶¹.

סעיף ד'

שורש המ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס היא מהח' תיקונים שבי"ג ביסוד דע"ב דס"ג דמ"ס, שהם ב' כליות ב' ביצים ב' שוקים וב' פרקים עליונים ביסוד, ובאלה מתלבשים הי"ס דאורות החוטם (הן התפשטות הא' והן הב'), שהכח"ב בפרק עליון דיסוד מבפנים לגוף וב' כליות, וחג"ת בפרק אמצעי דיסוד מחוץ לגוף וב' ביצים והנ"ה בב' שוקים, והיסוד אין לו שורש במה לתלות, כמו היסוד דז"א שאין לו שורש מיוחד אליו, אלא רק נעשה בסוד תוספת.

ועל אף שהנה"י הזה למטה מהז"א עכ"ז הוא שורש אליהם, שהנה"י מאוחדים בחג"ת תמיד שאין פרסה. מה שאמרנו שאין ליסוד מקום אלא רק בסוד תוספת מובן על פי מה שכתוב לגבי י"ג ת"ד דאצ', שהח' תיקונים דחכמה הם ממלכות עד בינה, וה' דכתר הם מהוד עד חסד, והיסוד דכתר מתגלה בבינה דחכמה (נוצר חסד), שהוא נוק' שלו, שנוצר היא בינה דחכמה וחסד הוא יסוד דכתר, אם כן עומד יסוד דכתר שלא לצורך י"ג ת"ד כלל, אלא רק לצורך שורש ומקור ליסוד דז"א, ושם בבינה נוצר אותה חסד לצורך ז"א, וכאשר יצא ונעשה מציאות הז"א על ידי הזווג דב' מזליו, מתפשט אור דיסוד דכתר שבתיקון ח' נוצר חסד עד תקיין הי"ג ונקה שהוא מגיע בראש ז"א, ואז יש שפע במוחין דז"א, ומכח זה נתהוו בחי' יסוד שבז"א. אם כן כל יסוד דז"א בא רק מכח יסוד דכתר שבתיקון ח' על ידי תיקון י"ג וזה מה שכתוב שיסוד תלוי בדיקנא, ולכן מה שאמרנו שהט' תיקונים דז"א רק ח' שייכים אליו עצמו, והט' הוא רק שורש הנוק' שבו, וכן הוא בט' ספירות דז"א כי יסוד הוא רק לצורך הנוק' ולצורך הזווג, וע' בהגר"א בת"ז פט ע"ב שכל האברים משמשים בו כל א' לתשיש מיוחד חוץ מהיסוד שרק לצורך הזווג, ולכן נקרא נהר כמו הדעת, וע' עוד בהגר"א בת"ז ק ע"ג.

⁵⁸ ג ע"יא ע"ב, וכן ג ע"יב ע"ד

⁵⁹ ע"י בהגר"א בת"ז נ ע"ד.

⁶⁰ כך כתוב בהגר"א בסד"צ (&), אבל גם כתוב שהם הד' תחתונים.

⁶¹ ע"י בהגר"א בת"ז (&)*

קיצורים של כללים חלק ב'

גם היסוד וגם עטרת היסוד הם בסוד מגדל הפורח באויר כי הם בין ז"א לנוק', שהנוק' עיקרה ד' שהרי מקומה בתנה"י והוא הד' אותיות אדנ"י, ועל ידי שורשה שבו שהוא העטרה כתר מלכות נעשית ה' אחרונה דשם הו"ה⁶².

סעיף ה'

כתוב בע"ח נסירה ח' שעד שלא נתהוו ז"ן פב"פ לא נתגלה מציאות הדעת עליון, וזה המשך דברינו שיסוד דז"א רק נעשה בסוד תוספת ונמשך מהיסוד דכתר על ידי יחוד דנוצר ונקה, והמזלין נעשים לבחי' דעת המכריע בין או"א, וזה קשה שהרי ידוע שמזלין אינם בין או"א אלא מקיף עליהם מבחוץ, אלא על אף שהם מקיפים על או"א מתפשט אורם ג"כ באו"א בתוכם⁶³, וזה הדעת המכריע, והדעת הזו נמשך מאור היסוד דכתר שבתיקון נוצר חסד, שעל ידי היחוד של נוצר ונקה נכנס היסוד דכתר באו"א ונעשה דעת לייחדם, ואז בסיוע דמזל ונקה מגיע עד ראש ז"א, ואז מתפשט אור היסוד ג"כ בראש ז"א, ואז על ידי ריבוי המוחין נעשה היסוד דז"א, אם כן רואים קשר בין דעת ליסוד, והם נעשו בעת אחד.

כל מה שהוא בסוד תוספת לא נחשב במנין הספירות כי לא היה בעולם הנקודות, ולכן קודם התיקון לא היה דעת המתפשט ולכן לא נמנה בתוך הספירות, אלא הוא מסוד המתקלא, אבל כלי היסוד דהיינו החיצוניות שלו משמש גם בעת החרבן, והוא עיקר קיום העולם, ולכן יצא בעולם הנקודות, והתוספת שבו בתיקון הוא רק בפנימיותו שעולה עד המוחין ומיוחד בדעת, ועל אף שהדעת החיצוני יצא בעולם הנקודות במלך הראשון אבל לאחר התיקון אין לו גילוי לעולם בפני עצמו אלא הוא תמיד בפנימיות כל הספירות.

[סעיף ו']

הז"ן מרומזים בכל הי' אותיות מא' עד י', וגם מכ' ול'. כתוב (בפיוט אדון עולם) אשר מלך בטרם כל יציר נברא, וקשה איך יש מלכות לפני בריאת העולם, הרי אין מלך ללא עם, אלא כל גילוי אור א"ס היא רק מהמלכות דא"ס וזה נמשך עד מלכות דאצילות אבל האור כולו חד, וכן קשה הלשון, ואחרי ככלות הכל לבדו ימלוך נורא, אלא פירושו הוא שזה שבח ותהילה על שהוא ית' לבדו סיבת הכל ורק הוא לבד תכלית הכל, וזה עיקר לשון מלכות - עצה והמלכה, וממילא שליט ומושל, ולכן הבחי' של ה' מלך בסגול היא על שהוא ית' לבד מנהיג הכל תמיד, ומש"כ ה' מלך בקמץ הכוונה על המלכה ועצה אל בריאת העולמות, ובחי' ה' ימלוך היא שאז יושלם במציאות כוונת המלכות ועצתו שבתחילה.

על אף שנראה היפך, אבל גילוי מלכותו ית' כעת היא בדיוק אותו גילוי שיהא אחרי ביאת משיח בלבוש אחר, שהתכלית והסיבה הם אחת, וכן הסיבה הראשונה אותו דבר. ונ"ל שיהיה סדר העליות דלעתיד לאט לאט בתחילה יהיה עילוי לעולמת ב"ע ואח"כ למלכות דאצילות, דוגמת שבת שלנו.

באלף השביעי הוא זמן שליטת המלכות כנ"ל על אף שז"א עולה אז גם כן, ולכן קשה למה זה שליטתה יותר משליטת ז"א? אלא כל עליית הספירות בשבת הם לצורך המלכות, וכן כל התיקונים רק על ידי איזה עליה ותיקון המלכות שנעשה בה בתחילה, שכל פעם שכתוב שיש זמן מיוחד לאיזה ספירה או פרצוף היינו שנמשך התיקונים מכל העליות כולם לאותו הספירה המיוחס לאותו זמן, ומאיר ומתגלה באורו על ידי כולם, וזה שליטתו.

[סעיף ז']

רמז הז"ן מאות מ' עד סוף הא"ב.

[סעיף ח']

נוק' תלוי בה' בחינות אחרונות שבנה"י דא"א שהם ב' ירכין וב' רגלין ופרק השלישי של היסוד שהוא עטרתו, וכן הוא באורות פה ביחס לשורשו שהוא הב"ן דע"ב דס"ג דמ"ס, דוגמת ה"ג ת"ד שהה' אחרונים שייכים לנוק'.

עיקר אורות הפה הם מהחזה ולמטה דא"ק, שלמעלה מזה הם בטלים באורות חוטם ואזניים, ותלויים בה' בחינות אחרונות דנה"י דא"א שבו, וזה כנ"ל בפנימיות וחיצוניות, הפנימיות מהיסוד, והחיצוניות מהד' בחי' נה"ה.

אין לאורות הפה שמקומם מהחזה ולמטה מקום תלייה בע"ב דס"ג דמ"ס, אלא רק אורותיהם הפנימיים מהפה ולמעלה עד חוטם, ושם הם שוה בשוה עם אורות החוטם ששרשו בנה"י דמ"ה דע"ב דס"ג דמ"ס ומשתמשים בכתר אחד, רק שזה מצד החסדים שבו וזה מצד הגבורות שבו.

מאחר שלצורך לידתם של החוטם ופה אז נה"י נתעלו להתייחד עם החג"ת, ונשארו שם לעולם, ולכן יצא אורות החוטם פה למעלה משבולת הזקן, וכן בגלל זה אחוזים אורות חוטם פה בחג"ת דע"ב דס"ג דמ"ס.

⁶² עי' בהגר"א בס"י ה ע"ב.

⁶³ וכן עי' לעיל ח"א כח ע"ג וע"ד

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ט']

על אף שהאורות אח"ף בפנים הם למעלה מאורות החיצוניים, אבל הם מתפשטים ומתלבשים בהם⁶⁴.

[סעיף יו"ד]

התלבשות אורות הפה פנימי בחיצוני וכו'.

[סעיף י"א]

סיכום.

אבני מלואים לדרושי האח"פ

מקור לזה שאח"ף הם י"ג ת"ד דא"ק מע"ח טנת"א פ"א במ"ב ועוד וכן מהגר"א.

והשמן ששון מחלק בין אורות אח"ף לדיקנא דא"ק.

דיקנא דא"ק נחלקים לשנים שיש אורות הפנימיים היוצאים דרך נקבי העור, והם דבוקים בפנים ממש וצומחים שם, והם המ"ה, אבל אורות היוצאים מנקבי אח"ף הם לא דבוקים אלא רק חופפים וסוככים עליו, והם הב"ן.

ת"ד דא"א נחלקים לב' בחי', ט' (א, ב, ד, ו, ח-יא, יג) שהם עם שערות, וד' ללא שערות (ג, ה, ז, יב), והד' ללא שערות הם מהאורות דנקבי חללי האח"ף עצמם שהם מהשם ב"ן ולכן הם לנוק' שהם מהב"ן⁶⁵, תפוחין מהאזנים, ארחין מהאף, ושפתים ופה מובן.

בא"א הם נקראים על שם השערות, ובא"ק על שם החורים, שאח"ף הם מאורות א"ס ולכן בו נתגלה רק האח"ף, אבל ב"ג ת"ד דא"א יש גילוי לכולם, אבל הם נתגלים רק על ידי הז"א ולכן עיקרם על שם השערות.

הקדמה א'

הגם שנמשך אורות האצילות ממוחי א"ק, אך עיקר מציאותם מהגרון דא"ק ולמטה דהיינו א"א דא"ק⁶⁶,

הס"ג הכללי דא"ק, וכל קבלתם דא"א מהא"ק היא דרך העקודים שהעקודים הם הי"ג ת"ד דא"ק.

הקדמה שניה

מש"כ שא"א שבא"ק שהם מהגרון עד הטבור, ונמשכים מהמ"ס, וזה באמת מאוירא ומ"ס, אבל גילויים

של שניהם רק מהמ"ס, ומהמ"ה וב"ן דמ"ס, ונבאר כאן העסמ"ב דאבא שהוא עסמ"ב דמ"ה דמ"ס שיצאו

דרך העקודים לצורך המציאות דהאבא דא"ק, וכן לצורך שרשי הנקודות, ואורות התיקון המושרשים בו.

סימן ו'⁶⁷

מערכה הד' שמות עסמ"ב המתגלים ויוצאים מהשם מ"ה דהמ"ס אשר בסי' א' אוה ג' והוא המערכה הב'

שבו

(כא)

ע"ב

ע"ב דמ"ה דמ"ס, והוא מהגרון⁶⁸ ולמטה שבא"ק, והוא נחלק לחג"ת ונה"י, החג"ת היא שורש⁶⁹ הא"א

שבא"ק, והנה"י שורש⁷⁰ כללות האצילות, ועל אף שעיקר אבא מהמ"ה דמ"ס אבל גילויי ושלמותו הוא

מהאורות אח"ף, שהם בא"ק דוגמת הי"ג ת"ד דא"א, וגם בעקודים יש מזל עליון, וזה אורות החוטם מהשבלות

הזקן עד החזה, כי למעלה מזה הם בטלים באורות האוזן, ובמזל עליון זה כלול אבא, ואורות הפה הם בבחי'

מזל תחתון, ובו כלול אימא.

⁶⁴ זה חזרה על ג ע"א ע"ה

⁶⁵ חידוש ומה"ת

⁶⁶ דהיינו שאורות האצילות נולדו מא"א דא"ק.

⁶⁷ עי' לעיל יח ע"ד ע"א שכל י"ג מערכות הנמנים כאן בספר הם כולם רק בא"א דא"ק והם הי"ג ת"ד שבו,

מענף א' עד ענף ה' הם באמת הי"ג ת"ד דא"א דא"ק ומעניף ו' עד י"ג הם נביעים מבויעים דנפקין מהם, ומש"כ

שענף ח' ו"א הם מלכים מעולם הנקודות הכוונה על התפשטות הא"א שבא"ק בבחי' נשמה דנשמה בהם,

ועי' הערה שלנו שם

⁶⁸ גרון שונה ממקום שבולת הזקן, וזה צריך להיות משבולת הזקן כדלקמן, ועי' לעיל ח"א ו ע"א שהמ"ס

מלביש עד הגרון, ומשם א"א, אבל עי' ביאורים ח"א מט ע"ג שא,א תופס עד הגרון ולא שבולת הזקן, ואם

כן באמת צ"ע אם יש הבדל ביניהם.

⁶⁹ נ"ל שזה נכון, ולא כתוב בפירושי**

⁷⁰ נ"ל שזה נכון, ולא כתוב בפירושי**

קיצורים של כללים חלק ב'

שורש לאבא שבא"ק באור האזניים והחוטם נעשה מהשם ע"ב דמ"ה דמו"ס, שע"ב הזה נכנס בתוך פנימיות אורות האזניים והחוטם ונשאר שם לעולם, ונשתתף באורות האזניים והחוטם לעשות לשורש אבא דא"ק, והוא מהגרון עד החזה בתוך הא"ק, ומע"ב זה מקבל האבא שפעו תמיד. שורש הפנימי דאורות חוטם ופה הם מהנה"י דע"ב דס"ג דמו"ס, והם יסוד ועטרה שבו, ולכן הי"ג ת"ד דראש מקבילים ל"ג בריתות שנכרתו על המילה.

(כ"ב)

ס"ג

ס"ג דמ"ה דמ"ס הוא עצמות האבא הכללי דא"ק שכולל אר"א עילאין, שהע"ב שבו נשאר בעקודים, ובתחילה יצא הע"ב שהוא שורשו ואחר כך הס"ג שהוא עצמותו, והוא יצא על ידי מ"ן שהעלה הע"ב בהסתלקותו למ"ה דמו"ס.

וזה יצא יחד עם הס"ג דב"ן דמ"ס שהוא עצמות היסוד הכללי, והמ"ה וב"ן הם רק לצורך אצילות. עצמותם דאר"א דא"ק מיוחדים במוחי א"ק, דהיינו באוירא ומ"ס (מ"ה וב"ן שלהם), ולכן אינם נחשבים לפרצוף בפני עצמם כלל אלא בכלל הס"ג דא"ק, ורק מצד מה שהם נותנים לאצילות נחשבים לפרצוף בפ"ע כלל, ואז זה רק מהגרון ולמטה.

אבל ב' בחינות אלה באר"א הם רק כל זמן עולם הזה, אבל לעתיד לבא אחרי תחיית המתים, האר"א יהיו רק במוחין דאר"א, שאבא יעלה בכל קומת אוירא, ואמא בכל קומת מו"ס, וזה רק לצורך מ"ה וב"ן לעלותם לעתיד לבא בע"ב וס"ג.

ואז יאירו המקיפים פנימה, והוא ענין מה שהחיצוניות עתיד להיות יותר גדול מהפנימיות⁷¹, והב"ן יותר מהמ"ה.

(כ"ג)

מ"ה

מ"ה דמ"ה דמ"ס הוא הז"א דאבא דא"ק, ויש לו ב' בחינות, בחינה פרטי בעצמות אבא במוחין דאר"א, הוא מאור התפשטות הראשון דלאצילות שנסתלק ועלה למעלה בתור מ"ן, ויש לו בחינה כללי בהתפשטות אבא מהגרון ולמטה, והוא שורש למ"ה הכללי שהוא מלך הדר, ושורשו במ"ה דמ"ס.

(כד)

ב"ן

ב"ן דמ"ה דמ"ס הוא הנוק' דאבא דא"ק, ואבא דא"ק כולל אר"א עלאין כנ"ל, אבא מימין של חג"ת דא"ק, ואמא משמאל, וזה עד חזה דא"ק, והע"ב וס"ג הנ"ל אותות כל א' וכ"ב הם עד טבור שבאר"א עלאין, והמ"ה וב"ן מהטבור דאר"א עלאין עד סוף רגליהם, שהוא עד החזה דא"ק, מ"ה מימין וב"ן משמאל, אם כן הב"ן היא באימא עלאה ומ"ה באבא עלאה, ונמשך לו הארה מהב"ן דמ"ה דמו"ס, ונמשך ממנו אור ומוחין דע"ב דמ"ה דמו"ס שהוא עומד בעקודים לשורש עליון דאבא הכללי, ונמשך משם תוספת אור ומוחין לאר"א עלאין הכלולים בו ונולד מזה הב"ן כאן מהאמא עלאה והוא בחי' נוק' דז"א שבאבא הכללי, וכן הנוק' שבאבא הכללי, ושורש מהב"ן הפרטי דע"ב דמ"ה דמו"ס, ומש"כ שהוא מאמא עלאה זה רק על בחינה הפרטי שבו כי אר"א עלאין שניהם א' ממש.

יש ב' בחינות ב"ן כמו שיש למ"ה הנ"ל, והם תלויים בב' בחינות אבא לעיל אות כ"ב וכ"ג, א' עצמותו הכלול בכל המו"ס ואחד גילוי לצורך אורות הנקודות והתיקון, והב' מהגרון דא"ק ולמטה, והמ"ה והב"ן הפרטי נלדו כאשר אבא היה בעצמותו כלול במו"ס, שמ"ה הוא התפשטות הראשון דאבא כללי, וב"ן הוא ההתפשטות הראשון דאמא עילאה.

הב"ן הכללי היא נוק' דז"א שבאבא הכללי, ובשורשו אותו דבר כמו המ"ה הכללי כי שרשם בע"ב דמ"ה דמו"ס במ"ה וב"ן הפרטיים שבו, ושרשם הנעלם במ"ה דמו"ס הוא במ"ה וב"ן הפרטיים שבו, אבל ביציאתם המ"ה הוא כולו רק יוצא בעת התיקון, והב"ן יצא בעת עולם הנקודות, והם מלכי יושר מאבא, אבל מה שיצא בעולם הנקודות היא רק המלכיות לבד, והם גבורות תקיפין ומדרכן להתפרד.

הקדמה לסי' ז'

הב"ן דאבא דא"ק יש בו פנימיות וחיצוניות כנ"ל, שהם הט"ר השייכים לתיקון, ומלכות השייך לשבירה, והט"ר גם הם מצד הגבורות, והם גבורות מבוססים כי הם נכללים בחסדים, אבל עיקר המהיטבאל מהאימא עלאה ולכן היא בחי' דינים.

באמת גם הדר וגם מהיטבאל יצאו יחד גם מהאבא וגם מאמא, והדר והמהיטבאל הם כולם א', אבל בפרטות הם ב' שהן ד', מאר"א הכללים הכוללים ישס"ת, שהדר מאבא ויש"ס ומהיטבאל מאמא ותבונה, וכאן נבאר העסמ"ב דמהיטבאל דאבא שהוא פנימיות הב"ן דמ"ה דמו"ס, והעסמ"ב שורשם בעקודים ומציאותו

⁷¹ עי' ע"ח פנימיות וחיצוניות ד' וז"ל, בערך א' החיצוניות גדול מהפנימיות לכן שם ב"ן לעתיד יהיה גדול משם מ"ה.

קיצורים של כללים חלק ב'

שבאבא הכללי וירידתו בו אשר ירד מהטבור ולמטה לצורך האצילות, והתפשטותו אחר כך, אבל מהיטבאל המוזכר כאן, היא רק חלק רביעי מהתיקון.

סימן ז'

עסמ"ב דפנימיות הב"ן דמ"ה דמ"ס, ושרשו הנעלם במ"ה דמ"ס, ושרשו הוא הב"ן דמ"ה דמ"ס.

כ"ה

ע"ב

ע"ב דב"ן הכללי דמ"ה דמ"ס, הוא העתיק וא"א דמהיטבאל שבאור פנימיות הב"ן דאבא הכללי דא"ק, וממנו נתקן הב"ן דעתיק וא"א שבכל פרצופי האצילות, ושרשו כנ"ל מהב"ן הפרטי דמ"ה דמ"ס וכן מהע"ב הפרטי דב"ן דמ"ה דמ"ס, ומהע"ב הנולד מהמ"ה דמ"ס.

זה מוזכר כאן שיש חידוש בעקודים בהשלמתם בעת התיקון שרק אז זכו להארה מאוירא עילאה שהוא נביעו דאור א"ס, שרק אז אין חסרון של צדיק אבד⁷², שהרי בתיקון נעשה הזיווג בין האוירא למ"ס ללא מסך הקד"א, משא"כ ביציאת העקודים עצמם, אם כן יצא תיקון מעשה בראשית במעלה יותר מיציאת העקודים, ועיקר מקומו של ע"ב דב"ן הזה הוא בעקודים.

(כ"ו)

ס"ג

ס"ג דפנימיות הב"ן דמ"ס מצד האבא דא"ק, דהיינו ס"ג דפנימיות דב"ן דמ"ה דמ"ס, והוא באבא שבו לאפוקי הע"ב שנשאר בעקודים כנ"ל אות כה שהוא הא"א ועתיק שבו, ושרשו הע"ב דב"ן דמ"ס שהוא נכלל בעקודים, ושרשו הנעלם היא הב"ן דמ"ה דמ"ס, אבל עיקרו של המהיטבאל שהיא ט"ר דב"ן היא רק הב"ן דפנימיות הב"ן הזה שהוא מתקן האצילות, למטה מהפרסא, ומה שנמנה כאן עסמ"ב בפנימיות הב"ן זה רק על דרך כלילותו בשרשו.

(כ"ז)

מ"ה

מ"ה דפנימיות הב"ן דמ"ה דמ"ס הוא אור התיקון דמהיטבאל מצד אבא הכללי דא"ק, והוא למטה מפרסה של אבא דא"ק, והוא הב' כליות וב' ביצים ואמה דאבא דא"ק, אבל זה לא נה"י המתפשט דא"א דא"ק, שהוא למטה מפרסה דא"ק עצמו. כאשר יצא המ"ה הזה עוד לא היה הב"ן שהוא נולד מהמ"ה, ורק הב"ן הוא עיקר מציאותו של המהיטבאל, שהע"ב ס"ג מ"ה עד כאן הוא רק שורשו מהמ"ס ועד יציאתו לפועל, ולא עד בכלל.

(כ"ח)

ב"ן

ב"ן דפנימיות הב"ן דמ"ה דמ"ס, נחלק לב' שחיצוניותו יצא בעולם הנקודות, ופנימיותו יצא בעת התיקון, והוא המהיטבאל של האבא הכללי שבא"ק, שהתייחד עם היסודות דא"ק להולידו, והוא יצא דרך היסוד דא"ק בתמצית בסוד סירס את הזכר⁷³.

הקדמה לסימן ח

אות א

כאן נסביר חיצוניות הב"ן דמ"ה דמ"ס, שהוא מה שיצא בעולם הנקודות, וכל מלכות היא גם הסיבה וגם התכלית, כי סיבת כל דבר הוא תכליתו, אם כן המלכות היא בבחי' סיבה ופעולה מן העולם ועד העולם אלא שמתחלפת בגלויה תמיד לפי תכונת פעולתה, ותמיד פושט צורה ולובש צורה ברידתה מעולם לעולם.

אות ב'

מלכותו ית' שהוא שכינתו ית', הוא שוכן בהמציאות תמיד בבחי' נשמה לנשמה, אבל זה בבחי' שונים לפי ענין פעולתו ית' בהם, כי בעולמות דא"ס למעלה מאצילות שם אור השכינה הוא התפשטות אור המלכות דא"ס עצמו ללא מסך, ובאצילות הוא רק על ידי הא"ק, ועל ידי זה נעשה כל האצילות אלקות גמור, ולא א"ס גמור שיש הפסק פרסא שבו, שהרי יצאו לפעולות גבול ולא בלתי גבול, אבל בב"ע אור שכינתו ית' רק מאור אלקותו ית' ללא אור א"ס כלל.

[ג]

* 72

73 עי' בהגר"א בסד"צ

קיצורים של כללים חלק ב'

וזה על פי דברינו⁷⁴ שמלכות מלשון עיצה והמלכה, ולכן כשכתוב שכולם קיימים על ידי המלכות, ז"א שכולם בדעת ורצון ממנו ית' ולכן מלכותו ית' מקושר לאלקותו ית'.

[ד]

אבל באמת היחוד דאלהות⁷⁵ עם מלכותו נעשה רק בתיקון דמעשה בראשית, אבל בנקודות נעלם היחוד, ורק היה גילוי אלקותו בבחי' ונגה לו סביב.

[ה]

מה שאמרנו שיצא המלכיות דחיצוניות לבד, וזה הן מצד אבא והן מצד אמא, והם הב"ן דמ"ה דמ"ס, והב"ן דב"ן דמ"ס, והוא הב"ן הכללי דא"ק, רק שאלה מצד אבא (הב"ן דמ"ה דמ"ס) הם מלכי יושר, ואלה מצד אמא (הב"ן דב"ן דמ"ס) הם מלכי עיגולים.

מלכי יושר באו מאבא דא"ק אבל לא על ידי זיווג שלם, אלא רק זיווג מיניה וביה דאבא דא"ק, ולכן לא התעורר היחוד עליון בעיקר האוירא, ולכן יצא ממנו מטבור ויסוד בבחינת טיפת קרי, ולכן לא היה זיווג בין מלכי עיגולים ליושר, שמה שיצא מהאבא שהיה ראוי לזיווג לא יצא מהיסוד אלא רק מצפוני רגליו, והוא רק הארה בעלמא. ועיקרם של מלכי יושר לא מתו שהיו עומדים נגד הג"ר דעיגולים, דהיינו הג"ר דעתיק וא"א ואו"א דעיגולים, ומה שיצאו הוא הב"ן דב"ן דמ"ס, ומה שמתו היא רק מה שיצא מהם מצפוני רגליו.

[ו]

כאן נבאר חיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס, שהוא מה שיצא מהמלכי יושר כל דרגה לפי רמה שלו.

סימן ח'

עסמ"ב החיצוני דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס, הם יצאו בנקודות לפני הט"ר דתיקון, והם המלכיות דיושר.

(כט)

ע"ב

ע"ב הפרטי שבחיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס והוא עתיק וא"א דמלכי יושר, הוא שורש דמלכי יושר שנתגלה בעקודים בשורש אבא ששם (ע"ב דמ"ה דמ"ס), וכל זמן התפשטות הראשון הוא עומד במקום האבא שיהיה בתיקון המ"ה, שהוא ע"ב דפנימיות הב"ן דמ"ה דמ"ס.

(ל)

ס"ג

ס"ג הפרטי דחיצוניות הב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס הוא השורש לאור חדש ומלכי יושר בעצמות אבא גופה, והוא נעשה על ידי עליית מ"ן מאבא כדלעיל הק' ה', שמזה נעשה זיווג בין ע"ב וס"ג דגלגלתא ונתחדש אור למוחין דאבא, והוא מה שיצא במלכי יושר, אם כן מציאות המלכי יושר היא תוספת באבא, אם כן הוא עצם מעצמיו של אבא ונשרש בו לעולם, ותולדתו היא מה שיצא מהטבור והיסוד והצפוני רגלים אבל עיקרו נשאר באבא לעולם, ומה שנשאר בפנים זה הס"ג.

אבל זה רק בזמן הנקודות אבל בעת התיקון עלה למ"ן למקורו ולשורשו עם עליית המ"ן דאורות הנקודות כולם, ונתחדשו לפנים חדשות לגמרי ונכנסו באבא ונעשו עצם מעצמיו כדלקמן סי' יא.

(לא)

מ"ה

מ"ה הפרטי דחיצוניות הב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס הוא התפשטות האבא בגילוי דאור חדש ומלכי יושר, אבל זה עוד באבא עצמו מהטבור ולמטה, ולכן הוא רק שורש לאור שיצא מהטבור והיסוד, אבל הוא רק שימש כן זמן עולם הנקודות, אבל בתיקון הוא עלה בסוד מ"ן לשורשו.

(לב)

ב"ן

ב"ן הפרטי דחיצוניות הב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס הוא כללות האור חדש והמלכי יושר שיצא מהטבור והיסוד ואחר כך מהצפוני רגליו בסוד טיפת קרי, והם יצאו מהאבא הכללי שבא"ק, והם האירו למלכי עיגולים לצורך מלוכתם כרגע, והשתתף בהם ג"כ החיצויות דב"ן ב"ן דמ"ה דמ"ס, אבל עיקרו נולד מהע"ב וס"ג דגלגלתא, והוא העסמ"ב המוזכר כאן. והם עומדים בא"ק מטבור ולמטה בחוץ כנגד המלכי עיגולים.

ומה שמת מהם זה לא מה שיצא מהטבור אלא רק תולדותיהם, שחפצם היה להזדווג בעיגולים, אבל בגלל שלא היו בבחינת פרצופים אלא רק בסוד טיפת קרי לכן לא היה אפשר להם להזדווג ומה שיצא מהמלכי

⁷⁴ ח"א ד ע"ג, וה ע"כ ע"ו

קיצורים של כללים חלק ב'

יושר מהיסוד של כל א' וא' מהמלכי יושר יצא רק מהצפני רגלים שהוא כח והארה בעלמא וזה מת ונשבר מהמלכי יושר.
כנ"ל שכל זה רק בזמן עולם הנקודות, אבל כאשר הגיע עת התיקון חזרו ועלו כולן למ"ן.

הקדמה לסי' ט'
עד כאן דברנו על אורות אבא הכללי שהוא מהגרון עד החזה וכלול במזל עליון והוא כללות אורות החוטם, ועכשיו נדבר על אורות אמא, הכולל ישס"ת, והוא מהחזה עד הטבור וכלולה במזל תחתון שהוא אורות הפה וגילויים מהחזה עד הטבור, והם מלכי עיגולים.

סימן ט'
עסמ"ב היוצאים מב"ן דמ"ס.

(ל"ג)

ע"ב דב"ן דמ"ס הוא הגילוי הראשון דב"ן דמ"ס, והתפשטו בעולם העקודים להשריש שם שורש לאמא הכללי שבא"ק, ושם זה לא עיקר מציאות האמא, אלא רק שורש עליון לכל תולדותיה והתפשטותה באצילות ג"כ, והתפשטה בבחינת מזל תחתון שבעקודים.
ולכן כשכתוב שכל מציאות האצילות היא קבלתו מהאור"א זה הע"ב כאן שהוא שורשו שבעקודים לאמא.

(ל"ד)

ס"ג דב"ן דמ"ס הוא המציאות העיקר דאמא הכללי שבא"ק (ישס"ת), והוא מהחזה עד הטבור וכלול במזל תחתון, ושורשו העליון בב"ן דמ"ס, ויחד עם הס"ג דמ"ה דמ"ס מהוים הס"ג הכללי דא"ק, הכולל אור"א שבו. המ"ה וב"ן הפרטיים של הס"ג הזה הם התפשטות הראשון דאצילות, ואז היו אור"א כלולים במ"ס, וזה מש"כ שהתחלת הס"ג מהאזניים.
יש לו ג' בחינות, א', עצמותם שנכללים באוריא ומ"ס, וב', בבחי' גילויים שאז נכללים במ"ס מגבול האזניים ולמטה, שהוא המ"ה וב"ן דמ"ס, וזה התפשטות הראשון, ג', מה שנצטמצמו לצורך האצילות שהוא מהגרון ולמטה, וזה בהתפשטות השני.
אין אור"א אלא לזו"ן⁷⁵ ולכן אין גילוי לאור"א שבא"ק אלא רק על ידי גילוי הזו"ן דא"ק שהוא אצילות, דהיינו בהתפשטות הראשון דאצילות.

ל"ה

מ"ה

מ"ה דב"ן דמ"ס ז"א דאמא הכללי דאצילות, ויש בו ב' בחינות כללי ופרטי, הפרטי הוא יצא ונתגלה בהתפשטות הראשון והוא המ"ה וב"ן שבע"ב ובס"ג דאמא הכללי, והוא ס"ג דב"ן דמ"ס, והכללי היא המ"ה הכללי דאמא הכללי שבא"ק שהוא הס"ג דב"ן דמ"ס, והוא רק יצא בעת התיקון שהוא שורש המ"ה דתיקון, והעיקר הוא הכללי שהפרטי הסתלק ונשאר לעולם למעלה כנ"ל, ואפילו אחרי שחטא אדם זה נכלל באור הגנוז, ומ"ה זה יצא יחד עם המ"ה דמ"ס, ששניהם הם הז"א דאור"א שבא"ק

(ל"ו)

ב"ן

ב"ן דב"ן דמ"ס הוא הנוק' דז"א שבאימא הכללי שבא"ק, ויש בו בחי' כללי ופרטי כמו המ"ה הנ"ל. בפרטי זה בדיוק כמו המ"ה ששניהם יצאו יחד בעת אחת בהתפשטות הראשון דאצילות, רק שהמ"ה עיקרו מהשם ע"ב שבאמא שהוא יש"ס והב"ן כאן עיקרו מהשם ס"ג שבאמא שהיא תבונה.
בכלי הכללי יש חילוקים, שהמ"ה יצא רק כאשר הגיע עת התיקון, אבל הב"ן כאן נחלק לב', שהפנימיות שהוא הט"ר יצאו כאשר הגיע עת התיקון, אבל החיצוניות שהוא המלכיות יצאו בעת הנקודות, וכאן שורש הנקודות העיקריות

הקדמה לסי' י'

עסמ"ב הפנימי דב"ן דב"ן דמ"ס, שהם הט"ר שהם יוצאים בעת התיקון והם מהיטבאל, כידוע שמה שיצא היא רק הארה שעיקרו נשאר במקומו, אבל מציאותו העיקרי וגילויו שבאצילות הם רק מהב"ן שבהם שהוא הב"ן הפנימי דב"ן דב"ן דמ"ס, וכל העסמ"ב הזה הם יצאו יחד עם עסמ"ב דב"ן דמ"ה דמ"ס⁷⁶.

⁷⁵ עי' בהגרא' בסד"צ שלכן אין להם שם בפני עצמם

⁷⁶ דהיינו מלך הדר

קיצורים של כללים חלק ב'

סימן י'
ב"ן זו היא מערכה השלישית, שהראשון היא העסמ"ב דמ"ס והעסמ"ב דב"ן דמ"ס היא מערכה שניה וכאן שזה עסמ"ב דב"ן דב"ן היא מערכה שלישית.

(ל"ז)

ע"ב

ע"ב הפנימי דב"ן דב"ן דמ"ס היא העתיק וא"א שמהיטבאל, והוא יצא יחד עם הע"ב דמ"ה דב"ן דמ"ס, והוא שורש לאור התיקון בעולם העקודים, ומקומו בעקודים בשורש האמא אשר שם, ושרשו בשם ב"ן דמו"ס.

(ל"ח)

ס"ג

ס"ג דב"ן דב"ן דמ"ס השורש לאור התיקון שמהיטבאל באמא עצמה, ויצא יחד עם המקביל באבא, וכאשר האמא הזה נתקנה חזר להתעלה בעילוי דשליטת הס"ג כנ"ל ז/כו, שזה עצמותה העיקרי⁷⁷.

(ל"ט)

מ"ה

מ"ה דב"ן דב"ן דמ"ס, והוא איננו אור העיקרו שהוא למעלה מהטבור אלא הוא הז"א דאמא דא"ק שהוא התפשטות המהיטבאל, וממנו הב"ן שהוא האור התיקון העיקרי.

(מ)

ב"ן

ב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, הוא עיקרו דב"ן דב"ן דמ"ס, והוא עיקר דאור התיקון דמהיטבאל מצד אמא הנכנס באצילות.

הקדמה לסי' י"א

עסמ"ב דנקודות, והוא שעל אף שהם מטבורו דא"ק ולמטה עכ"ז הניחו שרשיהם בכל מקום שעברו דרך שם, והוא העסמ"ב שלהם.

[ב]

מלכיות דאות מ' הנ"ל הם הנקודות, והם יצאו קודם התיקון כי שם הוא כל העביות ושרשי הדינים אשר מהם כל הפסולת שהם שורשי הטומאה, שבזה תלוי כל מעלת האדם לכבוש את הרע תחת ידו שהוא ענין הבחירה, וממילא יצא מזה זכות לשכר, וביטול הרע. עוד ענין שיוצא מזה היא שמשורש הדינים כל סוד הצמצום שמזה נמשך כל ענין העביות שהוא ענין הגוף וכלים, ובתיקון זיכוכם, וג' תיקונים אלה נעשים או על ידי קיום תו"מ או על ידי עונשים.

[ג]

ג' תיקונים אלה מיוסדים על תיקון א' כללי, והוא הרביעי, והוא שבמלכות דאצילות יסד ה' ית' ב' בחינות, א' נגלה וא' נעלם, ובגילוייה היא יורדת למטה עד שאין למטה הימנה, שהיא מתפשטת בכל הבריאה כולה עד שאין דבר שקיים ללא הנהגתה, וזה גלות השכינה, ואז אין הנהגתה, ובפנימיותה שנעלם בה, היא באחדותה לעולם למעלה למעלה, וכאשר ג' תיקונים מתוקנים אז גם זה נתקן, שהגילוי הראשון שהוא מלכות דא"ס והגילוי האחרון שהיא מלכות דאצילות יתאחדו.

כל מה שראה ה' לעשות בעולם הזה הצריך להיות שיצאו בשרשי הדינים של מלכיות דנקודות, ולכן יצאו רק המלכיות לבד, שתמיד התיקון יוצא לאחר שיצא הדינים משרשם.

[ד]

עיקר הקלקול וממילא עיקר התיקון הוא במלכי עיגולים.

[ה]

א. מלכים דנוק שבו' מיני מלכים הם המלכים שבדברי הימים שהם ז' שמתו ועוד א', וקשה להתאים עם זה שכתוב שהנוק' לא יצאה רק נקודה א' לבד (המלכות דכתר שבה), שהז"א יצא ו' נקודות לו' מלכיות, ועם הדעת הפנימי זה ז'

ב. עוד כתוב שהיה למלכות חסר הטר' שלה, ובמקום אחר כתוב שהנקודה האחת היא כתר שבה.

קיצורים של כללים חלק ב'

ג. הנקודה שיצא היא הנקודה השרשית שבה, ועיקרה מהאמא ואורה נמשך מז"א, ויש לה נקודה שרשית מעולם הנקודות, אם כן קשה שהרי נוק' לית לה מגרמה כלום, וקשה שהרי יש לה שרש עצמותית ויש לה חלק ונחלה באו"א?

ד. עטרת היסוד דז"א היא בחינת כתר דנוק', ובעולם התהו נחלק מהיסוד, שלא היה אז העטרה העיקרי כלל, ובתיקון נהיה א' אתו, והעטרה הוא יו"ד המתגלה בפומה, דהיינו אור התיקון, ולכן תמיד בסוד תוספת ונקרא נער, כי נתחדש תמיד כנשר נעוריו, ואם כן צ"ע מאיזה בחינה מהם נעשה העטרה?

[ו]

כדי לבאר ולברר הכל נקדים שהנוק' נבנית אחרי התיקון מהמלכות דהי' ספירות דז"א, ולכן היא בסוד מעשר, אפילו שהיא סוף כל בחינה ובחינה אבל אחרי שכל כוונת גילוי הספירות אליה, לכן אחרי שהניחה שרשה בו בכל הקו האמצעי כדי לשהריש יחודם היא יצאה לפרצוף בפני עצמה כדי לצאת לגילוייה בכל פעולותיה.

[ז]

קשה איך אפשר להגיד שזה שלימות המלכות, הרי כל בחינותיה הם רק מלכות, אם כן הם חסרים הט"ר? ועוד אינו דומה המלכות שניתוסף בה למלכות העיקרי שבה, שהעיקרי היא ספירה אחרונה של ז"א והט"ר הם פרטים של ספירה של ז"א? הזכרנו שהמלכות מושרשת בכל הקו האמצעי דז"א ברביעי לכל תלת, אם כן באמת לעצמה נשאר רק המלכות שלה, והיא נשלמת על ידי החו"ג שיוצא מהתנה"י דז"א לכל א' וא' ואז היא מתגדלת, וחוזרת פב"פ אחר התיקון.

[ח]

אבל בעולם הנקודות גילה כל מה שעלה במחשבה לפניו, והם שרשים הראשונים לכל המציאות כולם, ויש ו' מיני מלכים עתיק א"א או"א וז"ן, עתיק א"א ואבא הם שרשי האצילות שבכל עולם, ואמא וזון הם שרשי בי"ע שבכל עולם, וג' מקבילים לג' שמיתתם בירידתם לבי"ע והג' באצילות יתקנו אותם לבסוף, אבל אמא בכלל בי"ע רק ע"ד הממוצע שעיקר אמא מהג"ר, ומצד זה שהיא מולידה הו"ק נחשב בתוכם, ולכן הגר"א מחשיב אותה כשביעית בהיכלות, וכן ברקיעין⁷⁸, ומש"כ באר"י ששבת היא מלכות זה רק על ידי הבינה שמאיר לה, כי עיקר שבת הוא בבינה.

[ט]

אם כן יוצא שהבינה גם כן בכלל הנעלמים שהג"ר נחשבים כחד⁷⁹, וגם היא בכלל האצילות, שהיא הנשמה ל"ק, ועי"ז היא הנשמה הכללית, וזה התפשטותה וגילוייה. ובמקביל היא עולם הבריאה אבל עיקרה היא ממוצע בין אצילות לבריאה, אבל באמת עיקר הממוצע בין אציל לבריאה היא מלכות דאצ' המסתתר בראש בריאה בסוד אדם היושב על הכסא, שהוא עתיק דבריאה. ישעיה ראה בחי' האחרונה דמלכות דאצילות ועתיק דבריאה, ודניאל רק ראה בחיצוניותה בראש עולם העשיה, ויחזקאל ראה ביצירה, עתיק דיצירה. על אף שישעיה ראה עתיק דבריאה, ויחזקאל עתיק דיצירה, אבל ראו שרשם באצילות באספקלריא שאינה מאירה, ולכן לא מוזכר עתיק ימין אצלם כמו שכתוב אצל דניאל, שרק ראה ברוה"ק ולא בנבואה. הממוצע בין אצילות לשרשי הבריאה הוא האדם היושב על הכסא כי הכסא הוא שורש הבריאה, והכסא נעשית מהארת תנה"י דמלכות דאצילות.

[יוד]

מלכים שהם מבחי' אצילות הם כולם עיקרם לצורך התיקון לתקן ולהמתקי הדינים דמלכים אשר הם מבחי' בי"ע, ולכן יש ב' בחינות מלכים שמתו והם מלכים דז"א (פרשת וישלח) ושל נוק' (מדברי הימים), שהתורה שלנו היא של בי"ע, המלכים שמבחי' האצילות שמתו וירדו לעתיק א"א ואו"א שבבי"ע שהם האצילות שבבי"ע, והיה בהם סיגים בערכם ולא יצא מהם זוהמא אלא רק דינים. וכמו שיש חילוק בין הבחי' אציל לבי"ע כך בפרטות שהבחינת בי"ע שבאציל גם כן יש חילוק בין בי"ע פרטי לאציל פרטי, כי מלכים דעתיק וא"א ואו"א יצאו גם הג"ר שבהם, ונתקיימו, אבל הו"ק שבהם יצאו רק כלול מו' בחינות, והמלכות שבהם יצאה רק בנקודה א', אבל גם בג"ר שנתקיימו היה פגם באחוריים דנה"י דכתר, וביטול אחוריים דחו"ב, וכ"ז במלכים דעתיק וא"א ואו"א, שהם המלכים דבחי' אצילות שהם עיקרם רק לצורך התיקון, אבל המלכים דזו"ן שהם המלכים דבחי' בי"ע הם לא יצאו הג"ר שלהם אלא רק הו"ק, וכל א' כלול מו' בחינות, ואפילו שכתוב שהיו המלכי עיגולים רק בחי' נה"י זה רק באיכותם, אבל היה להם כל הו"ק.

⁷⁸ הגר"א נמצא בסד"צ (&), ועי' שם בהערה שלנו שכוונתו לדעת המתפשט ששרשו ביסודו*ת

⁷⁹ עי' בהגר"א בס"י ח ע"ב שמש"כ שבינה קיימא לשאילה זה רק הז"ת שבה.

קיצורים של כללים חלק ב'

במלכי יושר יצאו הז'ן יצאו בי' נקודות והג'ר נתקיימו והז'ת מיתו ונשברו, אבל בעיגולים לא יצאו הג'ר בז'ת הפרטיים דעתיק וא"א וא"א ובהיושר יצא הג'ר הפרטיים בהם.

[יא]

היה קשה אם עיקר הנקודות הם מלכי העיגולים ויצאה הנוק' רק בנקודת הכתר שבה שהוא מלכות דכתר, אם כן היא רק נקודה אחת מאין נעשה ח' מלכים? רק יצאה מלכות דכתר.

כל אותן הכלים היו כלולים מכל הכחות כולם של כל הפרטי המציאותיות שבכל ד' עולמות אבי"ע, אבל רק מהמלכיות דב"ן, ולא מהמ"ה ושאר הב"ן כמו שיהיה בתיקון. והם רק כחות השרשים הראשונים דכל פרטי המציאותיות כולם שעתיד לצאת בהם כל משך זמן קיום העולם, ובמלכותם כרגע אז פעלו יחד עם האורות שבהם, ואז הוציאו מן הכח לפועל כל בחינת האצילות דכל שרשי המציאותיות, ובגלל שהיו גבורות שטבעם שלא לשקוט ולא לנוח אלא להוציא כחם לפועל תמיד, לכן הוציאו מה שהוציאו בלי סדרים כלל, ולא היה בכח הכלים לסבול האורות לכן מיתו.

לפי הנ"ל מובן איפה נמצא הז' מלכים בנוק', שהרי כל עצמותה היא רק המלכות דהכתר לבד, שעל אף שבמציאותה וגילוייה לא היה הט' אחרונים אבל נודע שהכתר הוא שורש לכל, ומחמת תוקף הגבורות שבה אין מעצור לרוחם ומוציאים כל הכלולים בהם, לכן הוציאה הנוק' כל הי"ס שהיו כלולים בה בכח, והג'ר נתקיימו והז'ת יצאו ומלכו כרגע ומתו, והם הח' מלכים שבדברי הימים. אבל הם לא מציאות כמו הז' מלכים דז"א שהם המציאות דעולם הנקודות, והנוק' הוא רק נקודה אחת בלבד שהוא נקודת הכתר ורק המלכות דהכתר, והי' שהוציאה אינם במציאות ממש כלל, ועל"ז הם ח' מלכים, וכולם מבחינת כתר, ובגלל שהם מבחי' כתר הם לא נתבטלים בעת הפגם. וזה מובן שהרי הכתר אינו בחינת מציאות אלא רק בחינת שורש ולכן אפשר שיהיה נקודה וגם הויה. אבל כל זה בעיגולים שביושר יצא י' כמו בז"א.

ונראה שהנוק' דיושר ג"כ עיקר יצאתה רק בנקודה אחת, שהיא נקודת הכתר, והכתר הוציאה כל הי' הכלולים בה.

[יב]

ולגבי איך אפשר להגיד על המלכות לית לה מגרמה כלולם הרי יש לה שורש בנקודות? סוד הענין היא ענין א' עם מיעוט הירח. שמיעוט הירח הוא מה שנגזר עליה שט"ס שלה תרד בב"ע, וכן הוא במלכות דאצילות שסדר שלה שתהיה בעולה ויורד תמיד שאור עצמותה באמת זוהר אור מהמלכות דא"ס והיא למעלה מהכל והיא סיבת הכל, וכל הנאצלים באמת רק גילוייה, ולכן יסד ה' ית' גילוי אור מלכותו רק על ידי האדם במעשיו

על אף שכל גילוי ית' הם גילוי של מלכותו ית', אבל אחרי שעומק הכוונה בכל גילוייה שיהא האדם שותף בכל פעולותיהם, ואם כן יש למלכות ב' בחינות שעיקר עצמותה היא למעלה מהכל והיא סיבה לכל והיא גם כן תכלית הכל, אבל זה נעלם, ונקודה השרשית שבה היא מהכתר המיוחד באור א"ס, והב' גילוייה עתה לצורך הנהגת עולם הזה שהיא למטה מכולם ובסוף כולם, ואז היא יבשה ולית לה מגרמה כלום וכולה דינים. אם כן כשכתוב אצל מלכות לית לה מגרמה כלום דהיינו לא בעיקרה ועצמותה אלא על הגילוי שלה, ומציאותה לצורך כל הנהגת עולם הזה.

[יג]

מיעוט הירח היה ביום ד' והכנתה ביום הראשון בגניזת האור. זה היה באלול ותשרי, וזה עולמות ב"ע אבל התחלת אצילות היה בניסן. וע"י המיעוט נעשה אלול חסר, ולכן יום הששי דששת ימי בראשית נעשה א' תשרי, ולכן יום הזה שייך גם לו' ימי בראשית וגם לו' אלפי שנין, ולכן גם ביום הראשון דו' ימי בראשית וגם יום הששי שייכים לזה היום תחילת מעשיך. ולכן אז חזר האור הגנוז אבל לא בכל תוקפו על ידי בקיעת הקד"א אלא רק דרך מסך דקד"א, ולכן הוא רק זכרון ליום ראשון.

כל המיעוט היה במלכות דאצילות שהוא ראשית לב"ע אשר התחלתם מיום א' תשרי, וגם זה נעשה במלכות הכללי בא' ניסן, וזה הו"ק דחוט דא"ס, וזה מכ"ה אדר דשנת תהו ונתגלה אז המלכות הכללי שהוא אור דמלכות דא"ס בפתחית הפרגוד, ויצאת החוט דא"ס. וגם זה נגזר שהיה מתפשט עד סוף רגלי א"ק ואחר כך עלה למעלה מטיבורו.

[יד]

לתרץ שאלה ד' בהק' אות ה': עטרה דז"א יש לו נקודת עצמותית בעולם הנקודות, וכן יש לו שורש מיוחד לאחר התיקון, שהוא עטרה הכללי דאצילות, ובו תלוי תיקון כולם. השורש של עטרה דז"א מעולם הנקודות, היא אותה נקודה השרשית דמלכות שהוא נוק' דז"א, אבל יצא מלכות רק אחרי מיתת היסוד. שונה משאר הו"ק שמעיקרם הם אחד, ולכן דווקא מלכות נעשה לפרצוף בפני עצמה בתיקון.

[טו]

נקודה השרשית של נוק' דז"א היא שייך רק לעטרה ולא לשאר הו"ק, וזה כדי להמציא ב"ע בצורתם שעצמותם אינם בשום בחי' אלקות כלל הגם שהוא ית' שוכן בקרבם בבחי' נשמה לנשמה, עד תחיית המתים

קיצורים של כללים חלק ב'

ואף פעם לא יעלו מצורתם עד אז, וכדי לעשות כך יסד ה' באצילות יסוד בפני עצמה לנוק' דז"א שיהא אפשר לה להצטמצם להוציא על ידה הבי"ע, וזה מלכות דאצילות שהיא ראשית לנבראים, וזה יצא לעצמה הן בנקודות והן בתיקון, וכל המלכים הם כולם שייכים לנוק' דז"א גם בעיקרם רק שעל ידי מיעוט הירח נשרשו בז"א, שלולא זה היה מלכות חלק יחד עם הז"א ולא היה מקום לעולם כלל.

[טז]

נקודה השרשית של נוק' דז"א בעולם הנקודות היא המלכות דמלכות דכתר, ובתיקון יצא הנוק' בי"ס דב"ן וי"ס דמ"ה, ומקבל שניהם מז"א, וזה שכל המלכיות נתווסף להם ט"ר לכל ספירה וספירה, ושרשה נעשית שלימה מכל י' הראויה אליה.

אם כל הי' מלכיות די"ס דז"א נתנו לנוק' מהיכן נעשה העטרה? העטרה נקרא י' שמציאותו מי' בחי', ובתיקון זה מט' מלכיות דט"ר דכתר דב"ן הניתן בכתר דז"א, וא' מהט"ר דכתר דב"ן הניתן בכתר דנוק'. יש סתירה אם העטרה דז"א היא כתר דנוק' או חכמה שלה, והפשר היא בעצמות היא הכתר אבל שימושה היא נעלם ולכן קבלתה הגלויה והשימוש העיקרי היא הרוחא דשדי בגוה בביאה ראשונה, וזה החכמה דנוק'⁸⁰

[יז]

נוק' המשתתף במציאות עטרה דז"א הוא הכתר מהט"ר דב"ן הנתוסף בכתר שבה, וט' חלקים מהז"א, דהיינו הט' מלכיות מהט"ר דב"ן הנתוסף אחרי התיקון בכתר שלו, שבנקודות לא היה בכתר רק המלכיות לבד. אם כן מובן שהעטרה היא מהמלכיות דז"א ודנוק', אבל עיקרן מהמלכיות.

על אף שכתבנו שהיו ט' מלכיות אבל קשה שהג"ר לא יצאו כלל, אבל היו בהוויותם, ונשארו באימא, אבל מה שהנוק' לוקחת הוא רק המלכות דמלכות, וכן הוא בעטרה⁸¹.

[יח]

התיקון דנוק' היא ט"ר דב"ן עם המ"ה שהוא החלק המ"ה השייך לנוק' שהיא המלכות הכללי דמ"ה, ועוד נתוספת בנוק' מהח"ג שבתנה"י דז"א על פי סדר אטב"ת, והמלכים שיצאו בעולם הנקודות נשארו עיקרם בז"א וגם אחר התיקון מה שנמשך בנוק' היא רק המלכות דמלכות של כל ספירה וספירה. נוק' דז"א, לתיקונו צריך ג' דברים א' ט' ספירות אחרונות של המלכות דמלכות מחכמה ולמטה, שאז יש י' בחינות דמלכות דמלכות, ב' הט"ר דמלכות, ואז יש י"ס דמלכות, ג' הט"ר להוסיף על הי' מלכיות, ולכן הם י"ס שלימות על כל הי"ס, והתיקון הראשון היא בזמן היניקה שעשה נעשה בבחי' ה' אחרונה דהו"ה ואינה י' ספירות גמורים אלא שהיא כלולה אז מי' ספירותיה בבחינת מלכות דמלכות שבכל אחד מהם, וזה לא שהיא ינקה שונה מז"א שאז שניהם מחוברים יחד, וזה בסוד פסיעה לבר, ואז ביניה הנוק' גדלה כמדת הת"ת של הז"א, וזה עד משך זמן ג' שנים ויום א', ואז יש לה מוחין דקטנות, וביאתה ביאה⁸².

[יט]

התיקון דנוק' היא ט"ר דב"ן עם המ"ה שהוא החלק המ"ה השייך לנוק' שהיא המלכות הכללי דמ"ה, ועוד נתוספת בנוק' מהח"ג שבתנה"י דז"א על פי סדר אטב"ת, והמלכים שיצאו בעולם הנקודות נשארו עיקרם בז"א וגם אחר התיקון מה שנמשך בנוק' היא רק המלכות דמלכות של כל ספירה וספירה. נוק' דז"א, לתיקונו צריך ג' דברים א' ט' ספירות אחרונות של המלכות דמלכות מחכמה ולמטה, שאז יש י' בחינות דמלכות דמלכות, ב' הט"ר דמלכות, ואז יש י"ס דמלכות, ג' הט"ר להוסיף על הי' מלכיות, ולכן הם י"ס שלימות על כל הי"ס, והתיקון הראשון היא בזמן היניקה שעשה נעשה בבחי' ה' אחרונה דהו"ה ואינה י' ספירות גמורים אלא שהיא כלולה אז מי' ספירותיה בבחינת מלכות דמלכות שבכל אחד מהם, וזה לא שהיא ינקה שונה מז"א שאז שניהם מחוברים יחד, וזה בסוד פסיעה לבר, ואז ביניה הנוק' גדלה כמדת הת"ת של הז"א, וזה עד משך זמן ג' שנים ויום א', ואז יש לה מוחין דקטנות, וביאתה ביאה⁸³. נ"ל שלמעלה זה טעות

⁸⁰ עי' הערת הלש"ו בבהגר"א בסד"צ י' ע"א מלך השמיני וז"ל עי' בהגר"א בס"י פ"א מ"א אופן ה', שאמר שם שהוא הכתר שלה, שלכן נקרא עטרה, והד' אותיות אדנ"י הוא מהחכמה שבה ולמטה וכמו שם הו"ה שבז"א ע"ש, והענין כי מ"ש שהוא הכתר שלה, הוא משום כי כל עיקרה, ר"ל הנקודה השרשית שלה אשר מעולם הנקודות, הנה הוא כי היא המלכות דהכתר, והעטרה הוא מהט"ר דהכתר שבאו לאחר התיקון, וכמ"ש במ"א, והרי הוא הכתר שלה והוא שורשה, ומ"ש הוא החכמה שלה הנה הוא אחר שנעשית כלי על ידו, ונותן לה רוחא בגווה והוא רוח החיים לכל בחי' נוק' שבה לעולם, הנה הוא החכמה שלה, החכמה תחיה את בעליה, ועי' תיקונים תיקון מ' ודברי רבינו שם בארוכה

⁸¹ אולי חסר.

⁸² חסר קצת במוחין דז"א

⁸³ חסר קצת במוחין דז"א

קיצורים של כללים חלק ב'

תיקון השני היא כאשר נעשה לי' מלכיות שלימים, ואז נעשה לבחי' פרצוף שלם מחובר בז"א אב"א, (שבתיקון ראשון רק היה כצלע של הז"א), אבל במדרגת קטנות, וזה עד י"ב שנים ויום א', וזה על ידי החו"ג שבתנה"י דז"א בסדר אטב"ח.

[כ]

תיקון השלישי היא כאשר נשלם לי' ספירות גמורים שכל אח' שלימה מכל חלקי האב"ע שבה כראוי לכל פרצוף, וזה גדלות, וזה נעשה על ידי המ"ה והט"ר דב"ן העיקריים השייך לחלקה, שהניקה והעיבור הם רק מה האור הממועט שבמ"ה וט"ר דב"ן. מש"כ לעיל אות ט"ז, וי"ז שהנוק' דעטרת ז"א שהוא מהכתר דט"ר דב"ן הוא מב' בחי' דכתר שבתיקונים ב' וג' הנ"ל, כי הכתר דתיקון ב' הוא מהט"ר הנתוספים על מלכות דמלכות דכתר דז"א, וכן בדוגמתה בתיקון ג'.

הקדמה ב'

הסימן מדובר במלכי עיגולים, שהם חלקי הנקודות שבאמא דא"ק, והם יצאו מהעינים בבחי' טיפת קרי, שעלייתן למ"ן היה שלא כראוי כלל, והם יצא רק בבחינת יחידה וחיה שבהם והוא מלוכתם, והמלוכה כולל כל מקריהם העתיד לקרות להם.

סימן י"א

עסמ"ב למלכי עיגולים, והם חיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ס והחיצויות דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס⁸⁴, ושניהם יחד הב"ן הכללי דא"ק.

(מא)

ע"ב

עסמ"ב אלה עלו כמ"ן מאמא שלא בתיקון ולכן יצאו דרך עיניים ללא זיווג. מ"ן נובעים מן המוח וכל מוח עיקרו הוא בהול"ה דיודל"ן, והוא שם ע"ב ז, שהוא עיקר וראשית ושורש דמ"ן. והע"ב הוא בחי' עתיק וא"א לכל מלכי עיגולים והוא עומד בעקודים בשורש אמא שם והוא השם ע"ב דב"ן דמ"ס, ושרשו היא המ"ס ועיקרו שנתגלה אליו היא הב"ן דמ"ס, וכל הנ"ל הוא רק בעולם הנקודות. בתיקון הוא התיחד עם הע"ב דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס, שהוא מ"ן דאבא ונקודות דיושר, וכל זה יחד עם הע"ב דמ"ה דמ"ה דמ"ס ועם הע"ב דמ"ה דב"ן דמ"ס, ועם הע"ב דפנימיות הב"ן דמ"ה דמ"ס, והע"ב דפנימיות הב"ן דב"ן דמ"ס. וכל זה התייחד עם ע"ב דמ"ה דמ"ס וע"ב דב"ן דמ"ס (שהם שרשי האו"א שבעקודים) ואז נמשך תוספות אור וברכה דתיקון ומשם ירד לאו"א עצמן (דא"ק), ומשם ליסודותם ואז היה עיבור של הדר ומהטיבאל.

כל הו' ע"ב הנ"ל הם נשארם בעקודים בשרשי האו"א שבא"ק, והוא מקומם הראשון, ורק בתיקון בתופסת אורם מאירים בתוקף אור.

אבל אור התיקון הנכנס באצילות הוא נמשך במוחין עצמן דאו"א שבא"ק ודרך כל קומתן בסוד אמ"ר

וק"ב עד שירד ביסודן, ומה שירד הוא עיקר המ"ה וב"ן הכלליים. וכל הו' מיני ע"ב הנ"ל היה לכל א' תקפיד שונה. כי ע"ב דמ"ה דמ"ה דמ"ס הוא שורש התיקון דאצילות אשר בעקודים לאו רהמ"ה אשר מצד אבא, וע"ב דמ"ה דמ"ה דב"ן דמ"ס הוא שורש התיקון דאצילות אשר בעקודים לאור המ"ה אשר מצד האימא שבא"ק, והע"ב דפנימיות דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס הוא שורש התיקון דאצילות אשר בעקודים לאור המהיטבאל אשר מצד האבא דא"ק והע"ב דפנימיות ב"ן דב"ן דמ"ס הוא שורש אור התיקון דאצילות לבעקודים לאור רהמהיטבאל שמצד אמא, והע"ב דחיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס שהוא הע"ב דמ"ן דאורות דמלכות יושר. והע"ב הנ"ל הוא רק שרשם דכל המלכי יושר בעולם הנקודות ובתיקון הוא עומד בעולם העקודים לשרש המלכי יושר, וכן משמש אותו הע"ב הנ"ל בעת התיקון להיות שורש להם בעולם העקודים להביא להם תמיד כל תיקונם על ידו אש רמאור המ"ה והט"ר דב"ן, וכן הוא בע"ב (מ"א) ~חסר קצת.

כל עלייתם לצורך התיקון הוא היה בכלם על פי הסדר היחוד הראוי בכל האפשרי.

(מ"ב)

ס"ג

כאשר עלה המ"ן דאמא למ"ס עיקרו נשאר בחזה, ורק הענפים יצאו דרך העיניים, ומה שנשאר בפנים במקום החזה הוא הס"ג דענינינו, והוא נשאר במקום ס"ג דא"ק שהוא ס"ג דב"ן דמ"ס. וטעם הדבר היא שכל מ"ן בכל פרצוף ופרצוף הם נמשכי סמהמוחין אבל הם באמת מתמצים מכל הגוף כולו עד שיורדים ביוסד, וכל מה שיוצא דרך היסוד הוא מה שרואי לתחתון אבל עיקרו של המשפיע הוא נשאר בעליון למעלה מהטבור.

קיצורים של כללים חלק ב'

אין קושי איך יצא הע"ב והס"ג נשאר בפנים כי הע"ב הוא מהמוחין דאימא שהם העקודים ולא יצא לחוץ להיות איתם אבל הס"ג דענינינו שהוא הס"ג דמ"ן הוא מהאימא עצמה ומאחר שהוא שייך לאימא עצמה נשאר במקומה.

לפי הנ"ל מובן איך כתוב בחז"ל שיש במלכות דעקודים י' שרשים אל הי"ס דנקודים, וקשה שהרי שורש הנקודים הם בעיניים דא"ק, אלא לפי הנ"ל מובן שהרי כל מ"ן אשר העלה האימא לצורך הנקודות היה בשפעת אור הנמשך בה משרשה שבעקודים שהוא הע"ב דב"ן דמ"ס דא"ק. ומאחר שכל אור שנמשך מעליון לתחתון נשאר עיקרו ושרשו בעליון לכן מובן כי במלכות דעקודים יש י' שרשי סאל י' ספירות דנקודות. ולפי זה מובן יותר למה הע"ב הנ"ל נכנס בעקודים כי הרי כל עיקרן דהמ"ן דנקודות בכללות הוא משפעת הב"ן דמ"ס אשר השפיע בשורש האימא שבעקודים ומשם הרי נמשך אור השפע באימא עצמה. והנה כאשר יצא השפע מהמ"ס בעקודים היה אז כל השפע כולה בבחי' האור דשם ע"ב כי כל העקודים שהוא מהמ"ס הכל נחשב בבחי' שם ע"ב.

הס"ג דענינינו הוא נשאר לועלם למעלה ועומד ומשמש במרום להשפיע לנקודות בכל השפע הנצרך להם, וגם בעת התיקון הוא יעמוד במקומו למעלה מהטבור להשפיע מה שנצרך למטה. וכל עליית השברי כלים וניצוצין שהיו משבירת המלכים היו אל הס"ג דענינינו.

ועלייה הנ"ל הוא במקום ס"ג דמ"ה דמ"ס שהוא עיקרו דאבא וס"ג דב"ן דמ"ס שהוא עיקרו דאמא, והו אהיחוד של המלכי יושר ומלכי עיגולים, ומשם עולים מעלה מעלה, כל א' עם בת זוגו. ותמורת זה ירד המ"ד של התיקון, והוא הארת המצח שהוא אורות מקיפים, ועי"ז נבררו חלק גדול מהניצוצות הקדושה, כל מה שנצרך לתיקון האצילות [לא כולל מה שבכלל עבודת אדה"ר].

מה שנברר על ידי אורות המצח הוא הניצוצות הקדושה דעתיק וא"א, וכן לא נתנו מהמ"ה דיושר הנשמות דיושר אלא רק מה שנוגע לנשמת אדה"ר בלבד וכן לא נתקן מהיושר אלא רק מה שנוגע לעיקר תיקון העולמות עצמן לבחי' האצילות שבהם. וגם מהמלכי עיגולים נתקנו מהם מה שנצרך לשרשי התיקון דעולמות. ועי"ז כל העליות הנ"ל התייחדו האוירא ומ"ס ללא הפסק קד"א, ומשם קבלו כל המ"ן העולים תוספת אור וברכה מרזא דאור א"ס. והוא דרך חזרה כל עליית מ"ן דרך מ"ד ומשם דרך היסוד דא"ק שהוא חסד המתגלה בפומא דאמה, והוא [עיקר] מלך הדר. ולא רק שהמ"ה וב"ן היה בשלימות, אלא גם אז היה הארת הס"ג השתתף.

השמות ס"ג היו השורש עליון לחבינותם, שיש ס"ג שהוא שורש למ"ה דתיקון מצד אבא הכללי, וכן ס"ג שהוא שורש עליון באבא עצמו, וכן שורש למ"ה באמא הכללי, וכן שלשתם שורש לב"ן. ובזה שהשתתפו הארת אבא ואמא יחד, הוא בחי' זו שאו"א כחדא נפקין, ולכן מצד יסודם יצאו כל המ"ה וב"ן ויסודם הוא עיקר יסוד א"ק.

(מ"ג)

מ"ה

[סעיף א']

מ"ה זו מחלקי האמא דא"ק מה שהשתתפה במ"ן, והוא החלק שאו"א משתתפים בחלק של הולד עצמו, והוא מחלק האמא של הטבור ולמטה שבאמא, אמנם זה מהטבור ולמעלה בא"ק עצמו, שהרי עיקר אימא רק עד הטבור דא"ק, ומה שיצא למטה מהטבור הוא התפשטות הראשון של אצילות, ומה שעלה הוא הסלקות הראשון, אבל המ"ה דענינינו נשאר בתוך א"ק להיות שורש לנקודות, ולהשפיע להם שפע.

[סעיף ב']

עיקר א"ק הוא רק עד הטבור שהוא הא"א ואו,א שבו, אבל מ"ה וב"ן שהם הזו"ן שהם מהטבור ולמטה הוא רק כללות עולם האצילות, ולכן הא"ק והאצילות יחד הם קומה א' של ה' פרצופים, ויש הפסק פרסה בין אצילות לא"ק ולמעלה מהפרסה שולט שם ס"ג ולמטה שם מ"ה.

[סעיף ג']

נעשה בהתשפכות ב' פעולות והם א' צמצום של הא"ק להעשות שורש לאצילות, ב' השתתף בו ונעשה עי"ז מציאות המ"ן אשר לנקודות, והבחי' הב' נחלק לשנים, והם עצם הזרע שהוא נקודה העצמותית לאצילות, וב' השתתפות האימא אשר השתתפה מגופה ונפשה. וכן ישנם ב' פעולות בהסתלקות, א' הוא כי בעלייתן למעלה מהטבור נתייחד באימא שבא"ק שורש עליון לאצילות מתמיד, ועי"ז מתייחד הא"ק עם האצילות, ב' הוא בענין המ"ן והוא ג"כ נחלק לב', א' הוא בעליית המ"ן, וב' במציאות המ"ן, והוא שכל השתתפות אשר לנקודות מהאימא הוא רק מהמלכות שבה (ובפרט מהמלכות דמלכות). וכל ההשתתפות הזה הוא נעשה על ידי ב' הפעולות שנעשה בהתפשטות המ"ה וב"ן שהם אינם מעיקר הקומה. ואפילו המ"ה וב"ן הזה עיקר התגלותו הוא רק בתיקון ולא בנקודות.

כל יציאתם של המ"ה וב"ן דנקודות הוא רק כדי לעשות שורש לעורר מ"ן למ"ה וב"ן דתיקון, וכל זמן עולם הנקודות עמדו המ"ן באימא על שם העתיד.

קיצורים של כללים חלק ב'

ובדיוק יותר ב' הפעולות אשר בהתפשטות הם רק בבחי' הכנה לב' פעולות אשר בהסתלקות, כי רק בהסתלקות נעשה גמר פעולתן. שהרי בחי' הא' בהתפשטות שהוא הצמצום הוא רק כדי ליצור מקום לעולם התיקון, ובחי' הב' שהוא מציאות המ"ן שהוא אך ורק עבור העולם התיקון.

[סעיף ד']

נתבאר במ"ה זו מציאותו שימושו ושרשו ומקומו, כי מציאותו הוא מב' בחי' א' המ"ה הפרטי שנוגד מהעב, וס"ג הכללים שבאימא שבא"ק, והוא עיקרו ופנימיות, והב' הוא כלול באותו המ"ה בחי' המ"ן אשר לנקודות הן העצמות המ"ן והן ההשתתפות האימא בהם, וכל כלילות המ"ן היא רק בהחיצוניות דאותן המ"ה וב". שימושו נחלק לג' בחי' א' לצורך ההתפשטות הראשונה דאצילות ב' לצורך מ"ן דנקודות, ג' חזר ועלה אותו ההתפשטות ועלה להיות שור שלעיון והוא עומד שם במ"ן בקביעות. שימושו בג' זמנים א' א' בעת ההתפשטות הראשונה דאצילות, ב' בעת עולם הנקודות, ג' בעולם התיקון. שורשו הוא בב' בחי' פנימיותו הוא מהעב, וס"ג הכללים שבה, אך שורשו ומקורו הנעלם הוא בשם ב"ן דמ"ס דא"ק. ושורש זו במ"ס הוא חופף על עולם התיקון להרחיק ממנו כל מגע זר. ומקומו של מ"ה זו הוא בע"ב וס"ג שבא"ק מהטבור ולמטה.

[סעיף ה']

בעת התיקון התייחד השורש דהנקודות הנשאר מבפנים עם שורש דאור התיקון, ונהפך אותו שורש לנקודות להיות שורש לאורות התיקון. בתוך אורות התיקון יש סה"כ י' מיני אורות פרטיים ה' מצד אימא: אורות דמלכי עגולים שמתו והס"ג והמ"ה דחיצוניות דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, וכן המ"ה וב"ן דב"ן דב"ן דמ"ה דמ"ס, וכולם התייחדו בעליית אימא עצמה שהיא הס"ג דב"ן דמ"ס, וה' מצד אבא, והם אורות המלכי יושר, והמ"ה וב"ן דחיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ס והס"ג ומ"ה דמ"ה דמ"ס, וכולם התאחדו יחד באבא שהוא הס"ג דמ"ה דמ"ס, וגם התייחדו עיקר האבא עם עיקר האמא, דהיינו הס"ג דמ"ה וב"ן דמ"ס. והם עלו בשרשי הא"א אשר בעקודים והוא בשמות ע"ב דמ"ה דמ"ס וע"ב דס"ג דמ"ס, ואחר יחוד זו עלו עו דיותר במ"ס דא"ק עצמו, ונעשה יחוד עליון במוחין פנימיים דא"ק ונולד עי"ז אור המקיף דמ"ה המאיר דרך המצח, ונאצל ממנו עיקר אור התיקון שהוא הסוד המתקלא והמ"ה הפנימי.

[סעיף ו']

הוא סוד מאמרם מה ה' אלקיך שואל מעמך א"ת מה אלא מאה שהא' הוא שורש המ"ה. והתיקון מרומז בדווקא בברכות שכל ברכה הוא תופסת ורביוי אור הנמשך מאור א"ס והכל דרך המ"ס, שכל אמירת ברוך אתה ה' הוא קיום והעמדת גילוי אור קדושתו ית' שנתגלה באותו השפע. אמנם יש ב' מיני ברכות א' חידוש שהוא מלמטה למעלה בדרך אור חוזר, וא' מלמעלה למטה הוא דרך קיום והעמדה. והיינו כאשר הברכה נאמרה דרך תפילה כמו יהיה שם ה' מבורך או יהא שמיא רבא מברך הכוונה ע"ד חידוש שיתחדש גילוי אור קדושתו ית' בתוספת רביוי תמיד מיום ליום עד שיבא משיח וימלא כובוד את העולם, והכל על ידי תפילתו. אבל כל ברכה שנאמרה בלשון ברוך אתה ה', הוראת לשון ברוך הוא שהוא מעצמו כי נמשך ונעשה כל ענין הברכה שהוא תופסת ריבוי גילוי אור ממ"ס מאור א"ס נעשה עכ"ז מעצמו ית' והו אתולדת האור התיקון דמעשה בראשית, וזה מתגלה בכל יום תמיד באור קדושתו. והמצוה שלנו בברכות הוא אינו לסיבת יציאתן ממקורן אלא להתמיד יציאתן ולהתמיד גילויים, והוא שיתוף שלנו במעשי בראשית. והוא ענין ק' ברכות. וכל הנ"ל בנוי על גר"א בס". ההבדל בין אלו ב' מיני ברכות הוא כי ברכה של ממש הלמעלה מותר ומצוה לאומרם בכל עת כגון ה' ית' שמו, אבל כל הברכות אשר הם מלמעלה למטה הוא בלשון ברוך אתה ואסור לאמרם בשם ומלכות אלא רק על גילויית' העומדים לפנינו במציאותם. לפי זה מובן למה הברכה מתחילה בלשון נוכח וסופו בלשון נסתר, כי הרי התפילה הוא תמיד בלשון נוכח, ותראה כי כל ברכה ההכרח לסיים ולומר בלשון נסתר דווקא על פי מה שאמרנו כי הוראת ברוך הוא על ידי עצמו, אותה הנהירו הוא שורש ומקור לכל גילוי ומשם הו אמתברך ומתגלה ואת האור הזה מעלים לייחדו במקורו אשר משם הוא נבע כדי להתמיד ולקיים ברכתו וגילוי, אבל הברכה הוא למעשה מעצמו ולכן חוזרים תיכף בלשון נסתר. אבל תפילה הם כולם לנוכח כי הם כולם בדרך הויה ותהילה ושבח על כל אותן הגילויים אשר התגלה לנו וזה ממטה למעלה הוא ג"כ כדי לקיים אורו וגילוי ית', ותחילת כל ברכה היא לנוכח מאחר שסיבת הברכה היא אך ורק אם יש דבר לפנינו שאפשר לברך עליו. לפי הנ"ל מובן מעלת עניית אמן כי בעניית אמן נעשה ב' תיקונים א' מלמעלה למטה וא' ממטה למעלה, כי מילת אמן כולל ב' כוונות א' על קיום ואמת, ויש עוד כוונה שהוא בקשה הלוואי שיתקיים. לפי זה כל עניית אמן הוא רק על מילת ברוך אבל לא על ההדואה והשבח הנאמר בסוף הברכה.

[סעיף ז']

המ"ה הזו הוא מ"ה שבאימא דא"ק ואינו עיקר המ"ה אלא הוא רק המ"ה הפרטי מהע"ב וס"ג הכללים שבה ושימושו הוא לצורך יציאת והתגלות התפשטות הראשונה דלהאצילות, שהוא מהטבור ולמטה של

קיצורים של כללים חלק ב'

הא"ק מבפנים. ומאח רשכל התפשטות הראשונה כוללת כל מה שיהיה באותו העולם לכן היה כלול בו כל שרשי המ"ן והנקודות, ואחר כך עלה ונשאר מבפנים לאמא דא"ק ומשם משפיע שורש לנקודות ולתיקון לבסוף.

עיקר מ"ה דתיקון הוא יצא מהיסוד דא"ק שהוא באמת מהיסודות דא"א ודא"א דא"ק, וכן השם מ"ה דאבא (מ"ה דמ"ה דמו"ס דא"ק) והשם מ"ה שהוא המ"ה הכללי שבאימא (מ"ה דב"ן דמו"ס דא"ק) הם שורש המ"ה העיקרי מצד אבא שבא"ק (מ"ה דמ"ה דמו"ס דא"ק), והמ"ה דתיקון אשר מצד האימא שבא"ק (מ"ה דמ"ה דב"ן דמו"ס), וב' המ"ה האחרונים מושרשים בב' הראשונים, וב' הראשונים מושרשים במ"ה דענינינו.

סה"כ יש ו' שמות מ"ה בתיקון וה' ג' מצד אבא וג' מצד אמא (כל ה' הנ"ל יחד עם הב"ן דב"ן דמ"ה דמו"ס). וכולם בחי' הדר, נוסף עליהם עוד ב' בחי' מ"ה שהם בחי' מהיטבאל מצד אבא (שהוא מ"ה דב"ן דמ"ה דמו"ס), ומצד אמא (שהוא מ"ה דב"ן דב"ן דמו"ס). והשתתף יחד עם ח' הנ"ל המ"ה שבמלכי יושר והמ"ה שבמלכי עיגולים {נ"ל שהוא סימן לאותיות לא נכונות} שהם מ"ה דב"ן דמ"ה ומ"ה דב"ן דב"ן דמ"ה. סה"כ י' שמות מ"ה שנכללו בשם מ"ה דתיקון.

(מד)

ב"ן

[סעיף א']

תחילת מציאותו של שם ב"ן זו הוא ביחד עם המ"ה הנ"ל שהם המ"ה וב"ן הפרטיים שבע"ב וס"ג הכלליים, אמנם נעשה בו שינויים אבל לבסוף חזר להתתקן ולחזו רלהתייחד עמו, ותיקונו נמשך לעט שהוא כל זמן עולם הזה. והוא התפשטותה ראשונה לאצילות שבתוך רגלי א"ק, ומהם מעלים מ"ן. והנה המ"ן כלולים מב' בחי' א' מעיקר רעצמות המציאותה, וב' מחלקי א"א המשתתפים בו, והשתתפות זו הוא מכל קומת ע"ב וס"ג, והם ע"ב וס"ג דב"ן דב"ן דמו"ס. ומה שעלה למ"ן יש בו עסמ"ב והע"ב הוא במוחין והס"ג ומ"ה נשאר באימא והב"ן הוא מה שיצא דרך העיניים.

[סעיף ב']

מאחר שהמ"ה וב"ן הנ"ל הם התפשטות הראשון של אצילות, ואצילות כלול מנקודות ותיקון גם התפשטות הראשון שלהם כלולה מב' בחי', כי שורש הנקודות הוא המ"ן אשר לנקודות, ושורש התיקון הוא המ"ה וב"ן הפרטיים שבאימא שבא"ק שהם מ"ה וב"ן שבב"ן דמו"ס דא"ק. ונולד המ"ה וב"ן הזו מהמ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דב"ן דמו"ס דא"ק שעלו למ"ן, וכן הוא מצד אבא שבא"ק בתיקון, שהמ"ה וב"ן הכללים הם מה שנשאר באבא והם המ"ה וב"ן דמו"ס דא"ק, והם נולדו מהמ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג שבמ"ה דמו"ס דא"ק. וכן היה שורש לנקודות מצד אבא והוא מלכי יושר, והם נולדו מתוך עליית מ"ן דמ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דמו"ס דא"ק.

בעליית המ"ה וב"ן למעלה נפרדו שהמ"ה לא ירד בעולם הנקודות ואלא נשאר בעליון לשורש לתחתון. וכל מה שהוא נקרא שם ב"ן הוא רק על העתיד כי אחר שנתקנו הנקודות נעשו לב"ן הכללי, אבל לפי בחינתם עתה אינו ראוי לשם ב"ן שהוא רק תמצית בחי' המ"ן דאימא, וכל מה שנקרא ב"ן הוא מאחר שהוא בחי' האחרונה של ס"ג. אבל עיקרו של ב"ן זו היא בחי' אחת הם המ"ה הנ"ל אות מג, ששניהם בחי' המ"ן דאימא.

אמנם הם נפרדו בזה שהמ"ה נשאר כהתפשטות הראשונה לאצילות, והב"ן נהפך להתפשטות השניה דאצילות, שהמ"ה נשאר מבפנים לא"ק והב"ן יצא החוצה.

[סעיף ג']

עיקרו דב"ן זו הוא העטרת היסוד דאימא, והוא יצא דרך העיניים והם השרשים הראשונים לכל הנאצלים כולם והם נתגלו ויצא מעסמב לעסמ"ב עד אין חקר, ובעת מלוכתם יצאו כל בחי' האצילות שבהם ואחר שמיתו ונשברו יצאו השרשים הראשים לבי"ע שבכל א', ובתיקון נתייסדו כל הנקודות וניתן להם מקומם בחיצוניות הב"ן הכללי.

אם כן ב"ן הכללי כלול מד' בחי' הב"ן דב"ן דנקודות והב"ן דמ"ה דנקודות (מלכי עיגולים ומלכי יושר), והט"ר של כל א'. ומש"כ שתחילה יצא החיצוניות ואח"כ הפנימיות, לא שהפנימיות הוא תולדת החיצוניות אלא שתחילה יצא החיצוניות, ואח"כ בתיקון נוסף עליו הפנימיות. וזה דוגמת כל עולם ששורש במלכות דעליון שעליו.

מה שעלה למ"ן הוא רק מה שנצרך לתיקון דמעשה בראשית, אמנם עולים מ"ן תמידי עד עת התיקון דלעתיד.

[סעיף ד']

מש"כ שעיקרן דמ"ה וב"ן דתיקון נשאר בא"א דא"ק פירושו היא שהב"ן דתיקון [המ"ה יתבאר לקמן בסי' י"ב ו"ג] הוא הט"ר דב"ן דמלכי יושר וכן הט"ר דב"ן דמלכי עיגולים, ויחד עם הב"ן דב"ן שמלכי יושר ועיגולים, אבל העס"מ שבב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דמו"ס דא"ק נשאר מבפנים, וכל מה שיצא הוא רק הב"ן הפרטי שלהם,

קיצורים של כללים חלק ב'

והוא הארתם שיצא דרך יסודין שלהם, שהוא עיקר יסוד דא"ק. וב' בחי' ב"ן אלו נעשו א', וכן ב' בחי' העס"מ נעשו לא'.

אמנם בעולם הנקודות עוד לא נוצר בחי' ב"ן בכלל אלא רק היה בכלל הס"ג דמו"ס דא"ק שרק על ידי יציאה דרך אמ"ר וק"ב אפשר לצאת לשם בפני עצמו.

[סעיף ה']

הסיבה שעיקר ב"ן הנ"ל נשאר באו"א למעלה מהטבור שעיקר האו"א נגמרים בטבור ומאחר שכל גילוי המ"ה וב"ן למעלה מהטבור בטל אורו של הס"ג דאו"א לכן כל התגלותם הוא רק מתחת לטבור דרך פרסא, שכל התלבשות ז"א על א"א היא רק דרך או"א ואפילו שם זה רק דרך התפשטות הנה"י דאו"א למטה מטבור לצורך ז"ן. וכן הוא כל זה באו"א שבא"ק.

[סעיף ו']

מציאותו של ב"ן זו הוא המציאות אחת עם המ"ה והם המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג הכללים שבאיאמ שבא"ק. שימושם בתחילה יצאו לצורך התפשטות הראשונה לאצילות, ועל ידי ירידתם במקום העתיד לאצילות נתגלה בהם ג"כ שרשי המ"ן אשר לנקודות. וכאשר עלו למ"ן נדחו דרך העיניים, וירדו מתחת לטבור למציאות הנקודות.

ורק אחת התיקון נתחדש בב"ן שורש למציאותו וגידולו, והוא החיצוניות דכל הספירות והפרצופים. הוא עומד בחיצוניותו דכל א' מב' סיבות: א' החיצוניות הוא סופו דכל א' וב' כי הוא התחלת והראשית התיקון.

מקומו בכל הג' שימושים הנ"ל הוא רק למטה מהטבור, בתור התפשטות הראשונה לאצילות הוא מבפנים לא"ק ובנקודות וחיצוניות דתיקון הוא מחוץ לא"ק.

שורש ומקורו הוא במ"ה וב"ן דאמא דא"ק, ומקורו העליון בב"ן דמו"ס דא"ק כי הוא שורש לאמא. אבל כל שפע שהוא מקבל מהב"ן דמו"ס היא אך ורק דרך העקודים ושורש האימא אשר שם, והוא השם ע"ב דב"ן דמו"ס, והשימוש שאשר לאחר התקון נמשך דרך הע"ב דב"ן דב"ן דמו"ס דא"ק והוא ענין כלילות הנקודות בעקודים, והשימוש שאשר לאחר התקון נמשך דרך הע"ב דב"ן דב"ן דמו"ס וס"ג ומ"ה דב"ן דב"ן דמו"ס, ומתלבש במ"ה וב"ן הפרטיים דב"ן דמו"ס שמה המ"ה וב"ן דאימא עצמה, ומשם לב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס ולב"ן כאן (דב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס). וכדוגמתו בב"ן דמלכי אבא רק שכולם ממ" הולא מב"ן.

הקדמה לסימן י"ב

[א]

מס"ו עד כאן דיברנו בב"ן הכללי דא"ק, ונבאר עתה המ"ה הכללי דתיקון, והתפשטותו הוא דרך עסמ"ב, ועל אף שאין כאן פירוד בין או"א אבל נבארם א' וא' שכל א' בחי' בפני עצמו.

[ב]

כל גילוי התיקון הוא רק על ידי המ"ה דאו"א דא"ק שהוא השם מ"ה דמ"ה ודב"ן דמו"ס. עוד, כי המ"ה הכללי דתיקון יצא בב' בחי' א' מבפנים וא' מבחוץ, מבפנים יצא דרך היסודות ומבחוץ יצא דרך המצח והוא מקיף, וזה שמבפנים הוא עיקר התיקון.

עיקר הגילוי דמ"ה הוא רק מהטבור רולמטה שלמעלה מהטבור הוא בטל לאורות הע"ב וס"ג.

[סימן י"ב]

ד' שמות עסמ"ב אשר במ"ה הכללי נתגלו על ידי המ"ה דהעסמ"ב דאבא שבא"ק שהוא המ"ה דמו"ס דא"ק (לכן הוא המ"ה דמ"ה דמו"ס דא"ק), היה יציאתם על ידי זיווג דאוריא ומו"ס שבגלגלתא דא"ק, ומשם למ"ה דמו"ס ומשם למ"ה דמ"ה דמו"ס, והוא המערכה הג' מהמו"ס דא"ק.

(מ"ה)

[ע"ב]

[סעיף א']

ע"ב זו היא עתיק וא"א דאור התיקון, וסיבת גילוי האור דתיקון הוא מחמת עליית המ"ן דאורות שנשאר למעלה בעת מיתת המלכים, ועי"ז יצא תחילה האור מ"ה דמצח שהוא רק בבחי' אור מקיף שממנו נכוו החיצונים ועי"ז נתבררו על ידו מהיניצוצין דש"ך (פרק ר ורפ"ח ועלו גם הם למ"ן, כל מה שנצרך מה למעשה בראשית, ועי"ז נתפשט מאור הפנימי שבגלגלתא אור התיקון דמ"ה הפנימי. ועליית מ"ן שהוא שורש למ"ה הפנימי היו מבוררים וזכים לא כמו עליית מ"ן דנקודות שנפלטו החצוה, וכאן היה על ידי היחוד דיושר ועיגולים יחד, ולכן גרמו תיקון למעלה להוריד כל התיקון כולו. והוא השאיר תיקון בכל מקום ומקום כראוי לו במקום העקום לצורך העקודים ובמקום או"א לצרכם וכו' וכל זה מצד אור התיקון מצד אבא שבא"ק

קיצורים של כללים חלק ב'

שהוא עיקר אור התיקון. אמנם צריך לדעת שהוא התייחד עם ה' שמות ע"ב והם ע"ב דמ"ה דב"ן דמו"ס, וע"ב דב"ן דמ"ה וע"ב דב"ן דמו"ס, שהם מאור התיקון דמהיבאל אשר מצד אר"א בא"ק, וכן עם שמות ע"ב דב"ן דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דב"ן, שהם שרשי המלכי יושר ועיגולים, וכולם נכללו בו בעליית המ"ן וממילא בירידת המ"ד.

מקום ע"ב זו הוא בעקודים בשרשי האר"א אשר שם שנעשו שם הם שניהם לאחד, והוא החוטם ופה שהם בבחי' ב' מזלין. ו' שמות ע"ב הנ"ל שוכנים בב' שמות ע"ב דמ"ה דמו"ס וע"ב דב"ן דמו"ס והם כולם א'. ומקור כל השמות אלה השם מ"ה דמו"ס דא"ק.

מציאותו של שם ע"ב זו הוא השורש דאור התיקון מצד אבא שבא"ק העומד בעקודים, וסיבתו הוא עליית המ"ן דניצוצין ש"ך (פרק ר ורפ"ח שהאיר עליהם מבחוץ בבחי' אור מקיף).

[סעיף ב]

עיקר עומק הסיבה לאצילות הוא התפשטות הראשונה שלו. לכן על אף שכתבנו לעיל שסיבת התיקון הוא עליית המ"ן הנ"ל אבל באמת סיבתו הוא התפשטות הראשונה שלו, אמנם זה נעלם ולא לא נחשב למעלה. התפשטות הראשונה לאצילות הוא המ"ה וב"ן הפרטיים דע"ב וס"ג דס"ג דמו"ס דא"ק כנ"ל, וכלול בהם ב' תועלות, א' לשורש המ"ה וב"ן העיקריים שבאר"א עצמן אשר למעלה מהטבור דא"ק ב' לשורש האצילות שהוא למטה מהטבור דא"ק, והם באמת א' ונמשכים זה מזה, שהרי כל האצילות הוא נמשך מהנה"י דאר"א דא"ק דוגמת ז"א דאצילות שנמשך מהנה"י דאר"א דאצילות.

הנה"י הנ"ל שהם המ"ה וב"ן דהאר"א, נתהוו רק בעת התיקון, כי עיקרן דהאר"א הוא רק ע"ב וס"ג, אך לצורך האצילות (שהם מ"ה וב"ן הכלליים דא"ק) נתגלו בעצם וראשונה במציאות המ"ה וב"ן בהאר"א עצמן, ואח"כ הארתן התפשט מהטבור ולמטה דהאר"א לצורך המציאות דהאצילות. והנה המציאות דהמ"ה וב"ן נעשה רק על ידי עליית המ"ן דהמ"ה וב"ן הפרטיים שבאר"א בהסתלקות הא', ונולד ע"ז בהאר"א עצמן המ"ה וב"ן העיקריים. והנה הם השני תועלות שנעשה בהתפשטות דהמ"ה וב"ן הפרטיים, ע"ז הנה יצאו אח"כ המ"ה וב"ן העיקריים, וגם כי נעשה בזה שורש עליון להאצילות וב' התועלות ההם א'.

[סעיף ג]

הגם שאמרנו שהעיקרים דהמ"ה וב"ן הנה הם ג"כ רק בהאר"א שבהאר"א עצמו, וכל האצילות הוא רק מהתפשטותם והארתן. אמנם גילויים למטה הוא אינו כן, כי אר"א שבא"ק הם למעלה מהפרסא אשר שם הוא שליטת דע"ב וס"ג, והם כלולים בעקודים שהוא ג"כ מכלל העולמות דא"ס, ולזאת אין גילוי שם כלל לבחי' מ"ה וב"ן, ולא נתגלו המ"ה וב"ן רק באצילות שהוא מהפרסא ולמטה. והוא מה שנודע כי עיקר שליטת דהמ"ה הוא באצילות כי הע"ב וס"ג הם נעלם שם מחמת גודל רוממותם והב"ן הנה הוא כלול בהמ"ה וטפילה אליו

ועיקר שליטת הב"ן הנה הוא בהעולמות ב"ע כשהם בתיקון, אבל זולת זה שולט בב"ע רק שם אדני" בכללית ושם אלה"ם בפרטות, אבל השם הו"ה ב"ה הוא בב"ע בהעלם גדול הגם שהוא הנושא אותם. וכשהעולם הוא בתיקונו הנה אז הוא הנהגת דהו"ה אלה"ם מבית ומבחוץ, והם מתגלים גם בב"ע ומתפשטים שם מהשם אדני" דאצילות אשר הוא בשילוב הו"ה יאהדונה"י, וכ"ז הוא ענין יחוד דקוב"ה ושכינתיה, והוא אור שכינתו ית"ש השוכן בב"ע ע"י ישראל.

אמנם הנהגתו ית"ש הנה הוא מתלבש בכלים המוכשרים לכל פעולה ומעשה, וכל כלי ניתן הבחירה בידו לאיזה פעולה שתשמש אף שאין להם כח מעצמם מאומה כי הכל הוא רק ממנו ית"ש, וכשהעולם הוא עומד קיים להתנהג ע"פ אמונה זו בכל מעשיהם, הרי עומד העולם על טהרת הקודש ומתייחד ע"ז הבי"ע באצילות, ואז הנה עומד היחוד דהו"ה אלה"ם שהוא יחוד אצילות בב"ע קוב"ה ושכינתיה בגילוי כהראוי. והנה ע"ז גורם ג"כ תוספות אור למעלה למעלה שהוא בעיקר האצילות גופא, לקבל תוספת הארה מההתפשטות הראשונה על ידי עליית מ"ן. אמנם התפשטות הראשונה נעלם עתה מאד כי אחר הסתלקותו הרי הוא למעלה מן הפרסא והפרסא מפסיק ביניהם. והנה נעשה כ"ז ע"י השם ע"ב דאות מ"ה דענינינו שהוא השם ע"ב דאור התיקון דהמ"ה השוכן בעקודים, כי על ידו הנה נמשך מהעקודים להאר"א שבא"ק ומהאר"א להאצילות ונכלל ע"ז האצילות בעקודים ג"כ ונעשה כ"ז ע"י תורה ומעשים טובים.

(מ"ו)

ס"ג

[סעיף א]

השם ס"ג מהד' שמות עסמ"ב דאור התיקון דהמ"ה העיקרי אשר מצד האבא הכללי שבא"ק. והנה האור התיקון כלול מד' שמות עסמ"ב אשר הם משורשו העליון ר"ל מהתפשטותו מהמוחין דא"ק, והע"ב שבו הנה הוא נכנס בהעקודים בשורש האבא אשר שם, והשם ס"ג שבו הנה הוא נכנס ונשאר בהאבא עצמו והוא בהס"ג דלעיל סי' ו' אות כ"ב, באשר שכל בנין האצילות הנה הוא מהאר"א שבא"ק, לכן היה הצורך שיתוקנו הם בתחילה בהאור המ"ה דהתיקון אשר מרזא דאור א"ס, ולכן נכנס עיקר אור התיקון בתחילה בהאבא שבא"ק ונשאר בו לעולם וממנו נמשך להאצילות.

קיצורים של כללים חלק ב'

נמשך הס"ג דענינינו דרך הע"ב דלעיל אות מ"ה שהוא בעקודים, כי כל קבלת האבא שבא"ק הוא לעולם דרך העקודים, ונמשך כל שפעת המ"ה דהמ"ס אשר הוא משפיע בהאבא דרך הע"ב, שהוא שורשו אשר בהעקודים. וכן סיבתו הוא עליית המ"ן דהאורות והניצוצין דהמ"ק באור דההתפשטות הא', כל זה כדוגמת השם ע"ב באות מ"ה.

וכן בענין השמות המצורף אליו הנה הוא ג"כ ע"ד שבארנו לעיל אות מ"ה בהע"ב, כי הנה נצטרפו עם אותו הס"ג דענינינו ונכללו עמו כל ח' שמות ס"ג. כי כאשר נולד ויצא אור התיקון מהמוחין פנימים דהא"ק והיה כלול מד' שמות עסמ"ב שהם התפשטותו מגילוי לגילוי עד גילוי שבהאצילות, הנה היה כל שם ושם מאלו הד' שמות עסמ"ב כלול מח', היינו מכל שם ושם דהעסמ"ב אשר בהח' סימנים שמתחילת סי' ו' עד סוף סי' י"ג, היינו הס"ג דתיקון מצד האבא שבא"ק והס"ג דתיקון מצד האמא שבא"ק, וכן מהב' מיני ס"ג שהם סוד המהיטבאל אשר מצד האו"א שבא"ק, וכן הנה היה כלול ג"כ מהב' מיני ס"ג אשר בעולם הנקודות השתמשו הם לשרשי דהנקודות, והנה כל אותן הו' מיני ס"ג הנה עמידתם ומקומם הנה הוא בעצמות העיקרי דהאו"א שבא"ק שהם ג"כ ב' מיני ס"ג.

הרי הם בסך הכל ח' מיני ס"ג (אשר מתחילת סי' ו' דלעיל עד סוף סי' י"ג) הכלולים יחד ע"י אור התיקון דהס"ג דענינינו, ונתייחדו כל אותן הח' סימנים, ר"ל כל הח' מיני העסמ"ב שבהם הנה נתייחדו זב"ז ונעשו לאחד, והיה הע"ב כלול מהח' מיני ע"ב, והס"ג הוא כלול מכל הח' מיני ס"ג שבכל אותן הח' סימנים הנז' וכן המ"ה וכן הב"ן, והם כולם בשורש אשר בהעקודים ונשלם אז העקודים ג"כ בשורש אור התיקון דהאצילות ע"י אותו הע"ב הניתן בו. כי שלימות העקודים היה תלוי ג"כ בתיקון האצילות, ועד שלא נתקן האצילות היה חסר הגילוי דאור הדעת עלאה בהעקודים, בסוד הצדיק אבד, כי שלימות העליונים הוא תלוי בתיקון התחתונים. ואחר שנשלם העקודים באור הדעת וממנו מקבל האבא שבא"ק ומשפיע להאצילות. וכל הח' שמות ע"ב נכללו כולם יחד והם כולם בשורש האו"א אשר בהעקודים, וכן נעשו הח' מיני ס"ג, והם מעתה כללות הס"ג מהעסמ"ב שבהמ"ה דהתיקון, ונמשך מהשם ע"ב ועומד בעיקר העצמות דהאו"א גופה שבא"ק והוא האור התיקון העיקרי הנכנס ועומד לעולם בהאו"א עצמן, והם הב' שמות ס"ג אשר בסי' ו' ובסי' ט' שהם העצמות דהאו"א שבא"ק. וכאשר הגיע עת התיקון הנה התייחדו האו"א בכל יחודם הראוי ובהם הנה נכנס כללות הס"ג דהתיקון הנז' (שהוא הס"ג דענינינו) כדי שיתוקן האצילות על ידם והנה נתברר לנו בכ"ז על הס"ג דענינינו את מציאותו ושימושו ומקומו ומקורו וכן כלילתו עם כל השמות ס"ג המצורף אליו.

כי מציאותו ושימושו ומקומו, הנה הוא כי הוא אור התיקון מהעסמ"ב דהמ"ה דהתיקון הנכנס בהעצמות העיקר דהאו"א עלאין שהוא אבא הכללי שבא"ק. ומקורו הנה הוא בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק שהוא השם מ"ה אשר בסי' א' אות ג' כי שם הנה נתייחדו השורש להאבא שבא"ק ולכל תיקונו ותולדותיו.

וכלילתו בכל השמות ס"ג המצורף אליו הנה הוא הח' שמות ס"ג שאמרנו שנעשו בו כולם אחד והם אור התיקון לצורך האצילות כי כל בחי' או"א שבא"ק הוא רק לצורך האצילות והם או"א להאצילות, וכל האצילות הוא בבחי' הזר"ן שלהם המ"ה וב"ן הכלליים לאותן האו"א שהם הע"ב וס"ג הכלליים (שבהס"ג הכללי דהא"ק). והוה הס"ג דאור התיקון כלול מח' כנז' כי הנה הוא לצורך גילוי הזר"ן דאצילות שגילויים הוא בהח' אותיות דהו"ה אדנ"י. והגם שכלילתם הוא לעולם מי' שהם י' ספ"י, אך עכ"ז הנה גלויים הוא רק בח' כי בז"א הנה הוה הכתר נעלם, ובהנוק' הנה הוא המלכות נעלם

[סעיף ב']

ח' המערכות דהעסמ"ב אשר מתחילת מי' ו' דלעיל עד סוף מי' י"ג שהם כולם מהאו"א שבא"ק וגלויים הוא מהגרונ' שבו עד הטבור שבו, והם כולם לשורש התיקון דהמ"ה דאצילות, וכו' עכ"ז הנה יש עוד ה' מערכות למעלה מהם והם ה' מערכות אשר מס' א' עד סוף סי' ה', והם כללות עולם העקודים. וכל עולם העקודים הוא משמש בא"ק לבחי' הי"ג ת"ד שבו ע"ד הי"ג ת"ד אשר בא"א דאצילות. ונודע הוא כי או"א הנה הם כלולים בהמזלין שהם כללית הי"ג ת"ד וכן הוא בענינינו בהאו"א שבא"ק שהם כלולים בהעקודים. ה' תקונים קדמאין דהדיקנא הם בסוד מוחין, והם להעקודים מעצמו.

[סעיף ג']

מה שאמרנו שהה' ראשונים נשאר להעקודים עצמו, הוא רק עיקרם ועצמותם, אבל אורם הנה מתפשט באמת אור הה' ראשונים ג"כ בהאו"א שבא"ק

[סעיף ד']

מסודר הי"ג ת"ד דהא"ק דהאבא שבא"ק ע"פ אותו הסדר ממש דהי"ג ת"ד דא"א דאצילות ויחסותו לאו"א דאצילות. כי הי"ג ת"ד דא"א מחולקים לח' וה', הח' הם מהחכמה דהמ"ס, והה' הם מהכתר דהמ"ס והח' דהחכמה הם למעלה והם מתיקון א"ל עד ונוצר חסד והם לאבא, והה' הם למטה מהם כי הם מתיקון לאלפים עד ונקה והם מהכתר דהמ"ס והם להאימא (משום רוממות מעלתם הנה אפשר להם להתגלה למטה רק אחר שנתלבשו דהחכמה), והם כלולים דהאימא ומתגלים למטה על ידה כי האימא ענינה הוא על שם הכתר כי היא ג"כ כתר להז"ת.

קיצורים של כללים חלק ב'

והנה כן הוא כל הסדר הזה בענינינו ג"כ בענין כללות ה"ג תיקונים שבהא"ק, כי עיקרן דהח' תיקונים התחתונים אשר הם משבולת הזקן שבו עד הטבור שבו הנה לקחם אבא שבא"ק וממנו מקבל אימא. ומה שנוטל אימא הנה הוא הארת ושפעת אור דהח' ראשונים אשר להעקודים עצמו הם ה' תיקונים האחרונים, והם מתלבשים תחילה באבא ויוצאים על ידו וכנז', אך עיקר גילויים הוא ע"י אימא, וזהו הענין מה שכל העקודים הוא נשלם רק באורות הפה כי שם הוא כל גילוי דהאימא כי אורות הפה הם בבחי' המזל תחתון. והגם שמשורשם הם מהה' תיקונים היותר עליונים, אשר להעקודים עצמו, אך מאחר שירדו למטה ממקומם כי נתלבשו בהאבא ויצאו על ידו, וגם אינם אלא רק הארה מעצמותם שלמעלה, הוה גילויים מעתה רק לה' תיקונים התחתונים לבד, ע"ד ה"ג ת"ד דא"א שבאצילות, שהגם שהה' אחרונים הנה הם מהכתר דהמ"ס, עכ"ז הנה נעשו הם להה' תיקונים האחרונים וגילויים הוא רק ע"י האימא, והוא ע"י ירדתם למטה ממקומם.

[סעיף ה']

והנה הענין מה שאבא הוא כלול בח' תיקונין ואימא בה' וכן הוא באמת בסודן של דברים בזו"ן ג"כ וכמו שהארנו בזה לעיל סי' ה' אות כ' סעיף ג' ד' ה'. כי הרי ענין התיקונין הנה הוא להאיר בהם אור דא"א ולהשפיע מהם למטה, ולכן הנה אינם מקבלים מא"א אלא רק עפ"י סדר מציאותם אשר מזה נעשה עיקר בנינים, כי עיקר בנין אבא וכן ד"א הנה הוא מח' ספי' מחכמה עד יסוד, כי הכתר הרי הוא נעלם, וכן המלכות הרי נודע הוא שהיא פרצוף בפנ"ע, ולכן היה כלילותם בהת"ד עיקרן ג"כ רק בח' תקונים, והם שורש דח' אותיות הו"ה אדנ"י משולבים יאהדונה"י הכלול בז"א. אמנם הנוקבין שהם האימא וכן הנוק' דז"א הנה הם נבחנים בבחי' שונות, כי הנה נתייחד כל עיקר מציאותן על ב' בחי' אחד סתום וא' גליא, והמציאות דכל א' רק מהנקודה האחרונה שבו ונשלמה ונתקנה רק על ידו, אבל בבחי' עצמותן העיקרי שהוא הסתום שבהם, הנה בזה הנה הוה כל נוק' מבחי' הנקודה הפנימי דהזכר.

וכן נרמז כ"ז ג"כ בשמה וגילוייה אמנם לא נדבר בשמה וגילוייה דהאימא כי אין לה שם כלל וכנודע שאר"א כלולים בהמזלין וכל גילויים הוא רק ע"י זר"ן, אבל להם עצמן אין להם שמות מיוחדים כלל. אלא נדבר רק בהנוק' דז"א וממילא יובן על אימא ג"כ.

והנה הנוק' דז"א הנה בכלילותה היא רק ספי' אחת והוא ספי' המלכות שהוא עצמותה, ונקרא אנ"י בהגילוי שבה ונקרא אל"ן בהעלם שבה, והוא ה"אנ"י דשם אדנ"י. אמנם הד' דאדנ"י הנה בבחי' גילוייה הנה הוא ע"ש תלייתה בז"א, מהד' תחתונות שבו. אבל בהעלם שבה אשר בזה הנה הוה אנ"י דאדנ"י כי היא ראשית הכל. אך כ"ז הוא רק על הנקודה העצמותית שבה המלכות שבה שהוא רק הנקודה הפנימית שבה והיא רק נקודה אחת אך הד' שבה אשר בבחי' ההעלם הנה הוא על סוד ד' מוחין חו"ב חו"ג חב"ד העליונים, והנה הם מהג' צחצחות העליונות אשר למעלה מהכתר, והם הכחב"ד דרדל"א והם מתפשטים בהנקודה פנימיות דהמלכות למוחין שבה. ובזה הנה נמשך תיקונו דז"א ג"כ רק בסיבתה כדי שתתגלה היא.

אמנם הנה אלו הב' בחי' ההעלם והגילוי שבה שהם ג"כ סוד הנהגה של עתה והנהגה דלעתיד בכל התיקונים דלעתיד שהם כולם רק ע"י המלכות. והנה אלו ב' הבחי' ההעלם והגילוי שבה הנה הם מיוחדים זב"ז לעולם, ומתנהג הגילוי שבה שהוא הנהגה של עתה תמיד ג"כ רק ע"פ הראוי להתייחד עם העלם שבה, שנמשך יחדם לאט לאט בכל האפשרי, עד שנמצא כי כל הנהגה של עתה גופה הנה הוא עצמו יהיה הסיבה לכל התיקונים דלעתיד, ומש"כ ע"פ ההעלם שבה הנה הוא האורות דה"ג ת"ד המאירים להזו"ן תמיד בכל עת רצון כי הנה הם מתקנים את הזו"ן ומעלים אותם תמיד לאור הנהגה דלעתיד.

והנה בבחי' הגילוי שבה הנה מתפשטים בהנוק' רק ד' תיקונים וט' הם נשארים בז"א. אמנם כי בפנימיותה הנה מתייחד בה עתה ג"כ התיקון ט' דז"א והוא עולה לכאן ולכאן לתיקון ט' דז"א ולתיקון ה' דהנוק' כי עיקרו הנה הוא באמת רק אליה אלא שהוא עומד בז"א לבחי' שורש הנוק' שבו.

[סעיף ו']

והענין הוא כי הנה התיקון ט' דז"א שהוא כל חלק הדיקנא שבו אשר משבולת הזקן שבו ולמטה הנה הוא נובע ונמשך מתיקון ה"ג ונקא שבא"א. אמנם הנה נמצא עוד בדברי האריז"ל כי הדיקנא דז"א נעשה מסוד הזקן התחתון דיסוד דא"א. ונודע הוא כי הדעת עם הדיקנא והיסוד ענין אחד להם, כי הם נובעים כולם מאור הדעת הכללי שבכל עולם, ואם כן איך אפשר שהדיקנא שהוא מאור הדעת הכללי דכל א' הוא נעשה ונתהווה מהזקן התחתון דא"א.

היסוד דז"א הרי מבואר הוא כי הוא נעשה מתיקון ונקא שבת"ד, ועומק כוונת הרב בענין התיקון ונקא שאמר הכוונה הוא כי על ידו שהוא כולל כל ה"ג ת"ד, נמשך ממנו זוהר אור דכל ה"ג ת"ד עלאין בכח אור הדעת עלאה שבהם, להמציא בא"א את מציאות היסוד שבו. והרי נעשה ע"י תיקון ונקא דזקן העליון דא"א את מציאות היסוד דא"א. וכאשר יצא הז"א והוא מלביש על נה"י דא"א, נשלם גם הוא בכל הת"ד שבו ע"י אותן הת"ד שביסוד דא"א, וכן היה נמשך ונתקן ע"י מציאות היסוד בז"א ג"כ. והרי נמצא כי עיקר המציאות דהיסוד דז"א הנה הוא באמת רק בכח והארת היסוד דא"א. וכל ענין היסוד דא"א עצמו בכל תיקוניו שבו הנה הוא נובע ונמשך ונעשה משפעת אור דתיקון ונקא שבת"ד עלאין שבו כי התיקון ונקא הוא היסוד והשורש לכל מציאות היסודין וכן לכל מציאות הדיקנין כי היסוד והדיקנא אחד הוא כי שניהם הם מסוד הדעת וכנז'.

קיצורים של כללים חלק ב'

והענין הוא הגם שהכתר דהמ"ס אינו מתגלה בהתיקונין רק בה' תיקונים מהוד עד חסד, עכ"ז הנה בהעלם הנה משתתף הכתר דהמ"ס בהתיקונין בהיסוד שבו ג"כ, והוא מתלבש בהבינה דהחכמה שהוא בתיקון נוצר חסד שהוא המזל עליון, כי באותו היסוד דהכתר דהמ"ס אשר בנוצר חסד הנה שם הוא אור החסד עלאה דאתגלייא בפום אמה, והנה ע"ד שהוא בפום אמה דז"א, כן הוא עכ"ז ג"כ בהיסוד דהנוק' בנקודת ציון שבה. והנה אותו החסד אשר בתיקון ונקה הוא באמת יותר עיקרי ויותר גדול מהחסד דהיסוד אשר במלת נוצר חסד, כי החסד אשר בתיקון ונקה שהוא מהחסד דהכתר עצמו. אמנם הנה כל מה שהוא להנוק' הנה נצטמצם עתה וכל גילויי הם לעולם רק ע"י ז"א. אמנם הנה גם בשורש החסד עלאה אשר לז"א הרי אנו רואין ג"כ צמצום והעלם גדול, כי הרי הנה הוא החסד שבמלת נוצר חסד, והוא מאור היסוד דהכתר דהמ"ס כנ"ל. והרי אמרנו כי הוא לא נתגלה בתיקונים לתיקון מיוחד כלל אלא שהשתתף בהם בהעלם בתיקון אחד עם הבינה דהחכמה והוא התיקון דנוצר חסד, והרי לנו עכ"פ כי השורש דהחסד עלאה אשר לז"א הנה הוא נתעלם עוד ביותר, כי לא נתגלה הוא בתיקונין לתיקון בפנ"ע כלל, והטעם בכ"ז הוא כי אלו שהיו נתגלו בשורשם בגילויים הראוי הנה היה מתפשט החסד עלאה למטה ג"כ בכל גילויי והיו עומדים הז' פ"פ תמיד בזווגא שלים כמו בהתיקון דלעתיד.

והנה היה העלמתם בסוד סירס את הזכר והרג את הנקבה, ע"ד שבארנו לעיל כלל ז"י ענ"ד אות ו'. כי היסוד דהכתר דהמ"ס, אין לעצמותו גילוי למטה, הנה הוא בסוד סירס את הזכר, שיצא על מציאותו ולא יצא בתולדותיו, אמנם בהעלם הוא פועל, כי כל היחוד דנוצר ונקה, וכן כל מה שנעשה בתיקון ונקה הוא רק ממנו. כי אור החסד עלאה דשורש הנוק' אשר בתיקון ונקה אינו פועל מעצמו מאומה, כי הוא בסוד הרג את הנקבה, וכל פעולת דתיקון ונקה הנה הוא רק בשפעת דנוצר חסד שהוא מהיסוד דהכתר דהמ"ס, ומעורר בה להוציא אותה מן הכח לפועל, ונעשה ע"י ע"י תיקון ונקה את כל תיקוניו, הן במציאות היסוד דז"א עצמו, וכן מהתיקון ונקה מאור החסד עלאה דשורש הנוק' שבו את מציאות היסוד דז"א. כי שניהם ר"ל הדיקנא והיסוד, הנה הם שניהם רק מאור הדעת עלאה שבו, ונעשה כ"ז מתיקון ונקה. אמנם באשר שאותו החסד עלאה שבתיקון ונקה שהוא השורש דהחסד עלאה אשר להנוק', אין לו עתה התעוררות מעצמו מאומה, כי הוא בסוד הרג את הנקבה, לכן הנה נעשה כל גילויי ופעולתו עתה רק ע"י אור שפעת היסוד דהכתר דהמ"ס. החילוק בין סירוס להריגה, כי סירוס הכוונה הוא שהוא עצמו אינו מתגלה למטה כלל, אבל למעלה ובהעלם הנה הוא פועל ועושה, אבל הריגה הנה אין לה התעוררות מעצמה גם למעלה מאומה אלא רק ע"י שפוע ואורו.

והנה כל התיקונים הן דז"א והן דז"א והן דהנוק' הנה הוא הכל לתכלית זה, שתתגלה עצמותה ותצא מהעלם לגילוי. וא"כ נמצא שכל תיקון ט' דז"א שהוא מגילוי אור הדעת שבו, וכן ספי' ט' דז"א שהוא היסוד שבו, אשר עיקרו הנה הוא לצורך החסד עלאה דאתגלייא בפום אמה, הנה הכוונה בכ"ז הוא רק בשביל הנוק' להוציא אותה מהעלם לגילוי. להאיר עליה באור הדעת עלאה מרזא דמתקלא העולה עד אור א"ס, וכן להמשיך בה החסד עלאה בפתחא דמשכנא בסוד והוא יושב פתח האוהל, ולכן היה כל יציאתם בז"א ג"כ רק ע"י תיקון ונקה, שהוא מהשורש דהחסד עלאה אשר להנוק'. אבל עיקרו של ז"א הוא רק ח' ספי' וכנ"ל סי' ה' אות כ' סעי' ד' ה' ע"ש, וכן עיקרן התיקונין שבז"א הוא רק ח' תיקונין, אבל תיקון ט' שהוא הגילוי דאור הדעת עלאה וכן גילוי דאור החסד עלאה אשר בפום אמה, הוא עיקרי להנוק', אלא שנתייסדו עתה בז"א ומקבלת היא עתה כ"ז רק על ידו, הנה שייך התיקון ט' שבו רק אליה וכן הוא מתייחד בה בהעלם לעולם, והוא עולה לכאן ולכאן לתיקון ט' דז"א ולתיקון ה' דהנוק', כי הנה הוא עיקר שורש אור החסד עלאה העומד מוכן להתגלה בתרעא דצדק פתחא דמשכנא עלאה קדישא פתחא דמהימנותא לצורך כל התיקונים דלעתיד.

(מ"ז)

[מ"ה]

[סעיף א']

השם מ"ה הזה הנה הוא ג"כ מהעסמ"ב דאור התיקון העיקרי הנשאר בהא"א שבא"ק, כי כאשר יצא אור התיקון דהמ"ה ממקורו לצורך בנין האצילות היה נמשך דרך העקודים ודרך הא"א שבא"ק, הנה היה נשאר עיקרו בהם בכל מקום שעבר, כי כן הוא הסדר לעולם שכל אור שיוורד מלמעלה למטה נשאר עיקרו בכל עליון להיות שורש להתחתון וכאן נשאר בהאבא שבא"ק עיקרו דאור התיקון אשר להאצילות להיות בו שורש אליו, והנה הוא ג"כ בבחי' ד' שמות עסמ"ב, ומתלבשים בהעסמ"ב שבהאבא עצמו. לפי דברינו לעיל בכ"מ הנה אין להאבא עצמו גילוי לשם מ"ה אלא רק אותו השורש דאור התיקון דהמ"ה אשר להאצילות כאשר יצא בעת התיקון, ונשאר עיקרו בהאבא כנז', אבל זולתו הנה הווי כל אר"א רק ע"ב יס"ג והם כלילן בהעקודים, וא"כ הרי צריך ביאור על מה שאמרנו שהשורש דאור התיקון דהמ"ה הנשאר בהאבא הנה הוא מתלבש בהשם מ"ה אשר בהאבא עצמו.

[סעיף ב]

אך הענין בזה הוא ע"פ דברינו לעיל סי' ו' אות כ"ג ובסי' ט' אות ל"ה, כי רושם דבחי' המ"ה בהא"א שבא"ק הנה היה נעשה בשני זמנים ובשני בחי', והם אחד פרטי ואחד כללי, והכללי שהוא המ"ה המתפשט ממנו, הנה הוא באמת אינו להאבא עצמו אלא רק התפשטות הנה"י שלו לצורך האצילות, להמשיך על ידו את אור התיקון דהאצילות, והוא לא נעשה בהאבא אלא ג"כ רק בעת התיקון דוקא, כי הוא רק לצורך התיקון

קיצורים של כללים חלק ב'

דהאצילות עצמו, ונקרא בשם מ"ה הכללי גם בהאבא משום שכל עיקרו הרי הוא רק לצורך המ"ה הכללי דהאצילות. אמנם המ"ה הפרטי שאמרנו הנה הוא המ"ה הפרטי שבהס"ג הכללי שבו עצמו. והנה אותו בחי' המ"ה הפרטי אשר בהס"ג הכללי הנה הוא המ"ה הפרטי אשר בהעצמות האבא גופה. והנה הגם שהוא בו רק בהעלם ובכח והוא כולו בעצמותו שהוא מהטבור ולמעלה שבא"ק רק בגילוי ס"ג, אך לצורך התהוות הנקודות והאצילות, הנה יצא מתחילה אותו המ"ה הפרטי מן הכח לפועל ומהעלם לגילוי, ויצא אז ונתפשט הוא מהטבור דא"ק ולמטה עד סוף רגליו. והיא ג"כ מ"ש הרב שהיה מתפשט מתחילה הס"ג עד סוף רגליו, והכוונה הוא על המ"ה וב"ן הפרטיים דהס"ג הכללי שיצאו הם ממקומם וירדו ונתפשטו מהטבור ולמטה דא"ק עד סוף רגליו. והיה ההתפשטות הזו לצורך ההתפשטות הא' דלהנקודות והאצילות. אמנם אח"כ הנה חזר אותו ההתפשטות הא' למקומו שהוא ההסתלקות הא'. ועכ"פ הוא כי הנה יצא מתחלה המ"ה הפרטי הנז' מן הכח לפועל ומן ההעלם לגילוי ונתגלה לבחי' מ"ה, והגם שהוא חזר ונסתלק כנז', עכ"ז הרי יצא על מציאותו עכ"פ ונשאר בו רושמו לעולם, והוא מעתה השורש עליון בא"ק לכל תיקוני ועיני האצילות. ועכ"ז הנה מאחר שיצא בפעם אחד למציאות בפנ"ע ובבחי' גילוי המ"ה הנה נשאר רושמו בו לעולם.

[סעיף ג']

והנה נכלל אותו המ"ה דשורש אור התיקון ג"כ בשמנה בחי' שמות מ"ה ע"ד שבארנו לעיל אות מ"ה מ"ו בהע"ב והס"ג, והנה כל אותן הח' שמות מ"ה הכלולים בשורש אור התיקון דהמ"ה שבאבא, והם אינם עומדים בגילויים כלל, כי כולם הם כלולים מעתה בהס"ג הכללי, אלא שהם בהמ"ה הפרטי שבו. ד' שמות מהם הם מאור התיקון עצמו, היינו: א' המ"ה דעינינו שהוא שורש אור המ"ה דהתיקון דאצילות הנשאר בהאבא שבא"ק. ב', המ"ה דלקמן סי' י"ג שהוא ג"כ שורש המ"ה דהתיקון דאצילות הנשאר בהאימא עצמה. ג' ד', הנה הם השמות מ"ה מהעסמ"ב דהב"ן דהתיקון.

ומה שחשבנו אותם לעיל סי' ז' ובסי' י' בחשבון העסמ"ב, ואמרנו כי הם בגילוי אור המ"ה דהעסמ"ב אשר בשורש אור התיקון דהב"ן הכללי, הוא משום כי הרי הם עיקר השורש להמ"ה עכ"פ, והם שורש דאור התיקון דהמ"ה העומד בהאבא עצמו, שהוא בהס"ג אשר הוא למעלה מהטבור, והוא המ"ה הפרטי שבו, וממנו הנה הוא התפשטות הנה"י דשורש אור התיקון שבהא"ו"א שבהא"ק המתפשטים ויורדים למטה מהטבור דא"ק להתלבש באצילות, ע"ד שכתבנו על המ"ה וב"ן דסי' ו' ודסי' ט', ואמרנו כי הם אינם באמת מעיקר האו"א גופה אלא רק מהתפשטותם המתפשטים מהטבור דהא"ק ולמטה להתלבש באצילות לבחי' נשמה לנשמה. אך כ"ז הוא רק בהתפשטות הנה"י שלהם, אשר ירדו למטה ממקומם להתלבש בהאצילות ממש, אבל במקומם גופה שהוא מהטבור דא"ק ולמעלה, הנה שם אין גילוי למ"ה וב"ן ממש, כי שם הוא כולו רק הס"ג הכללי, ואין שם רק רמז ורושם להמ"ה, ועכ"ז הנה חשבנו אותם להמ"ה דהעסמ"ב משום שהם השורש העיקרי להמ"ה, והם בהאבא גופה שהוא המ"ה הפרטי אשר בהס"ג עצמו.

[סעיף ד']

והנה לנו מדברינו עד כה ו' אורות דבחי' מ"ה הכלולים בהמ"ה הפרטי שבהס"ג דסי' ו', שהוא מהטבור ולמעלה דא"ק (ואז הוא מיוחד בס"ג הכללי דכל א'), וכן הם ו' אורות שהם ג"כ מבחי' התפשטות הנה"י דכל א' המתפשטים מהטבור ולמטה להתלבש בהאצילות. והם ו' בכל א', והיינו: הב' מיני מ"ה אשר בסי' ו' ובסי' ט', והם מהמציאות דהאו"א עצמן, והד' מיני מ"ה דשרשי התיקון שבהם, שהם המ"ה דעינינו והמ"ה דלקמן סי' י"ג, והב' מיני מ"ה דלעיל סי' ז' וסי' י'.

ובאשר שהאצילות כל בניינו הנה הוא מהמ"ה וב"ן הכלליים, לכן יצא שם ההתפשטות הנז' ג"כ בבחי' מ"ה, הגם שאינו עיקר בו, כי הוא רק ההתפשטות ממנו אשר ירד למטה ממקומו. וכל הו' הם מיוחדים באחד, והם בהמ"ה הפרטי והכללי דלעיל סי' ו' אות כ"ג שהוא המ"ה דהאבא שבא"ק כי הוא העיקר לכולם בעצם וראשונה. כי אבא שהוא החכמה הוא הראשית ולכן הנה הוא כולל כולם, ומיוחדים כולם בו באחד.

אמנם כי באמת הנה יש עוד שני מיני מ"ה הכלולים בו ג"כ, והם ח' מיני מ"ה, והיינו הב' מיני מ"ה אשר בסי' ח' ואשר בסי' י"א, והשתמשו הם בעולם הנקודות לשרשי הנקודות, אך בעת התיקון הנה נתחדשו הם, ושימשו הם ג"כ לשרשי אור התיקון. אלו הח' הנה הם בסוד ה"ג ת"ד אשר מהא"ק להאצילות וה"ג ת"ד הם בשני בחי' ה' וח' כמו שבארנו שם.

[סעיף ה']

כל העסמ"ב והעסמ"ב מאלו הח' הנה הם כולם בסדר אחד, וכן הוא ג"כ בענין השם מ"ה אשר בכל אותן העסמ"ב, כי כל א' הנה הוא נחלק לב' בחי' פרטי וכללי והפרטי, שכל א' הנה הוא עומד ומיוחד בהס"ג דכל א' אשר עליו וכולו בו לעולם שהוא בחי' האבא שלו עצמו. והכללי הנה הוא בכל א' ע"י התפשטות הנה"י שבו המתפשטים למטה מהטבור דא"ק להתלבש באצילות. והמ"ה הפרטי [שהוא שורש המ"ה הכללי שבתוך רגלי א"ק] הנה הוא ג"כ ח' שהוא בכל הח' מיני העסמ"ב אשר מסי' ו' עד סוף סי' י"ג, אמנם הם כולם מיוחדים באחד ומלובשים בהמ"ה הפרטי בהאבא הכללי אשר בהעסמ"ב דסי' ו'.

כל מ"ה הפרטי הנה הוא כלול בהס"ג אשר עליו ומיוחד עמו כי הוא ממנו, וא"כ הרי נמצא כי כל אלו הח' מיני מ"ה הפרטי שאמרנו שהם מתלבשים בהמ"ה הפרטי דהעסמ"ב שבסי' ו', הנה הוא ע"י כלילות כל מ"ה

קיצורים של כללים חלק ב'

הפרטי בהס"ג שלו אשר עליו עצמו, והם מתלבשים כולם בהמ"ה הפרטי אשר בהס"ג הכללי אשר עליו דהעסמ"ב שבס"י ו'. והרי כלולים כולם בהס"ג דס"י ו', שהוא בהעצמות העיקרי דהאבא הכללי שבא"ק, ושם הם מתכנסים כולם ומתייחדים כולם לאחד.

והנה כל הז' שמות דהמ"ה הפרטי אשר מאחר ס"י ו' עד סוף ס"י י"ג הכלול כל א' בהס"ג אשר עליו כנז', הנה עם הס"ג אשר עליהם הנה כולם הם שורשי דאור התיקון, ואב של כולם הנה הוא המ"ה הפרטי דענינינו הכלול בהס"ג אשר עליו שהוא הס"ג דלעיל אות מ', שהוא השורש דאור התיקון העומד בהאבא שבהא"ק, כי הוא הראשית והעיקר לכולם.

[סעיף ו]

אמנם בענין המ"ה הנה נתבאר לנו מכל דברינו הנ"ל כמה חידושים אשר בזה הנה נשתנה המ"ה מהע"ב והס"ג בכמה שינוים. שכל השמות מ"ה אשר מכל אלו המערכות דהעסמ"ב הנה הוא מיוסד כל א' בשנים, אחד פרטי ואחד כללי, והם שניהם אינם בעיקר הגילוי דהמ"ה ממש כלל, אלא רק בבחי' שורש להמ"ה הכללי, והעיקרי אשר הוא רק באצילות. המ"ה הפרטיים שבס"י ו' ושבס"י ט' הנה הם יצאו לגילויים פעם אחד, שהוא בעת התפשטות הא', אבל כל השמות מ"ה הפרטיים אשר בס"י ז' ח' י' י"א י"ב י"ג הם לא יצאו לגילויים לעולם אלא שהם כלולים ומיוחדים תמיד בהס"ג הכללי דכל א' בבחי' הנה"י דהאור"א עצמן, אשר הם לעולם למעלה מן הפרסא ולא ירדו הם למטה מן הטבור לעולם. כן הוא עד"ז כל מ"ה פרטי, הנה הוא כלול ומיוחד לעולם בהס"ג הכללי אשר עליו, אלא שהוא בבחי' האחרונות שבו, והרי לא יצא הוא לעולם לגילוי מ"ה כלל אלא שהוא שורש המ"ה אשר רמוז בבחי' אחרונות דהס"ג.

שונה מהע"ב והס"ג דלעיל אות מ"ה מ"ו, כי הם הרי יצאו היטיב על מציאותם וגילויים זה ע"ב וזה ס"ג, וכן הנה יש להם ג"כ מקום מיוחד לכל א', אבל בהמ"ה הפרטי הרי אין לו גילוי לבחי' מ"ה כלל וכן אין לו מקום מיוחד בפנ"ע כלל אלא שהוא כלול לעולם בהס"ג והוא רק התפשטות אור מהנה"י דהס"ג כנז'. ועוד למ"ה אין בהם שניהם גילוי ממש לבחי' מ"ה כלל אלא הם רק בבחי' שורש ושורש לשורש להמ"ה הכללי דהאצילות.

[סעיף ז]

אמנם בענין זמן יציאתם, הנה העסמ"ב דסימני ז' י' י"ב י"ג שהם כולם מאור התיקון, וכל אותן העסמ"ב יצאו הם כולם כלולים יחד בעת אחד שהוא בעת התיקון. והעסמ"ב אשר בס"י ח' ו"א יצאו מתחילה בעת עולם הנקודות ואח"כ נתחלפו ונתחדשו שניהם יחד ג"כ בפנים חדשות, כי נתייחדו שניהם וכן נתייחדו באור התיקון, וחזרו ויצאו כולם יחד בעת התיקון. אמנם העסמ"ב אשר בס"י ו' ובס"י ט' הנה בהם הנה היה חילוק זמנים, כי הע"ב והס"ג שבהם שהם העצמות דהאור"א גופה, הנה הם יצאו מתחילה, ואח"כ הנה יצא המ"ה הפרטי שבהם, והיה יציאתו אז רק לצורך ההתפשטות הא' להאצילות, ואח"כ הנה נעשה בו ההסתלקות הא' ושימש אז לבחי' מ"ו ולשרשי עולם הנקודות, ואח"כ לצורך התיקון כאשר נבררו הנקודות הנה נתקן הוא ג"כ ונעשה למ"ו ולשורש לאור התיקון. ואח"כ בעת התיקון כאשר נמשך ונתייחד כל שרשי אור התיקון בהאור"א שבא"ק לצורך האצילות הנה יצאו והתפשטו האור"א בהמ"ה הכללי שבהם, להתלבש בתוך האצילות גופה לצורך התיקון דהמ"ה.

ונמצא כי לא נעשה שום חילוק זמנים בכל אלו המערכות כולם, והשמות כולם הנה לא נעשה חילוק זמנים בהם עצמם זה מזה אלא רק בהב' שמות מ"ה הכלליים שבס"י ו' ושבס"י ט', כי הע"ב והס"ג שבהם הנה הם יצאו עם עולם העקודים, אבל בחי' המ"ה והב"ן הכללי שבהם הם יצאו רק בעת התיקון דהאצילות. מציאותו ושורשו של המ"ה דענינינו, הנה הוא שהוא המ"ה הפרטי מהס"ג הכללי דשורש אור התיקון דהמ"ה הנכנס בהאבא שבא"ק להיות שורש לאור התיקון דהאצילות, וזהו ג"כ שימוש. ומקומו הנה הוא למעלה מן הפרסא, והוא בבחי' נה"י דהס"ג הכללי שבו, שהוא הנה"י דהס"ג דלעיל אות מ"ו.

ומקורו הנעלם דהמ"ה הפרטי דענינינו הנה הוא בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק אשר בס"י א' אות ג'.

(מ"ח)

ב"ן

[סעיף א]

השם ב"ן הזה הנה הוא התפשטות הנה"י דשורש אור התיקון הכללי הנכנס בהאבא הכללי שבא"ק, אשר עיקרו הוא מהטבור ולמעלה דהא"ק. והנה נשאר שם אור התיקון העיקרי, ולכן אחר שנתגלה, התפשט ג"כ מהבחי' אחרונות דהנה"י דשורש אור התיקון שבו, והוא התפשטות הנה"י דשורש אור התיקון אשר בהאבא הכללי שבא"ק שהתפשט בהם מהטבור ולמטה דא"ק, להמשיך ע"ז את אור התיקון דהמ"ה הכללי באצילות. והנה אותו התפשטות הנה"י הנה הוא הב"ן דשורש אור התיקון, והוא הב"ן דענינינו.

אמנם כל שם ב"ן שהוא הו"ה כפולה, הנה הוא על שם אור המ"ה המתייחד עמו ומאיר בו, כי הנה בו ועל ידו הנה נמשך ויצא כל אור התיקון דהמ"ה הכללי דאצילות, אלא שנקרא בשם ב"ן משום שהוא מהבחי' אחרונות דהנה"י דאור העליון. והנה עומק הענין דהו"ה כפולה שבאותו הב"ן, כי הנה הוא מהאור"א עלאין

קיצורים של כללים חלק ב'

שבשורש האור התיקון, ולכן הוא הו"ה כפולה שהוא מ"ה וב"ן כנז', כי מאבא עלאה הנה הוא המ"ה, ומאימא עלאה הוא הב"ן.

אמנם בענין מ"ה וב"ן שהם ז"ן, הנה אמרנו לעיל כי באבא ואימא שכל עיקרן הוא ע"ב וס"ג, הנה אין בהם האורות דמ"ה וב"ן בגילוי ממש כלל אלא רק בבחי' רמז ורושם לבד, ואמרנו כי הם בשני בחי' אחד פרטי ואחד כללי, הפרטי הנה הוא המ"ה וב"ן הפרטיים שבהע"ב וס"ג עצמן אשר למעלה מהטבור, והם השורש דמ"ה וב"ן. והכלליים הנה הוא התפשטות הנה"י שלהם אשר הם מתפשטים מהטבור ולמטה להתלבש באצילות.

והנה בפרטות אבא ואימא עלאין עצמן הכלולים ביו"ד דהשם, והאימא עלאה בבחי' ישו"ת בערך אבא עלאה שהוא גופה כלול ג"כ מב' והוא אר"א עלאין.

והרי ישנם בפרטות באר"א עלאין עצמן ג"כ בחי' ד' פרצופים שהם זה בערך זה בבחי' אר"א עלאין וישו"ת אמנם הנה עד הטבור, והם הע"ב וס"ג העיקריים, והנה מתלבש ומאיר הע"ב בכל הס"ג כולו, ובפרט ע"י כלילותן שם בהעקודים, הנה לא ניכר שם בחי' ישו"ת הפרטית כלל, והוא כולו שם רק בבחי' אור דהאר"א עלאין הכלליים. ולכן הוא ג"כ בהמ"ה וב"ן הפרטיים שבהם כנ"ל הנה לא ניכר שם הב"ן כלל כי היא נעלמת. לכן הנה אינו עולה שם הב"ן בשם כלל ולא נגלה שם רק המ"ה לבד, והוא המ"ה הפרטי אשר חשבנו אותו לעיל אות מ"ז ולא הזכרנו שם הב"ן פרטי כלל.

אמנם מהטבור ולמטה דא"ק, שם נצטמצם השורש דאור התיקון שבהאבא הכללי ועומד משם ולמטה רק בגילוי אור דהאימא עלאה שבו, וכן נצטמצם עיקרה ג"כ ועומד רק בגילוי דישו"ת שבה, ולכן הנה לא נתגלה בהתפשטות הנה"י דשורש אור התיקון אלא רק השם ב"ן לבד, והוא הב"ן דענינינו. הגם כי באמת הנה היה ההתפשטות מהשם מ"ה ג"כ שהוא מהשורש דאור התיקון אשר בבחי' אבא עלאה ג"כ, אך באשר שההתפשטות דהנה"י הנה היה רק בהגילוי דישו"ת אשר שם הוא אבא טמיר יתיר לכן הנה אין גילוי שם לאור המ"ה אשר ממנו ואינו עולה שם בשם ולא נזכר רק הב"ן לבד, שהוא מהתפשטות הנה"י דהאימא עלאה והוא הב"ן דענינינו.

[סעיף ב]

והרי נתבאר לנו הן על המ"ה דלעיל אות מ"ז והן על הב"ן דאות מ"ח דענינינו, כי הגם שבאמת היה המציאות דכל א' משניהם, כי היה ההתפשטות הן מהאבא עלאה והן מהאימא עלאה, והתפשטות הנה"י דהאבא עלאה הוא המ"ה והתפשטות הנה"י דהאימא עלאה הוא הב"ן, ונקראים הם בשם מ"ה וב"ן כלליים, כי הם מתלבשים באצילות, ומהם יצאו ונעשו המ"ה וב"ן הכלליים דכל תיקוני האצילות, ולכן נקראים הם בשם מ"ה וב"ן כלליים. אבל המ"ה וב"ן דלעיל אות מ"ז נקראו הם בשם פרטיים משום שהם פרטי המ"ה וב"ן אשר בהע"ב וס"ג עצמן. אך באשר כי למעלה מן הטבור הנה מאיר שם האור הגדול דהאבא והם שם בבחי' אר"א עלאין העיקרי אשר בהם, הנה הוה אימא עלאה טמירא יתיר, לכן הנה לא ניכר שם הב"ן שהוא ממנה מאימא, ואינו עולה שם בשם כלל. אבל למטה מהטבור הנה נצטמצם שם אור העיקרי דהאבא הכללי שבשורש דאור התיקון ולא נתגלה שם אלא רק בבחי' ישו"ת הפרטי שבו אשר שם, הנה הוא האבא טמיר יתיר, ולכן לא ניכר שם המ"ה ואינו עולה שם בשם אלא רק הב"ן לבד והוא הב"ן דענינינו.

[סעיף ג]

אמנם העיקר בזה הנה הוא ע"פ סוד הדברים שכתבנו לעיל כלל י"ז ענ"ד אות ו' וכלל ח"י ענ"ח אות ד' בענין האור הראשון שנגזז אשר על ידו נתקנו כל מעשה בראשית, והוא אור התיקון שהוא תולדות היסוד דא"ק הנה נשאר עיקר אורו בהיסוד עצמו ולא יצא ממנו אלא תמצית הארה דרך צדדי דופני העטרה, וגם האור שיצא ממנו בסוד החסד דאתגלייא בפום אמה לצורך התיקון דמעשה בראשית הנה הוא נתלבש בהמלכות הנעלמת בו, ולכן הנה לא נתגלה ממנו אלא רק הב"ן לבד ולא המ"ה כי היה כל גילוי רק ע"י המלכות הנעלמת בו, וכן האור דשורש התיקון שנמשך בה הנה הוא נצטמצם ג"כ רק בגילוי דשם ב"ן והוא הב"ן דענינינו. ולכן אינו עולה שם השם מ"ה בשם ולא נזכר אלא רק הב"ן לבד.

וזהו ג"כ מה שתראה בכל דברינו לעיל סי' ז' ח' י' י"א שכל מ"ה וב"ן שבהם הנה הוא ג"כ כל א' בב', שהם פרטי וכללי, הפרטי הוא אשר בהע"ב וס"ג עצמן שבהם, שהוא מהתפשטות הנה"י שבהם המתפשטים מהטבור ולמטה להתלבש באצילות. ולכאורה הנה הוה הכלליים יותר עיקריים כי הרי הם בבחי' גילוי מ"ה וב"ן ממש משא"כ הפרטיים הרי הם כלולים בהע"ב והס"ג לעולם ועכ"ז הנה חשבנו בהם כולם את המ"ה דהעסמ"ב שבהם רק את המ"ה הפרטי שבהם אשר הוא בהע"ב וס"ג עצמן. הטעם בכ"ז הוא כי הנה כל אותן העסמ"ב אשר בכל אותן הסימנים כולם, נעשו לאור התיקון, ולכן הנה חשבנו כולם את המ"ה דהעסמ"ב שבהם רק להמ"ה הפרטי, כי המ"ה הכללי שהוא התפשטות הנה"י שבהם שהוא השורש להמ"ה הכללי והעיקרי, הנה הוא עצמו לא נתגלה כלל, כי נשאר גנוז בהיסוד דא"ק, וכל גילוי אשר בסוד החסד דאתגלי בפום אמה, הנה הוא רק ע"י השם ב"ן שהוא מהמלכות הנעלמת בו, והרי נסתתר ונתעלם המ"ה הכללי שבכל א' מעצמותו ולא נתגלה אלא ע"י הב"ן, ולכן חשבנו בכל א' את המ"ה דהעסמ"ב שבו, אלא רק את המ"ה הפרטי שבו, כי הרי הוא נשאר בעצמותו לעולם להיות שורש השרשים בהע"ב והס"ג דכל א' למציאות המ"ה הכללי והעיקרי.

קיצורים של כללים חלק ב'

[סעיף ד]

הגם שכל יציאת השם ב"ן דענינינו הנה הוא לצורך גילוי השם מ"ה דהתיקון, עכ"ז הנה עומד הוא רק בגילוי שם ב"ן, כי הוא משורש אור התיקון אשר יצא ונתפשט מהאבא הכללי שבא"ק ע"י התפשטות הנה"י שבו לצאת ולהתגלה על ידו באור התיקון דהמ"ה מהיסוד הכללי דהא"ק. והיה ראוי לצאת ממנו אור התיקון כולו ובסוד החסד דאתגלי בפום אמה אמנם אם כן היה יוצא כל המציאות כולו תיכף ע"פ כוונתו ית"ש אשר בתכלית תיקון האחרון, ולכן כדי להתקיים כל מה שגזרה רצונו על כל מה שעלה במחשבה לפניו ית"ש לסבב את תכלית תיקון האחרון רק ע"י הנבראים עצמן, ולכן משום כ"ז הנה לא יצא עתה כל תוקף האור עצמו מהיסוד הכללי דא"ק אלא הוא נשאר גנוז ביסוד עצמו, ולכן הנה לא האיר האור דשורש התיקון שבהיסוד בהמ"ה עצמו שבו אלא רק ע"י הב"ן שבו.

הב"ן דאות מ"ח מציאותו ושימושו ומקומו וכן מקורו ושורשו.
כי מציאותו ושימושו הוא כי הנה הוא עצמו רק מהשורש דאור התיקון אשר בהאבא הכללי שבא"ק, והוא מהתפשטות הנה"י דשורש אור התיקון אשר מתפשט מהטבור ולמטה דהא"ק להתלבש באצילות. ומקומו הוא שוכן באצילות, ע"ד הנה"י דהא"ק דאצילות המתפשטים מהטבור ולמטה דא"ק להתלבש בהז"ן ונעשין לבשר מבשרם.

ושורשו הנה הוא המ"ה וב"ן הפרטיים דהס"ג דלעיל אות מ"ו, ונתחדשו בו גופה המ"ה וב"ן הפרטיים שבו. ומאותן המ"ה וב"ן הפרטיים הנה יצא התפשטות הנה"י אשר מהטבור ולמטה דא"ק להתלבש באצילות להוציא שם את המ"ה דהתיקון כנז'. ואותו התפשטות דהנה"י הוא הב"ן דענינינו.
מקורו הנה הוא בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק אשר בסי' א' אות ג', ונתגלה בו אור התיקון דהמ"ה ע"י הזווג דמוחין פנימים שבא"ק אורא ובוצינא, ומשם היה נמשך להעקודים שהוא הע"ב דלעיל אות מ"ה וכו' למטה למטה.

ומ"ש הרב כי המ"ה הוא האור שהאיר דרך המצח, הנה כבר כתבנו בזה בארוכה כי שניהם ישנם, כי האור שהאיר דרך המצח הוא בבחי' אור מקיף, וכמו כן הנה ירד אור בתיקון אשר נולד ונתחדש מהזווג דהמוחין פנימים, הנה ירד דרך פנימיות הא"ק וכן דרך פנימיות כל העקודים וא"א וא"א, שהם כולם זה בתוך זה, ויסודן כולן הנה הוא כללות היסוד דא"ק, ומשם יצא אור הפנימי דהמ"ה, וממנו נבנה כל האצילות. ואור המ"ה דהמצח לא השתתף בעיקר בנין הפרצופים אלא רק מה שמאיר עליהם בבחי' אור מקיף שהוא מבחוץ, והם הננים ומתעלים מזיו אורו תמיד, והמשכתו מבפנים הוא לאט לאט ורק בהעלם גדול, אבל עיקר מציאותם הוא רק מאור הפנימי שהוא תולדות היסוד.

[סעיף ה]

לבאר בהב"ן דענינינו ג"כ את כל השמות המצורפים אליו מהעסמ"ב דכל הסימנים אשר בהדרוש שלפנינו, כי אותו הב"ן הנה הוא כלול ג"כ מח', שהוא מכל הח' שמות ב"ן דהעסמ"ב אשר בכל הח' סימנים אשר מסי' ו' דלעיל עד סוף סי' י"ג דלקמן. כי כל אותן השמות ב"ן אשר בכל הח' סימנים הנז' הנה כל שם ב"ן שהוא הו"ה כפולה והוא על שם המ"ה המתיוחד עמו ומאיר בו, והנה אותן המ"ה וב"ן הנה הם מהתפשטות הנה"י דהס"ג שבכל א', ר"ל מהס"ג דהעסמ"ב שבכל אותן המערכות, כי הם מתפשטים בהנה"י שלהם מהטבור דא"ק ולמטה כדי להתלבש באצילות, וכל נה"י הוא מ"ה וב"ן, ונכלל בכלום המ"ה בהב"ן מהטעם שאמרנו, כי כל אותן השמות מ"ה הם מאור התיקון ומאור הראשון שנגזר וגילוי הוא רק ע"י הב"ן, והוא עיקר הגילוי רק מהב"ן, וכ"ז הוא בכל העסמ"ב ועסמ"ב דכל אותן המערכות אשר בכל הח' סימנים הנז'. וכל אלו העסמ"ב דכל אלו הח' סימנים כולם הנה הם נתקנו כולם בעת התיקון ונתחדשו באור פני מלך חיים מהעסמ"ב דסי' י"ב דענינינו, שהם העסמ"ב דשורש אור התיקון אשר בהא"ק שבא"ק.

והנה הם אינם עדיין האור התיקון דאצילות גופה כי הנה אור התיקון דהאצילות עצמו שהם המ"ה וב"ן הכלליים הדר ומהיטבאל. והנה אלו המ"ה וב"ן הכללים הנה הם יוצאים ומתגלים רק מהשמות ב"ן לבד דהח' סימנים הנז' הכלולים כולם בהב"ן דענינינו.

וח' שמות ב"ן הם נחלקים כך: הב' שמות ב"ן דסי' ו' וסי' ט' הם מההתפשטות הנה"י דהא"ק עצמן, וב' מהם שהם הב"ן דסי' ז' ודסי' י' הנה הם התפשטות הנה"י דשורש אור התיקון דהמהיטבאל שבהא"ק שבא"ק, וב' מהם שהם הב"ן דסי' ח' ודסי' י"א הנה הם התפשטות הנקודות שנתפשטו מהטבור ולמטה דהא"ק כנודע. וב' הוא הב"ן דסי' י"ב אות מ"ח דענינינו והב"ן דסי' י"ג אות נ"ב דלקמן, והם התפשטות הנה"י דשורש אור התיקון דמלך הדר המ"ה העיקרי שורשו אשר בהא"ק שבהא"ק. ומתפשט ויורד מהטבור דהא"ק ולמטה במקום הראוי להאצילות ושם הנה מוציא הב"ן הנז' בהגילוי דאור החסד דאתגלי בפום אמה דא"ק על ידו, אשר מהם נבנה כל האצילות כנ"ל כי נתגלו הם ג"כ לעסמ"ב כלליים ופרטיים עד אין חקר, וככל הראוי לכל פרצופי האצילות, ונעשה כ"ז ע"י הב"ן דענינינו.

והרי נתבאר לנו מכ"ז על הב"ן דענינינו עיקר מציאותו ושימושו, כי הנה הוא כלול וכולל כל הח' שמות ב"ן דכל מערכות העסמ"ב אשר בכל הח' סימנים מסי' ו' דלעיל עד סוף סי' י"ג דלקמן, שהם כולם מעתה שורשי אור התיקון דאצילות אשר בהא"ק שבא"ק. והם כולם למעלה מהטבור דא"ק. והם אינם אור התיקון עצמו אלא רק שורשי התיקון. אך הב"ן שבהם הנה הוא התפשטותם למטה מהטבור דא"ק לצורך גילויים שבאצילות. והב"ן דענינינו הנה הוא כלל כולם וכולל כולם.

קיצורים של כללים חלק ב'

הקדמה לסימן י"ג אות א'

ומעתה הנה נבאר ג"כ את שרשי אור התיקון דהמ"ה הכללי אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, כי כבר אמרנו שהמ"ה וב"ן הכלליים דהתיקון שהם סוד הדר ומהיטבאל אשר מהם נבנה האצילות, ומהם נעשו ונסדרו כל מעשה בראשית כולם, הנה הם נתגלו ונמשכו מהאור"א שבא"ק הכלולים בהעקודים ע"ד תיקוני הזו"ן דאצילות שמקבלים כל תיקוניהם מהאור"א שבהאצילות הכלולים בהמזלין. וכ"ז הוא סוד המתקלא כף זכות וכף חוב ומכריע, ובענינינו הוא אור"א שבא"ק והעקודים, ונבאר עתה סדר מציאותו וגילוי דאור המ"ה דהתיקון אשר גם מצד האימא הכללי שבא"ק.

והנה שורש האימא הכללי ומציאותה כבר אמרנו לעיל כי שרשה הנה הוא בהב"ן דהמ"ס שבא"ק אשר בסי' א' אות ד'. אמנם בתחילה שהוא קודם שהגיע העת לגילוי הנקודות אשר הם ראשית גילוי לשרשי המציאות דהד' עולמות אבי"ע, והיה אז רק במציאות אור אשר להעולמות דא"ס, הנה לא הי' אז עדיין שום גילוי גם למציאות האור"א שבא"ק כי כל זמן שלא הגיע העת להגילוי דשרשי האבי"ע שהם הבנים דהאור"א שבא"ק, לא היה רושם עדיין גם למציאות האור"א שבא"ק, כי היו כלולים בהא"ק המוחין דחו"ב עצמן שבו, שהם הב' רישין דא"ק אור"א ומ"ס. אך כאשר הגיע העת להמציאות דהנקודות הנה אז נצטמצם שורש האור דהאור"א שבא"ק ונתגלו על מציאותם מהגרון שבו ולמטה ע"ד שהוא באצילות.

והנה מאחר שנתגלו האור"א מהגרון ולמטה, הנה נחשב מעתה כל הגלגלתא כולו עד הגרון להע"ב הכללי, ומהגרון ולמטה שהוא האור"א, להס"ג הכללי, אבא הוא ע"ב שבס"ג ואימא הוא הס"ג שבס"ג, והעקודים הנה הוא הממוצע בין הגלגלתא להאור"א, ונכלל לפעמים בזה ולפעמים בזה. ואין בא"ק רק ב' שמות כלליים ע"ב הכללי וס"ג הכללי, ולא נתהוו ולא נתגלו מדרגת המ"ה וב"ן הכלליים אלא רק מאחר שנפרס הפרסא ולמטה מהפרסא.

ונמצא כי כל מציאות מדרגת מ"ה וב"ן הוא בא"ק רק במקרה ולא בעצם, כי הרי זולת הפרסא היו מאירים הע"ב והס"ג עד סיומו כולו, ולכן לעתיד יתבטל המ"ה וב"ן ולא יהיה רק ע"ב וס"ג. מדרגת מ"ה וב"ן שהוא אחר שנפסק מהאור העליון ונחשך הנה בזה הוא כל הנהגה דהעוה"ז עד עת התיקון, בעומק הנה הוה כל הנהגה של עתה הוא עצמו הסיבה לכל התיקון דלעתיד, הרי הוה עיקר האור דהמ"ה וב"ן עצם ולא מקרה ח"ו, כי הם כוונתו עצמו הנושא את תכלית כל המציאות וכן גם הפסיקו וחשכותו אשר נעשה עתה להאור דהמ"ה וב"ן אשר ע"ז הוא כל הקלקולים, הנה אחר שיתבטלו הקלקולים כאשר שיתגלה כבוד ה' לעת התיקון, הנה אז ישתמשו אותן הכחות עצמן אשר על ידן נעשה התעלמות האור וכיסויו, להיותן הן עצמן הסיבות לכל תוקף גילוי דלעתיד, וכל מה שנעשה עתה הסיבות לירידת מדרגת המ"ה וב"ן בצורתם שהם עתה הנה יהיו הם עצמן הסיבות לעלייתם להכלל בהע"ב והס"ג להתחדש בפנים חדשות, וכשיוכלו המ"ה וב"ן בהע"ב וס"ג הנה לא יהיה כלילתם בבחי' העתק והסתלקות מקום אלא בבחי' עילוי וגדלות קומה, ר"ל שלא יסתלקו ממקומה של עתה לעלות מהטבור ולמעלה אלא שיתגדל קומתם ויתעלו בכל משך מקום דהע"ב וס"ג ג"כ ויוכלו בהם להיות חד עמהם, וכן יתארכו אז באמת אור"א ג"כ עד סוף רגליו דא"א, ויהיו אז אור"א וזו"ן קומתם שוה הן למעלה והן למטה.

ועל"פ הוא כי כל מדרגת מ"ה וב"ן בצורתם שהם עתה בהפסק וחשכת כנז', הוא כל תוקף הדינין אשר בהנהגת דהעוה"ז, שהוא מסוד המחשבה הנעלמה, אמנם הם עצמן הנה הם סיבת התיקון, ומ"ה וב"ן זו הם כחות דכל העולמות ב"ע בכל הנהגתם אשר מעולם ועד עולם כי הנהגת דהעוה"ז הוא בצורתם שהם עתה, ותיקונם דלעתיד הוא בביטולם וכלילתם בהע"ב וס"ג.

אמנם הרי מבואר לנו מ"כ"ז כי לא נעשו ולא נתגלו המ"ה וב"ן אלא רק כאשר הגיע העת למציאות הד' עולמות אבי"ע והיה יציאתם בבחי' מלמטה למעלה כי בתחילה יצאו רק המלכיות דהב"ן אשר מהם הוא כל עולם הנקודות אשר שם נתייסד כל תוקף הדינין דהנהגת עוה"ז, ואח"כ הנה יצא הטר"ר דב"ן עם המ"ה ונמתקו על ידו תוקף הדינין דהנקודות כדי שיהא אפשר להעולם להתקיים, כל משך זמן דהעוה"ז, וכן נתייסד שם ג"כ אור התיקון דלעתיד, אלא שהוא נתעלם תיכף, כי הוא האור הראשון שנגנז.

[ב]

וזהו ענין אור התיקון דהמ"ה, הגם שלכאורה הרי מאחר שעיקר אורו הרי חזר ונתעלם תיכף כי הוא האור הראשון שנגנז ביום ראשון עצמו, ולעתיד לאחר התיקון הרי יתבטל אור המ"ה וב"ן ויוכלו בהע"ב וס"ג, וא"כ אימתי הוא השימוש דאור התיקון דהמ"ה וב"ן עצמן. אך ע"פ דברינו הנה שימושם הוא באמת מן העולם ועד העולם, כי הרי כל התיקון דמעשה בראשית היה רק ע"י האור דהמ"ה, וכן גם כל הגילויים דהע"ב והס"ג דלעתיד הוא ג"כ רק בסיבת אור התיקון דהמ"ה. וא"כ הרי הוה השימוש דאור התיקון דהמ"ה מן העולם ועד העולם אלא שהוא הכל בהעלם.

אמנם חילוק גדול הוא בין שימושו והעלמתו אשר בעוה"ז לבין שימושו והעלמתו אשר בעוה"ב, כי בהעוה"ז הוה העלמתו מחמת חסרון ופגם. והנה נעשה אפשרית העלמתו ומיעוט שימושו ע"י שהיה כל גילוי רק למטה מהפרסא והרי היה מפסיק הפרסא בינו לבין מקורו, ואינו משמש מעתה אלא רק בתמצית הארה לבד. ואלמלא זה לא היה אפשר להעולם להתקיים אפי' רגע אחת, ושימושו הוא הן בעיקר המציאות והן בקיום כל המציאות, אלא שהקיום אשר ממנו הוא רק בתמצית הארה ובהעלם גדול, ובהתיקון דלעתיד שיתבטלו כל המסכים ויזדכך הפרסא מבחי' הפסק ומסך כלל, ויוכלל אז האצילות בהאור"א שבא"ק שהם הס"ג הכללי וכן גם בהעקודים הנמשך מהמ"ס שהוא הע"ב הכללי.

קיצורים של כללים חלק ב'

אור התיקון עצמו הוא כלול ג'כ מעסמ"ב, והנה נשאר הע"ב והס"ג דאור התיקון בעולם העקודים ובהא"א שבא"ק, ורק אור המ"ה והב"ן דהתיקון הנה הוא אשר ירד מהטבור ולמטה לצורך התיקון דהאצילות. ונצטמצם למדרגת מ"ה וב"ן ע"י הפסק הפרסא, ולכן לעתיד לבוא כאשר יזדכך הפרסא מבחי' הפסק כלל הנה יתבטל ג'כ הצמצום ממדרגת המ"ה וב"ן ויתאחדו עם הע"ב וס"ג. וזהו סוד מ"ש ישעיה ל' כ"ו והיה אור הלבנה שהוא הנ"ק כאור החמה שהוא ז"א ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים שהוא הדעת נשמת הז"ת. הז"ן אשר בהם הוא כל ההנהגה כולה הנה נפסק כל א' משורשו ועי"ז נתמעט כל א' באורו וכן גם הדעת שהוא שורש החו"ג שורש הז"ן הנה נפסק גם הוא משורשו. והנה ישנם ג' פרגודים אחד הקד"א המפסיק בין בחי' אור א"ס השורה על האצילות לבין המ"ס שהוא א"א והוא התחלת האצילות, והשני הוא הפרסא שבא"א המפסיק בין הג'ר לז"ת, והשלישי הוא הפרסא שבז"א המפסיק בינו לבין הנוק'.

[ג]

לעתיד הנה יזדככו כל אלו הפרגודים ויתאחד כל א' בשורשו, אור הדעת הפנימי השורה עתה בין כתפיו דא"א יתאחד עם אור הדעת עלאה שברישא דרך אגב איתא במ"א באריז"ל שאין בו אלא דעת אחד, ואין סתירה, והוא משום כי שם אינו מדבר מהדעת המתפשט אלא מהדעת שבראש, ומלמדינו שם רק החילוק אשר בזה בין א"א לז"א כי בז"א הנה הוה הדעת שבראש כלול מב' שהוא מהנה"י דאבא ומהנה"י דהאימא, משא"כ בא"א אין בו בראשו אלא דעת אחד.

[ד]

הנה לעתיד לבא כאשר יזדכך הקד"א ויתבטל מבחי' מסך כלל, אז תאחד הדעת שבין כתפיו ויוכלל עם הדעת שבראש, וכן יזדכך אז ג'כ הפרסא שבין א"א לז"א ויוכלל הז"א למעלה ויאר באור הדעת שהוא עיקרי ועצמות, וכן יזדכך הפרסא אשר בין ז"א להנוק' ותתאחד הנוק' ותוכלל בשורשה שהוא בכל הקו האמצעי שבז"א, והרי יתגלה בכל א' אור הנעלם שבו. והוא מ"ש והיה אור הלבנה כאור החמה, כי תתעלה הנוק' בכל אור הקו האמצעי שבז"א, ואור החמה יהיה שבעתיים כאור שבעת הימים כי יאיר ז"א באור הדעת עלאה שברישא. והנה יוכללו אז הז"ן בא"א, והוא רזא דשם יהו"ה יהפך לשם יה"ה, ואז יתפשט א"א בהע"ב וס"ג שבו שהוא סוד המזלין והא"א עד סיומו כולו, ובהם יוכללו הז"ן, כי יתעלו הם ג'כ עד הגרון ויוכללו כולן בהא"א והמזלין. והוא שליטת החכמה אבא הכללי באלף הח', ושליטת המזלין הדעת הכללי אשר באלף הט', אבל באלף העשירי הוא שליטת המ"ס בעצמו שהוא א"א גופה, וישמש אז שליטת א"א גופה להעלות הכל ברזא דאור א"ס. וכן הוא ג'כ בכללות העולמות, כי באלף הח' יתעלה האצילות בהא"א שבא"ק ובאלף הט' בהעקודים ובאלף העשירי בהמ"ס עצמו דא"ק. ואין הכוונה על עליית והסתלקות והעתק מקום אלא על עליית מעלה וגדלות הקומה.

[ה]

אמרנו לעיל כי כל רושם הגילוי להמציאות דבחי' הא"א שבא"ק אשר הם בו ג'כ רק מהגרון ולמטה, הנה כ"ז לא נעשה רק אלא מעת עולם הנקודות והלאה, אבל מקודם לזה הנה היו כלולים בהמ"ס עצמו. וכן לא נעשה בא"ק הגילוי דהמ"ה וב"ן הכלליים שבו אלא ג'כ רק מעת עולם הנקודות ולהלאה. והנה כל הב"ן ומ"ה הכלליים אשר ירדו מהטבור ולמטה לצורך הנקודות והתיקון הנה הם רק תמצית הארה מעיקרם הנשאר מהטבור ולמעלה בהא"א עצמן וכן בהעקודים ג'כ, כי כל אור היורד למטה הוא רק הארה מעיקרו הנשאר למעלה. והעיקר בזה הוא כי הנה כללות כל אור הנה הוא כלול מ' שהם הד' שמות עסמ"ב, והנה נשאר הט' ראשונות שהם העס"מ נשארו הם למעלה, ורק המלכיות שהם הב"ן הנה הם אשר ירדו למטה. נבאר עתה על אור התיקון דהדר שהוא המ"ה הכללי דמצד האימא את מציאות העסמ"ב שבו ונבאר ג'כ על כל שם ושם את שימושו ומקומו ומקורו וכן קישורו בכל השמות אשר כנגדו בכל העסמ"ב כולן.

[ו ז]

מציאות ויציאת האור דהמ"ה הכללי דהתיקון, היה נעשה ע"י עליית המ"ן מביורוי הנקודות שנתבררו אחר מיתתם, אמנם אינו מבואר בדברי הרב תחילת בירורם ע"י מה היה ר"ל כי הנה העליית מ"ן היה ע"י הקב"ה עצמו ללא התעוורת התחתונים (שלא היו אז). היו הנקודות אחר מיתתם ג' בחי' שהם אורות ניצוצין וכלים. והאורות הנה הם אשר נשארו למעלה בעת מיתתם. וכאשר הגיע עת התיקון הנה נתייחדו הם אז באותו השורש ונעשה אז מהם שניהם העליית מ"ן, ונעשה עי"ז הזוג דהע"ב והס"ג דהמוחין. והנה נתפשט הארתו מהמצח ולחוץ עד סיומו בסוד אור מקיף אשר ממנו נכוו החיצונים, ונעשה על ידו הביורוי דהניצוצי קדושה היותר עליונים שהם הניצוצי קדושה דעתיק והא"א. וזהו הענין מה שנמצא לכאורה סתירה גדולה בדברי הרב בענין השם מ"ה דהתיקון כי במקום א' מבואר שהוא האור המ"ה המתגלה דרך המצח והוא מבחוץ אבל במקום אחר אמר כי המ"ה דהתיקון הוא תולדות היסוד דא"ק והרי הוה המשכתו מבפנים, אך באמת הנה זה וזה איתא

קיצורים של כללים חלק ב'

אמנם מציאותם ובנינם הנה נעשו גם עתיק וא"א ג"כ רק ע"י אור התיקון דהמ"ה הפנימי אלא שבירור הניצוצין אשר להם הנה זה היה נעשה ע"י האור המ"ה שהאיר דרך המצח אבל מציאותם ובנינם וכל תיקונם הנה נעשה בעתיק וא"א ג"כ רק ע"י אור המ"ה הפנימי כי כל התיקונים הוא לעולם רק ע"י האור הפנימי אלא שהמקיף מוסיף בו הארה על הארה ג"כ תמיד לעולם אבל עיקר מציאותם הוא בכלם לעולם רק מאור הפנימי וכן הוא בענינינו, והיינו כי כאשר נבררו הניצוצי קדושה של העתיק והא"א והיה בירורם ע"י הארת אור המ"ה דהמצח כנז', הנה עלו הם למ"ן ונתחברו עם האורות והשרשים כנ"ל, וגרמו גם הם זווג עליון בהע"ב וס"ג דהמוחין פנימים דהא"ק. והנה נולד מזווג זה דהעליית המ"ן דהניצוצין האור המ"ה הפנימי כי הוא נמשך ונתפשט דרך פנימיות כל הא"ק והעקודים ודרך פנימיות כל הא"א שבו עד היסוד דא"ק הכולל יסודין דהא"א והא"א, ויצא מהיסוד בסוד החסד דאתגלי בפום אמה והוא האור המ"ה הפנימי שהוא תולדות היסוד דא"ק, וממנו נתקן ונבנה כל האצילות, כי אור המ"ה דהמצח הוא רק בבחי' אור מקיף

[ח]

כבר אמרנו כי כל התיקון דאור המ"ה אשר להאצילות הנה הוא נמשך מהאור"א שבא"ק דרך כל העסמ"ב שבהם, אמנם הנה עיקר גילוי להאצילות הנה הוא נעשה בהשם מ"ה שבהם, כי אותו המ"ה הפרטי הנה היה כל יציאותו ומציאותו לצורך ההתפשטות הא' דלהאצילות ועומד הוא לעולם לשורש עליון להאצילות כולו. באמרי השורש עליון, ר"ל כי הוא עומד לעולם בהא"א עצמן שבא"ק להיות בהם שורש עליון לכל האצילות, והוא מהטבור ולמעלה דא"ק. וגילוי בהם הוא מעת ההתפשטות הא' דלהאצילות וכנז', וכן הנה ישנו שם באמת ב"ן פרטי ג"כ, אלא שבמקום המ"ה אינו עולה שם הב"ן בשם כלל. אמנם הנה לצורך התיקון דלהאצילות הנה נתפשטו האור"א שבא"ק באור הנה"י שלהם מהטבור ולמטה ועי"ז הנה יצאו אותו ההתפשטות לשם בפנ"ע, והוא המ"ה וב"ן הכלליים שבא"ק שנתגלו, ובאותן הנה"י דהאור"א שבא"ק הנה שם הוא מתלבש האור התיקון דהמ"ה וב"ן הכלליים, אשר מהם נעשה כל האצילות. אמנם המ"ה הכללי הנה הוא נשאר עיקרו גנוז בהיסוד דא"ק כי הוא האור הראשון שנגנז ולא נתגלה מהעסמ"ב דאור התיקון רק הב"ן. ואלו ב' הויות הכלולים בהב"ן דאור התיקון הנה הם משמשים להמ"ה וב"ן הכלליים דהתיקון אשר מהם נבנה האצילות, אבל המ"ה העיקרי דאור התיקון הנה הוא נשאר גניז בהיסוד הכללי דא"ק, שם נתגלו המ"ה וב"ן הכלליים אשר מהם נתקן כל האצילות ואותו הב"ן הנה הוא מלוש ועומד בהב"ן דהאור"א עצמן. הגם שאמרנו שהג' שמות העסמ"ב דאור התיקון הנה הם כולם נעלמים, עכ"ז הנה יש רושם בהב"ן מהם כולם עכ"פ, והוא בהד' שמות עסמ"ב הכלולים בהב"ן עצמו ג"כ.

[ט]

הנה אמרנו כי המ"ה העיקרי דאור התיקון הנה הוא בידיעה בלא ראייה, כי הוא האור הגנוז, ועיקרו הוא מלוש ועומד בהמ"ה הכללי דהא"ק שהוא עצמו ג"כ המ"ה הכללי דהאור"א שבו, והם עומדים רק בהתפשטות הנה"י דהאור"א שבו אשר מהטבור ולמטה שבו. כמו שאמרנו בהמ"ה העיקרי דאור התיקון שהוא נשאר נעלם, כן הוא ג"כ בעיקר המ"ה הכללי דהא"ק, הנה הוא עצמו אינו מתגלה באצילות כלל, והוא ג"כ רק בידיעה בלא ראייה, וכל גילוי הוא רק ע"י הב"ן הכללי, וכל גילוי דהמ"ה הוא רק ע"י הב"ן, ע"י הויה הכפולה שבו.

[יוד]

עיקרן דהשמות מ"ה אשר בכל עסמ"ב ועסמ"ב דכל הסימנים אשר מסי' ו' עד סי' י"ג הנה הוא רק המ"ה הפרטי שבכל א' אשר הוא מהטבור ולמעלה, כי המ"ה הכללי שהוא מהתפשטות הנה"י הרי הוא נעלם, וכל גילוי הוא רק הב"ן שהוא הב"ן אשר בכל אותן העסמ"ב, והגם שהמ"ה הפרטי הוא עיקרו ג"כ מהנעלמים, כי הוא מע"ב וס"ג שהם נסתרות והוא למעלה מהטבור, אך עכ"ז הנה הוא נגלה מצד פעולותיו, כי כל מציאות האצילות וכל תיקונו הוא בשפעו. ואותו המ"ה הפרטי הנה הוא השורש עליון להאצילות למציאותו ולכל תיקונו, והיינו כי הנה עליית המ"ן דהאורות והניצוצין היה עלייתם הראשונה באותו המ"ה, כי הוא השורש עליון לכל האצילות כנז', ואח"כ הנה הוא עולה עמהם יחד להמוחין פנימים דא"ק לעורר זווג עליון. לא כתבתי את הפירוט וצ"ע

סימן י"ג

מערכת הד' שמות עסמ"ב דאור התיקון דהמ"ה אשר מצד האימא הכללי שבא"ק אשר נתחדשו ונולדו בעת התיקון, בעליית המ"ן. והיה עלייתם בתחילה בהמ"ה הפרטי דאות ל"ה שבסי' ט', שהוא מצד האימא הכללי שבא"ק. וכאשר עלו בו הנה עלה הוא עמהם יחד למ"ן למעלה למעלה שהוא בהמוחין פנימים דא"ק לעורר שם זווג עליון, ונולד עי"ז האור התיקון. והנה אותן העסמ"ב דאור התיקון שבסי' ט' שרשם הוא מהב"ן דהמ"ס אשר בסי' א' אות ד'. והנה הו אותן העסמ"ב דאור התיקון מערכה הג' מהב"ן דהמ"ס. כי העסמ"ב דהמ"ס הוא מערכה הא', והמ"ה הפרטי דאות ל"ה הנז' שהוא מהעסמ"ב דסי' ט' הרי הם מערכה הב', והעסמ"ב דאור התיקון שנתגלו הם מאותו המ"ה הרי הם מערכה הג'.

קיצורים של כללים חלק ב'

(מ"ט)

ע"ב

[סעיף א]

השם ע"ב הזה הנה הוא השם הראשון מהעסמ"ב דאור התיקון אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, והנה מקומו הוא בעולם העקודים בשורש האימא אשר שם, ומקומו בעקודים הנה הוא בסוד המזל תחתון אשר שם, והוא בא"ק ג"כ מהחזה שבו עד הטבור שבו, והנה הוא אורות הפה שהם מהפה עד הטבור אמנם עד החזה הנה הם כלולים ובטלים באור החוטם.

והנה התלבשותו שם הוא לב' תועלות אחד הוא להעקודים עצמו ואחד לצורך האצילות כדי שיהא לאור התיקון דהאצילות שורש בעקודים לעולם לקבל ולינק משם תמיד, והתועלת אשר להעקודים עצמו הנה הוא כי עד שלא נתקן ונבנה האצילות לא היה נשלם עדיין העקודים ג"כ.

והנה יצא אור התיקון בב' בחי' אחד מבפנים ואחד מבחוץ, והם בבחי' אור פנימי ואור מקיף. והוא האור אשר האיר דרך המצח מבחוץ הנה הוא בבחי' אור מקיף, אבל האור המ"ה הפנימי הוא ירד דרך פנימיות כל הא"ק והעקודים ודרך פנימיות כל האור"א שבו עד היסודין שלהם שהוא כללות היסוד דא"ק ויצא מהיסוד הכללי שבו בסוד החסד דאתגלי בפום אמה.

לידת אור המ"ה דהמצח נעשה ע"י עליית המ"ן דהאורות, אבל לידת אור המ"ה הפנימי שהוא תולדות היסוד הנה היה ע"י עליית המ"ן דהניצוצין. אמנם עליית שניהם היה בתחילה בשורשם היותר קרוב להם שהוא השם מ"ה הפרטי דלעיל סי' ט' אות ל"ה, כי הוא השורש עליון להאצילות מצד האימא שבא"ק, ומשם עלו עם אותו המ"ה ג"כ להמוחין דא"ק לצורך עליית המ"ן. אמנם עלייתם הוא דרך כל אורות העליונים כי עלו כולם עם המ"ה ביחד להמוחין דהאור"א ומשם להעקודים בשורשי האור"א אשר שם ומשם עלו כולם להמ"ס דא"ק כי כן הוא דרך עליית כל מ"ן שעולים ממדרגה למדרגה עד המוחין שלמעלה, ומצטרפים בו כל המדרגות כולם בעליית המ"ן, ר"ל שנותן כל א' חלק מפנימיותו בעליית המ"ן ועולים כולם להמוחין ומקבל שם כל א' את חלקו לכל תיקונו הנצרך לו. ונולד ע"י העסמ"ב דאור התיקון הכללי הכולל כל העולמות כולם, ומהם קיבל כל א' את חלקו.

אמנם לא נשלמו ולא נתגלו ולא יצא כל אותן העסמ"ב כלל אלא רק בעת התיקון דהאצילות והיה תלוי שלימות כולם בתיקון האצילות. והנה נתבאר לנו בכ"ז על השם ע"ב דענינינו את מציאותו ושימוש ומקומו ומקורו. כי מציאותו הוא שהוא הע"ב מהעסמ"ב דאור התיקון הכללי, ושימוש ומקומו הוא כי הוא יושב בסתר עליון שהוא בעולם העקודים בחלק אורות הפה אשר מהחזה עד הטבור, ומשמש שם לזוהר אור התיקון אשר להעקודים עצמו, וכן גם לשורש לאור התיקון דהאצילות. ומקורו הוא בהמוחין פנימים דהא"ק.

[סעיף ב']

והנה יצא הע"ב דענינינו כלול מח' שהם הח' שמות ע"ב אשר מסי' ו' דלעיל עד הע"ב דענינינו. כי הרי הד' מיני ע"ב דס' ז' י' י"ב י"ג הרי הם כולם רק אור התיקון עצמו, הד' מיני ע"ב מהעסמ"ב דהמ"ה וב"ן דהתיקון דהאור"א שהא"ק, והם כולם אחד ולא יצאו זה בלא זה.

וכן גם הב' שמות ע"ב דס' ח' ודסי' י"א אשר הם עיקרן מהנקודות, אך כאשר נבררו לצורך התיקון הנה נתייחדו באור התיקון ונעשו הם ג"כ מאור התיקון עצמו. והנה התלבשות כולם הנה הוא בהב' שמות ע"ב דסי' ו' ודסי' ט' שהם שרשי דהאור"א שבהעקודים. והם שורש הח' תיקונים אשר בדיקנא דכהנא רבא שאמרו באד"ר. ונשתלשל הארת אלו הח' בחי' העסמ"ב ממדרגה למדרגה מהע"ב להס"ג ומהס"ג להמ"ה שגם הם כלול כל א' מח' ומשם נתפשט עוד להב"ן דאות נ"ב שהוא החסד דאתגלי בפום אמה. וח' תיקונים אלו כלולים במזל עליון הכלול באבא.

וכן הוא עד"ז ג"כ הה' תיקונים האחרונים אשר הם מהכתר דהמ"ה והם כלולים במזל תחתון הכלול בהאימא, כי משום שהם מכתר אי אפשר לקבל אורו רק ע"י גילוי למטה מהחכמה כי ע"ז נתמעט אורו קצת ואפשר לקבלו, והוא הה' תיקונים האחרונים הכלולים במזל התחתון הכלול באימא, והם ג"כ מהתפשטות הארת הה' מיני עסמ"ב אשר מסי' א' עד סוף סי' ה', שהם העסמ"ב דהמ"ס והעקודים ומתפשטים הם ג"כ ומתלבשים בהב"ן דלקמן אות נ"ב שהוא כללות אור התיקון דהאצילות.

וענין מה שהם חלוקים בב' בחי' ח' וה', כי הם מב' מקורות הח' הם מהחכמה דהמ"ס והה' הם מהכתר דהמ"ס, וכן הוא כאן בשרשם העליון כי באור"א ותולדותיהן הם ח' בחי' דהעסמ"ב, ובמ"ס והעקודים הוא ה' בחי' דהעסמ"ב..

ומה שמבואר בספד"צ כי הם ט' לז"א וד' לנוק', הנה התיקון ט' דז"א וכן הספי' הט' שבו, הם באמת עיקרן הנוק' אלא שנתייחדו בז"א כדי להיות עיקרה ושרשה עומד בו לעולם.

(ג)

[ס"ג]

[סעיף א']

השם ס"ג הזה הנה הוא הס"ג מהעסמ"ב דאור התיקון דהמ"ה אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, והנה היה מציאותו דכל אור התיקון בכלל מרזא דאור א"ס שהאיר ונתגלה בעת התיקון ע"י הזווג דהמוחין פנימים

קיצורים של כללים חלק ב'

אוריא ובוצינא אשר בגולגלתא דא"ק, ונעשה הזווג ע"י עליית המ"ן והאורות והניצוצין שעלו בהמ"ה הפרטי דלעיל סי' ט' אות ל"ה ודסי' ו' אות כ"ג, ומשם עלו להמוחין דהא"א, ומשם לשרשם שבהעקודים, ועלו כולם להמוחין דא"ק, ונעשה ע"ז הזווגא עלאה דהאוריא ובוצינא, והאיר ונתגלה בהם אור התיקון מרזא דאור א"ס.

והנה התייחד אור התיקון בכל המ"ה שעלה ונתלבש בכל אחד ואחד בחלק אור השייך אליו, כי הנה יצא אור התיקון כלול מ' שהם כללות הד' שמות עסמ"ב, והנה התלבש בהע"ב שבו בעולם העקודים להשלים את תיקונו ג"כ, והיה התלבשותו בשרשי הא"א אשר שם וכנ"ל אות מ"ט, כי כל העקודים הוא לצורך הא"א שהם כלולים בו. והס"ג דאור התיקון התלבש בו בעיקרן דהא"א עצמן להשלים את תיקונם. ונעשה בזה ב' תועליות אחד להתיקון דהא"א עצמן כי נתקנו בזה בהשגחת אפין באפין ובכל תיקונים והשני כי הנה נתגלה ונעשה בזה בהאימא שורש התיקון להאצילות.

[סעיף ב']

והנה ע"י התלבשות אור התיקון דהס"ג דענינינו, הנה נעשה הס"ג כלול מח', שהם כל הח' שמות ס"ג אשר מס' ו' דלעיל עד הס"ג דסי' י"ג דענינינו, כי נעשו כולם אחד וכלול כל א' מכולם. כי הרי הד' מיני ס"ג דסי' ז' י' י"ב הרי הם אחד מעיקרן כי הם כולם רק אור התיקון עצמו אור התיקון דהדר ומהיטבאל. וכן הב' שמות ס"ג דסי' ח' ו"א הגם שעיקרן הם מהנקודות אך בעת התיקון הנה נתבררו ועלו למ"ן ואז נתייחדו הם ג"כ באור התיקון ונעשו גם הם לאור התיקון ממש. וכן הב' שמות ס"ג דסי' ו' ודסי' ט', שהם עיקרן דהא"א שבא"ק, ומתייחדים שניהם בעת התיקון ונעשים אחד כנ"ל.

אמנם כל אלו השמות ס"ג אשר אמרנו שהם כולם מעתה מאור התיקון העיקרי, לא נעשה בכל הראוי אלא רק כאשר הגיע זוהר אורו וגילוי אור התיקון דהאצילות, והוא השם מ"ה אשר יתבאר לקמן אות נ"א. כי תולה כל גילוי דאור התיקון אשר למעלה למעלה בגילוי אור התיקון אשר להאצילות. מציאותו של הס"ג דענינינו הנה הוא שהוא השם ס"ג מהעסמ"ב דאור התיקון דהמ"ה אשר מצד האימא שבא"ק. ושימושו ומקומו הנה הוא כי הנה הוא מתלבש בהאימא עצמה, ושם הוא מקומו לעולם. ומקורו הוא מהמוחין פנימים דהא"ק אוריא ובוצינא, כי משם נולד כל אור התיקון, אמנם שורשו המיוחד אליו בהמ"ס דא"ק הנה הוא בהב"ן שבו.

(נ"א)

[מ"ה]

[סעיף א']

השם מ"ה הזה הנה הוא המ"ה הכללי מעסמ"ב הכלליים דאור התיקון דהמ"ה אשר מצד האימא שבא"ק, ור"ל על אור התיקון הכללי הכולל כל העולמות כולם אשר מהעקודים ולמטה.

והענין הוא כי נודע הוא שהשם מ"ה עיקרו הוא בחג"ת ומהטבור ולמעלה, אך לצורך הנוק' שהוא כללית הב"ן והיא בהנה"י, כי היא שורש להעולמות ב"ע שהם למטה, הנה ירד המ"ה ג"כ מהטבור ולמטה, והוא מעתה המ"ה וב"ן הכלליים אשר לכל האצילות רק בהנה"י דא"ק, אמנם נודע הוא שכל אור שיוורד הנה נשאר שרשו למעלה, וכן הוא בענינינו בהמ"ה דהתיקון אשר להאצילות, כי שרשו נשאר מהטבור ולמעלה לעולם, והוא המ"ה דענינינו. כי בדיוק הנה הוא אינו המ"ה הכללי דהתיקון אשר להאצ' עצמו אלא רק המ"ה הפרטי אשר בהס"ג.

ובאמת הנה כלול אותו המ"ה הפרטי מב"ן הפרטי ג"כ והוא הנביעו דנהורא להב"ן הכללי דהתיקון אשר להאצילות שהוא מהטבור ולמטה, והוא הב"ן דלקמן אות נ"ב אמנם במקום המ"ה אינו עולה שם הב"ן בשם כלל.

[סעיף ב']

המ"ה דענינינו, מציאותו הוא שהוא השורש דאור התיקון דהאצילות הנשאר מהטבור ולמעלה, והוא בהא' דמילוי וא"ו דהס"ג דהתיקון, והנה הוא מתלבש ועומד בהמ"ה הפרטי דהס"ג דהאימא עצמה, ושם נתגלה מציאותו ושם הוא מקומו לעולם.

גילוי ומציאותו דהמ"ה דענינינו, נעשה ונשלם ג"כ הגילוי דאור התיקון דהשמות ע"ב וס"ג, שהם תשלום התיקון להעקודים ולהא"א שבא"ק. כי אור גילוי כולם הוא תלוי בהגילוי דאור הנביעו דהתיקון אשר להאצילות שהוא המ"ה דענינינו. כי כל העסמ"ב אשר בהס"י שלפנינו הנה נעשה כל גילויים רק ע"י המ"ה דענינינו.

מציאותו ושימושו הוא שהוא המ"ה הפרטי דהס"ג דהתיקון, והוא השורש דאור התיקון אשר להאצילות. ומקומו הוא בהמ"ה הפרטי דהס"ג דהאימא עצמה, והוא מהטבור ולמעלה. אבל למעלה מן הטבור הנה אין גילוי שם להמ"ה הכללי כלל כי שם הוא לעולם רק שליטת ע"ב וס"ג ואינו עולה שם בשם מ"ה רק המ"ה הפרטי אשר בהס"ג עצמו.

ומקורו דאותו המ"ה הוא מהזווג דהמוחין פנימים דא"ק אוריא ובוצינא, אמנם גילוי הוא בהב"ן דהמ"ס אשר בס' א' אות ד' כי בו הוא השורש להאימא שבא"ק למציאותה ולכל תולדותיה ואורותיה המתפשטים ממנה

קיצורים של כללים חלק ב'

וקישורו ויחודו בכל עסמ"ב ועסמ"ב אשר מסי' ו' עד כה הנה הוא פשוט כי הוא קשור ומיוחד בכולם כי כל העסמ"ב דהתיקון אשר בסי' שלפנינו הרי אמרנו שגילויים הוא ע"י המ"ה דענינינו ומיוחדים כולם בו.

[סעיף ג']

אמנם ראינו כי עדיין יש בזה מקום ביאור משני פנים: א', נודע בדברנו שהעקודים בא"ק הוא בבחי' ה"ג ת"ד בהא"א דאצילות, וא"כ הרי ישנם בהעקודים עצמו השורש לכל ה"ג ת"ד שבהא"א דהאצילות. שנית, הח' בחי' עסמ"ב אשר מסי' ו' עד סי' י"ג הם השורש להח' תיקונים הראשונים הכלולים במזל עליון הכלול באבא הם הסי' ו' ז' ח' י"ב וד' להאימא שבא"ק שהם ט' י' י"א י"ג, ופשוט הוא כי האו"א שבא"ק הם השורש להאו"א שבהאצילות, והרי צריך לפ"ז שיהא האימא שבא"ק בהד' בחי' העסמ"ב שבה שורש להאימא דהאצילות ולכל הה' תיקונים האחרונים שבה, ואנחנו אמרנו שכל הח' בחי' העסמ"ב דהאו"א שבא"ק הם כולם שורש להח' תיקונים הראשונים דה"ג ת"ד שבהאצילות הכלולים באבא. אך הענין בזה הוא כי הנה סוד ה"ג תיקונים וסוד האו"א אשר ישנם בא"ק ג"כ, הנה גילויים להאצילות הוא בבחי' שונות, והוא באשר כי עיקר מציאותם בזה ר"ל ה"ג ת"ד והאו"א הוא רק באצילות שהוא למטה מהטבור, אבל מהטבור ולמעלה ולפנים מן הפרסא שם הוא הכל רק בבחי' שורשים נעלמים, ומתכונת השורש הוא שבו כלול כל הכחות דהענפים והתולדות באחד. וכן הוא בענינינו כי בבחי' אחת הנה נבחן העקודים כולו לסוד ה"ג ת"ד שבא"ק והוא ע"י האורות האח"פ שבו שהם ע"ד ה"ג ת"ד שבהא"א דהאצילות, וכן האו"א שבא"ק הנה נבחנים הם בו ג"כ בכל הבחי' כמו האו"א שבהאצילות. אמנם בבחי' אחת הנה נבחן העקודים עם האו"א שבא"ק לאחת, הוה הם בבחי' הכתר והחכמה דהמ"ס כי הם ע"ב וס"ג. וכ"ז הוא לאחר התיקון, כי אז האירו כל אלו ה"ג מערכות כולם בזוהר אור התיקון, והנה בבחי' הא' הנה הוה העקודים לבד השורש לעיקר ה"ג תיקונים אשר הם בא"א לבד בבחי' הב' אשר כל ה"ג מערכות כולם הם בבחי' ה"ג תיקונים.

נ"ב

ב"ן

[סעיף א']

השם ב"ן הזה הנה הוא הב"ן הכללי מהעסמ"ב דאור התיקון דהמ"ה אשר מצד האימא שבא"ק, והוא הב"ן דהעסמ"ב אשר בכל הסי' שלפנינו, והנה הוא מהתפשטות הנה"י דהע"ב וס"ג דאור התיקון, שנתפשטו באור הנה"י שלהם מהטבור ולמטה כדי להמשיך את אור התיקון בהאצילות. והנה היה התפשטות הנה"י דענינינו ע"י התלבשות התפשטות הנה"י דהע"ב וס"ג דהאימא עצמה. והנה כלול אותו הב"ן מהשם מ"ה ג"כ, והם המ"ה וב"ן הכלליים דהתיקון אשר להאצילות. אמנם אור המ"ה הנה הוא לא נתגלה כלל כי הוא נשאר ביסוד דהאו"א עצמו שהוא כללות היסוד דא"ק. ואינו יוצא ההארה ממנו אלא רק דרך צדדי דופני העטרה, ומה שנתגלה להאצילות מכל העסמ"ב דאור התיקון הוא רק הב"ן הכללי והוא הב"ן דענינינו. אמנם נודע הוא כי כל עיקרו דשם ב"ן הוא על שם ההוי"ה הכפולה שבו, והוא על שם כלילותה מהמ"ה.

[סעיף ב']

והנה נתבאר מדברינו על הב"ן דענינינו את מציאותו ושימוש ומקומו כי מציאותו הוא שהוא הב"ן דהעסמ"ב דאור התיקון דהמ"ה אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, והוא מהתפשטות הנה"י דהע"ב וס"ג דאור התיקון, והנה בהע"ב וס"ג עצמן אשר הם למעלה מהטבור הנה אין גילוי שם לבחי' מ"ה וב"ן כלל.

אמנם התפשטותם אשר מהטבור ולמטה הנה לא היו האורות לבד בלתי כלים, אלא היה התפשטותם ע"י התלבשות הנה"י דהע"ב וס"ג דהאו"א עצמן שהם המ"ה וב"ן, והם ג"כ התפשטות הנה"י דאו"א עצמן המ"ה וב"ן הכלליים שבהם, ובהם מתלבש המ"ה וב"ן הכלליים דאור התיקון. והנה המ"ה הכללי דהתיקון הנה הוא נשאר גנוז בהמ"ה הכללי דהאו"א עצמן, שהוא ג"כ כללות היסוד דא"ק, אך הב"ן הכללי דהתיקון הנה הוא אשר נתגלה בסוד החסד דאתגלי בפום אמה ובהוי"ה הכפולה שבו, הנה הוא משמש למ"ה וב"ן והיא כללות המ"ה וב"ן הכלליים דהתיקון אשר להאצילות.

והנה מציאותו הנה הוא ע"י הזווג דהמוחין פנימים דהא"ק, ויצא אור הזווג מהמ"ה וב"ן דהמ"ס אשר בסי' א' אות ג' ד', ומשם היה נמשך ומתפשט דרך העקודים ודרך האו"א שבא"ק. והנה היה אור התיקון כלול מעסמ"ב ונשאר הע"ב שבהם כלול בהעקודים, והס"ג שבהם נשאר בהאו"א שבא"ק. והנה כ"ז הוא בהאור התיקון הנשאר מהטבור ולמעלה והם הע"ב וס"ג הכלליים והמ"ה הפרטי שבהם. אמנם אח"כ הנה התפשט עוד אור התיקון דרך פנימיות האו"א והא"א שבא"ק, והוא התפשטות הנה"י דאור התיקון שאמרנו, והנה היה התפשטותו דרך פנימיות כל הא"ק מהטבור ולמטה שבו, ויצא מהיסוד בסוד החסד דאתגלי בפום אמה, ועיקר מה שיצא הוא רק הב"ן כי המ"ה נשאר מבפנים. והוא זולת אור המ"ה דהמצח כי הוא רק בבחי' אור מקיף.

[סעיף ג']

קיצורים של כללים חלק ב'

נבאר על הב"ן דענינינו את קישורו ויחודו בכל העסמ"ב אשר מסי' ו' עד כה. והנה פשוט הוא כי הוא מיוחד בכולם כי הנה הוא אור התיקון דהמ"ה הכללי אשר להאצילות מצד האימא שבא"ק, והב"ן דענינינו עם הב"ן דלעיל אות מ"ח שניהם הם אחד מעיקרן כי הם המ"ה הכללי, והוא מאו"א שבא"ק, ולבד המ"ה הכללי שהוא מלך הדר כנז', הנה יצא כלול עמו באותו ההתפשטות הנה"י דאור התיקון הב"ן הכללי ג"כ שהוא סוד מהיטבאל אשת הדר, והם המ"ה וב"ן הכלליים דאור התיקון. והם הב' בחי' ב"ן דלעיל סי' ז' אות כ"ח ודסי' י' אות מ', (מצד האו"א שבא"ק).

וכל אלו האורות מתבררים והולכים בכל משך ימי עולם עד ימות המשיח, הנה כל הנבררים המתבררים הנה הם עולים ומתקנים מעשיה ליצירה ומצירה לבריאה ומבריאה להאצילות, הנה מתחדשים שם באור פני מלך חיים ונעשים הם ג"כ מאור התיקון עצמו.

אמרנו כי הב"ן הכללי דהתיקון אשר להאצילות שהוא סוד המהיטבאל הנה הוא העסמ"ב דלעיל סי' ז' ודסי' י' ולכאורה יש להרהר כי הרי לעיל סעיף א' ב' אמרנו כי הב"ן הכללי דהתיקון הנה הוא ג"כ בהב"ן דענינינו, ואמרנו כי בהו"ה הכפולה שבו הוא משמש להמ"ה וב"ן הכלליים. אך האמת הוא כי כל הב"ן דענינינו וכן הב"ן דלעיל אות מ"ח הם באמת רק מהמ"ה הכללי דהתיקון, ומה שאמרנו בהם מהב"ן הכללי הוא משום שכל א' כלול מכל הבחי'.

(סימן י"ד)

הקדמה א'

ונבאר עתה את המערכות דאו"א (שבא"ק) עצמן אשר מהם יצאו כל ההתפשטות הא' דלאצילות וכל הנקודות וכל האורות התיקון על מציאותם ומדרגתם כמו שהם. והנה אותן האו"א הנה הם הס"ג הכללי שבא"ק אשר מהגרון שבו עד הטבור שבו, אבא הוא ע"ב שבס"ג, וכלול מאו"א עלאין, והוא מהגרון עד החזה, אימא הוא ס"ג שבס"ג וכלול מישסו"ת והוא מהחזה עד הטבור. וכל האורות דע"ב הכללי שהוא כללות כל הג' רישין שלו הנה הוא מבחי' הנביעו דאור א"ס אשר לא נתלבש כלל ובכל מקום שהוא הנה הוא במדרגתו הראשונה והוא נעלם מאד אלא שנתפשט למטה משום שהכל תלוי ועומד רק עליו. עוד אור ממנו תמיד אשר ממנו נמשך ונתהווה כל עיקר מציאותם ומדרגתם, וכן אח"כ הנה הוא ממשיך אור הזה בהם ג"כ תמיד ומאיר בהם בכל א' לפי ערכו בבחי' תוספות אור ומוחין אליו להוציא ממנו אורות ותולדות חדשים בהמציאות תמיד. א"כ נמצא כי כל הסימנים מכל המערכות דעסמ"ב אשר מסי' ו' עד סוף סי' י"ג הנה הם כולם כפולים, כי אחד הוא מאור הע"ב הכללי עצמו אשר ירד ממקורו ונתפשט בכל העקודים וכן בכל הפרצופים אשר למעלה מהטבור לצורך ההתפשטות הא' דלאצילות ולצורך הב' חלקי ההתפשטות הב' דלאצילות, אך עכ"ז הלה הוא עומד בהם לעולם במדרגת הע"ב הכללי עצמו. והבחי' השנית הנה הוא מה שממשיך אור ממנו עוד ומשפיע בכל התחתונים כולם אשר ממנו הוא עיקר מציאותם שבתחילה, וכן אח"כ הנה הוא ממשיך אורו בהם תמיד להיות בהם לתוספת אורות ומוחין לחדש על ידן תמיד כל מעשה בראשית בכל עת, וכל הבחי' הזה הנה הוא מתלבש בכל א' ונצמצם לפי מדרגתו להקרא על שמו.

הקדמה ב'

המערכה הזה שלפנינו הנה הוא מדבר מהעסמ"ב דאבא הכללי שבא"ק שהוא האו"א עלאין שבו והוא הע"ב דס"ג העומד בו מהגרון עד החזה, והנה הוא כלול בעקודים באורות האו"ן דסי' ג' ובבחי' המזל עליון אשר שם, ושורשו בהע"ב הכללי הוא בהשם ס"ג שבס"ב ב' אות ו' ועולה עד למעלה שהוא בהג' שמות עס"מ אשר בסי' א' אות א' ב' ג'. והוא לקח מהע"ב הכללי את כל השם ס"ג כולו אשר בסי' ו' אות כ"ב, כי אותו השם ס"ג הנה ממנו הוא כל המציאות העיקרי דכל האבא הכללי גופה.

(ג"ג)

ע"ב

השם ע"ב דאבא הכללי שבא"ק הכולל או"א עלאין, והשם ע"ב הוא האבא שבו, שהוא אבא עלאה שבא"ק, והוא הע"ב דס"ג אשר בסי' ו' אות כ"ב. והנה המשכתו ויציאתו העיקרי מהע"ב הכללי דגלגלתא, הנה הוא מהמ"ס שבא"ק, מהמ"ה דהמ"ס שהוא המ"ה שבסי' א' אות ג'. דרך הע"ב שבהע"ב דאות כ"א. והנה אח"כ קיבל האבא עלאה הנז' (שהוא הע"ב דענינינו) עוד תוספת אור ומוחין מהע"ב הכללי ג"כ, [ומתלבש ונצמצם בו והוא] לצורך ההתפשטות הא' העיקרי דלאצילות אשר מאבא עלאה, והנה הוא השם מ"ה אשר בהס"ג דאות כ"ב, וקיבל אותו מהשם מ"ה שבהע"ב דאות כ"א, והוא המ"ה דהאבא הכללי. אמנם אח"כ שהוא אחר ההסתלקות הא', הנה חזר אבא עלאה (שהוא הע"ב דענינינו) והעלה את אותו האור שקיבל למעלה למ"ן, והגיע עלייתו בשורשו ובשורש שורשו אשר בהע"ב הכללי שבגלגלתא, והיינו עד הע"ב דהמ"ס שהוא הע"ב שבסי' א' אות א', וגרם עי"ז את הזווג החיצוני בהמ"ס שהוא בין הע"ב והס"ג שבו אשר בסי' א' אות א' ב'. והנה קיבל אז עי"ז תוספת אור ומוחין חדשים לצורך תולדות האור חדש, והוא החלק הא' מההתפשטות הב' של האבא הכללי, שהם המלכי יושר שיצא ממנו בעולם הנקודות. והנה קיבל אותו התוספת אור ומוחין חדשים ג"כ מהע"ב הכללי כנז' אחר שנתלבש ונצמצם בו כנ"ל, והיה כל סדר תהולכתו ג"כ ע"ד שכתבנו במערכות הקודמים בהתפשטות הע"ב הכללי עצמו. והיינו כי הנה קיבל אותו

קיצורים של כללים חלק ב'

מהשם ע"ב שבהב"ן דהמ"ה דהמ"ס שהוא השם ע"ב החיצוני. והאור שקיבל הנה הוה האור דשם ס"ג, ור"ל הע"ב והמ"ה שבאותו הס"ג.

ומה שקיבל לזה ב' שמות שהם הע"ב ומ"ה, הנה הוא ע"פ מה שנודע כי בכל תוספת מוחין הנמשך בכל עליון לצורך התחנות, הנה נשאר עיקרם בהעליון עצמו ומתגדל על ידם, ורק איזה חלק אור מהבחינה אחרונה שבו הנה הוא אשר נמשך ויורד בהתחנות ממש. וכן הוא כאן, כי הע"ב שבס"ג דאות ל' הנה הוא נשאר כולו באבא עלאה עצמו, ורק המ"ה שבהס"ג דאות ל' הנה ממנו נמשך איזה חלק אור להמוחין דמלכי יושר ממש, אשר הם מהשם ב"ן שבס"י ח' אות ל"ב.

וכן אח"כ שהוא אחר מיתת המלכים ושבירת הכלים, שנטהרו כל שרשי ואורות הנקודות מכל תוקף הגבורות שבהם, וחזרו ועלו למ"ן בשרשן העליון, ונעשה ע"ז הזווג הפנימי בין הרישין עלאין שבא"ק, הנה חזר האבא עלאה וקיבל משם תוספת אור וברכה לצורך תולדות החלק השני דההתפשטות הב' דלאצילות אשר מאבא עלאה. ואותו התוספת אור הנה הוא האור הדעת עלאה אשר מרזא דא"ס ית"ש לצורך השם מ"ה והט"ר דב"ן דהתיקון, שהוא האור דהדר ומהיטבאל, שהם החלק השני מההתפשטות הב' דלאצילות. והנה קבל אבא עלאה את אותו התוספת אור דהדעת עלאה ג"כ ע"ד ההתפשטות דהע"ב הכללי עצמו אשר בארנו במערכות הקודמים בס"י י"ב ובס"י ז'.

(נ"ד)

[ס"ג]

השם ס"ג דאבא הכללי שבא"ק, והוא בחי' אימא שבו, שהוא אימא עלאה שבא"ק, ובה הוא ג"כ כל הסדר ממש כמו בהאבא עלאה, אלא שבכאן יתבאר הכל על שם ס"ג, והיינו כי הנה עיקר מציאות דהאימא עלאה שבא"ק ועצמותה העיקרית שבה הנה הוא ג"כ בהשם ס"ג אשר בס"י ו' אות כ"ב והיינו הס"ג דס"ג כי אבא עלאה הוא הע"ב שבאותו הס"ג. והנה האמא נמשכת ויוצאת ג"כ מהשם ע"ב דאות כ"א, אלא שהוא ג"כ רק מהס"ג שבו, והאבא הוא הע"ב שבו. אבל עכ"פ הוא כי א"א עלאין הנה מקורם אשר בהע"ב הכללי דגלגלתא שהוא בהמ"ס דא"ק, הנה הם שניהם ממקור אחד שהוא בהמ"ה דהמ"ס שבס"י א' אות ג' אחר שנתפשט ממקומו ולחוץ ונכנס בעקודים באור האוזן ובבחי' המזל עליון אשר שם שהוא הע"ב אשר בס"י ו' אות כ"א וכנז', והם שניהם מהע"ב דאות כ"א, מהע"ב והס"ג שבו, וכן הם שניהם בהס"ג דאות כ"ב בהע"ב והס"ג שבו. וכן הוא גם אח"כ שהוא כאשר הגיע העת דההתפשטות הא' אשר להאצילות כי הנה מקבלת אימא עלאה הנז' ג"כ מהע"ב הכללי דגלגלתא עוד תוספת אור ומוחין לצורך ההתפשטות הא' דלאצילות אשר ממנה, ומקבלת אותו ג"כ מהמ"ה דהמ"ס אשר בס"י א' אות ג' אחר שנתפשט אורו בעקודים באור האוזן ובבחי' המזל עליון אשר שם. וע"י אותו התוספת אור אשר האימא עלאה מקבלת אותו ומתלבש בה ונצמצם למדרגתה הנה יצא ממנה מציאות השם ב"ן אשר בהס"ג דאות כ"ב [וע"י התוספת אור לההתפשטות הא' שמאבא עלאה יצא ממני מציאות המ"ה דהס"ג] ונעשה אותו הב"ן דהס"ג לההתפשטות הא' דלאצילות אשר מאימא עלאה שבא"ק.

וכן אח"כ שהוא אחר ההסתלקות הא' אשר חזר כל ההתפשטות הא' לעלות למעלה, ועלה אז גם כל נשמת פנימיות דהאימא עלאה עצמה שהיא הס"ג דאבא הכללי למעלה למ"ן, הנה הגיע עלייתה בשורשה שבהע"ב הכללי שהוא בהמ"ס דא"ק ג"כ בבחי' הס"ג שבו, שהוא בהשם ס"ג אשר בס"י א' אות ב', והנה נעשה ע"ז ג"כ כל תהלוכות הענינים מציאות ותולדות האורות דהנקודות דמלכי יושר אשר בארנו לעיל ס"י ח', וכמו שהיה בהע"ב הכללי עצמו כן נעשה כ"ז גם עתה בהאימא עלאה.

והנה המוחין חדשים אשר קיבלה אימא עלאה שבא"ק לצורך זה, הנה הוא ג"כ מבחי' המ"ה דהמ"ס אשר בס"י א' אות ג' אחר שנכנס בעקודים באורות האוזן ובהמזל עליון, והיינו מהשם ע"ב החיצוני שבהב"ן דהמ"ה דהמ"ס, והנה ממנו קבלה אימא עלאה ג"כ אלא שקבלתה היה ג"כ רק מהס"ג והב"ן שבאותו הע"ב דאות כ"ט. והיה בה כ"ז לתוספת אורות ומוחין לצורך הולדת המלכי יושר בהנקודות אשר יצאו מאו"א עלאין שבא"ק, וכן היה עד"ז גם אח"כ היינו אחר מיתת המלכים שחזרו לעלות למ"ן לצורך תולדות אור הדעת עלאה להמ"ה והט"ר דב"ן כנ"ל באבא עלאה, הנה קבלה אז אימא עלאה ג"כ את אותו אור הדעת עלאה ע"י הזווג הפנימי שלמעלה, וקיבלה אותו ג"כ מהשמות ע"ב שבהמ"ה והב"ן דהמ"ה דהמ"ס, אלא שקבלה רק את הס"ג והב"ן שבהם היינו הס"ג וב"ן שבהס"ג דאות מ"ו והס"ג וב"ן שבהס"ג דאות כ"ו, כי הס"ג היה לתועלת עצמותה גופה, אבל הב"ן היה לתועלת להשפיע ממנה באצילות.

וכאשר ירדו הם הנה ירד עמהם ג"כ כל הס"ג הראשונים אשר ניתוסף למעלה בעת יציאת הנקודות, והיינו השם ס"ג דהס"ג, אשר יצא אז ונשאר כולו באימא עלאה עצמה, וכן השם ס"ג שבהע"ב, ונשאר אז כולו בעקודים עצמו, הנה ירדו עתה גם הם מהטבור ולמטה ממש ונכנסו בהמלכי יושר להיות בהם למוחין דס"ג, והרי נשלמו ע"י אימא עלאה המוחין דס"ג הן בהדר ומהיטבאל והן בהמלכי יושר.

אמנם פשוט הדבר שהגם שביארנו עניני דאבא עלאה ועניני דאימא עלאה כל א' בפנ"ע, הנה האמת הוא שהם מיוחדים זה בזה בכל עניניהם לעולם, כי הם שניהם כלולים במזל עליון דעקודים ביחוד עצום מאד, וקיבלו שניהם מהע"ב דהמ"ה, אלא שוב נמשך מבחי' הע"ב והמ"ה שבו, ובה נמשך מבחי' הס"ג וב"ן שבו. אבל באמת הרי מיוחדים אותן הע"ב והס"ג שבהס"ג וכן המ"ה וב"ן שבו באחד ממש והם כולם אור אחד. וכן ההתפשטות הא' דלאצילות הנמשך מהם ע"ז הנה הוא ג"כ רק אור אחד, והוא כללות ההתפשטות הא' דלאצילות מהאבא הכללי שבא"ק הכולל א"א עלאין שבו. וכן ההסתלקות הא' של שניהם ועלייתם למ"ן

קיצורים של כללים חלק ב'

וקבלתם משם לצורך המלכי יושר דהנקודות, היה הכל ביחוד עצום למאד. וכן המלכי יושר שיצא מהם ע"ז הם ג"כ רק חלק אחת לבד. אפילו אחרי כל הנ"ל כאשר אנו מבחינים לדעת את תכונת האור מה שהוא הנה אז אנו אומרים כי ישנו באותו האור ב' תכונות היינו תכונת הע"ב ותכונת הס"ג, ותכונת הע"ב הוא מאבא עלאה תכונת הס"ג הוא מאימא עלאה, וכל מה שנעשה באבא עלאה הוא הכל מתכונת הע"ב וממנו הוא המ"ה, ומאימא עלאה נעשה הכל בתכונת הס"ג וממנה הוא הב"ן, אבל באמת נעשה הכל ביחד וביחוד, ועיקר בגילוי מתכונת הע"ב והס"ג והמ"ה וב"ן הנה הוא רק מהטבור ולמטה שהוא באצילות, אבל כל מה שאנו מדברים בזה מהטבור ולמעלה הוא רק ע"פ תכונותיהם אשר בשורשם ובשורש שורשם.

(נ"ה)
מ"ה

השם מ"ה שהוא בחי' פרצוף ז"א דאבא הכללי שבא"ק הכולל אר"א עלאין. והנה עומד בו אותו המ"ה רק מטבורו ולמטה, אבל מהטבור ולמעלה של אותו האבא הכללי, הנה הוא הע"ב והס"ג שבו. אמנם הנה כולם הם רק מהחזה ולמעלה שבא"ק, כי כל אבא הכללי הוא כולו מהחזה ולמעלה. אותו המ"ה הוא יוצא מהע"ב שבאותו הס"ג שהוא אבא עלאה, ושורשו בעקודים הנה הוא המ"ה שבהע"ב, והנה הוא נתחדש ונולד בו בהאבא עלאה רק כאשר הגיע הזמן להתפשטות הא' דלאצילות, כי הוא ההתפשטות הא' גופה של האבא עלאה, וירד אז למטה מהטבור דא"ק. אמנם מאחר ההסתלקות הא' והלאה, הנה הוא לעולם למעלה מהטבור דא"ק, כי חזר ועלה ונשאר שם לעולם. והנה אותו המ"ה הנה הוא נמשך ג"כ מהמ"ה דהמ"ס. ושם מ"ה שבו אנו מדברים הוא ההתפשטות הא' העיקרי דהאבא עלאה עצמו שבא"ק הנז' לעיל אות נ"ג. והרי נמצא עכ"פ כי הנה הוא נמשך בו ג"כ מהע"ב הכללי דגלגלתא שבא"ק, שהוא מהמ"ה דהמ"ס. וכ"ז הנה הוא ע"פ מה שאמרנו לעיל בהקדמה א', שכל האורות דע"ב הכללי אשר בכל המערכות שמס' ו' עד סוף ס' י"ג הנה הם כולם כפולים. וכן הוא בענייניו שהוא בהתפשטות הא' דלאצילות אשר מהאבא עלאה שבא"ק, כי אחד, הוא מהע"ב הכללי דגלגלתא עצמו, והוא המ"ה שבס"ג דאות כ"ב שבס' ו', שהוא ההתפשטות הא' דהמ"ה אשר נמשך ומתפשט מהע"ב הכללי גופה. והשני, הוא מה שנמשך ג"כ עוד מהע"ב הכללי לתוספת מוחין באבא עלאה שבא"ק הנצמצם למדרגתו ומתלבש בו ונעשה מזה ההתפשטות הא' העיקרי אשר הוא מאבא עלאה עצמו, ומסודר בו ג"כ ע"פ סדר דכל מערכות הנ"ל.

וזהו ג"כ אשר אמרנו שהתפשטות הא' דע"ב דס"ג הוא היה השורש לכל אורות התיקון ג"כ, והכוונה הוא על אותו המ"ה דענייניו. ומשום שהוא נמשך ויוצא מהמ"ה דס' א' אות ג' שהוא מהמ"ס דא"ק, והרי הוא השורש דהמ"ה וב"ן שבס' ו' אות כ"ג וכ"ד שיצאו מהמ"ס אח"כ בעת התיקון, אשר מהם נמשך כל העסמ"ב דכל אורות דהדר ומהיטבאל דהתיקון. והגם שאמרנו לעיל ענף א' וב' שכל הגילוי העיקרי מהיחוד דאור א"ס ית"ש הנה היה חסר גם בהמ"ס דא"ק עצמו, גם בעת ההתפשטות הא' דלאצילות עד עת התיקון דוקא, אך עכ"ז הנה היה ההתפשטות הא' מבחי' הפנימיות דהמ"ס עצמו ומהפנימיות שבו אשר לאחר התיקון. אמנם הוא כי ע"י שהיה חסר אז באמת הגילוי העיקרי מהיחוד דאור א"ס וכנ"ל ענף א' ב' וכנז', הנה היה באמת אז כל אותו המ"ה דענייניו רק במיעוט ובהעלם, והיה הגילוי העיקרי דהתפשטות הא' רק מהשם ב"ן לבד אשר הוא מאימא עלאה. והוא משום שגם המ"ס עצמו אשר היא השורש דאור"א היה כל גילוייה אז רק בבחי' הס"ג שבה לבד, אבל הע"ב שבה הוא מיוחד תמיד עם הקד"א אשר היה כלו נעלם עדיין עד עת התיקון, ולכך היה הסדר הזה ג"כ באור"א עלאין הנמשך מאותן הע"ב וס"ג. אמנם בהסתר ובהעלם הנה היה עיקר מציאותו דכל האבא עלאה ג"כ, וכן היה יוצא ג"כ בכל התפשטות א' שלו שהוא המ"ה דאבא הכללי, והוא המ"ה דענייניו שהוא ההתפשטות הא' דאבא עלאה. והרי נתבאר לנו ענין המ"ה דאבא הכללי שבא"ק, כי הנה הוא המ"ה דהס"ג, ושורשו הוא בהמ"ה דהמ"ס, והוא נתחדש ונולד בהאבא עלאה רק בעת ההתפשטות הא'.

ועתה נבאר ענינו של אותו המ"ה בהנקודות והתיקון ג"כ, ונאמר כי הנה כל ענין ההסתלקות הראשון דלאצילות, ואמרנו כי היה ההסתלקות הראשון גם מהע"ב דס"ג, והנה הוא ההתפשטות הראשון דהאבא הכללי דענייניו, כאשר נסתלק ועלה, הנה היה עלייתו בבחי' מ"ן, שהעלה את נשמת פנימיות שלו למעלה למעלה, התעורר בשורשו ובשורש שורשו שהוא עד המ"ה דהמ"ס, ולא עוד אלא שע"י עליית המ"ן דאותו ההתפשטות הא' שהוא המ"ה דהאבא הכללי, הנה נעשה ע"ז עליית המ"ן גם מעיקר האבא הכללי עצמו אשר שורשו בהמ"ס הוא בהע"ב והס"ג אשר שם. אמנם כאשר שכל ההתפשטות הא' הנה היה עיקר גילוייה רק מצד האימא עלאה, ולכן הנה היה אז כל ההתעוררת העיקרי ג"כ רק בהס"ג דהמ"ס, וע"ז היה נעשה בעליית המ"ן הנז' רק הזווג החיצוני לבד, ולכך היה כל תולדות האורות אשר מהזווג הזה רק אורות דגבורות לבד, רק אורות ומוחין אשר לצורך המלכי יושר דהנקודות לבד.

והנה היה נמשך הע"ב, ונתלבש בעקודים בהאורות האו"ן ובהמזל עליון אשר שם, ומשם היו מקבלים אור"א עלאין שבא"ק את הס"ג. ואח"כ הנה יצא מהם האור דהשם מ"ה, ונתלבש הוא בהמ"ה דענייניו שהוא המ"ה דהתפשטות הא' מהאבא הכללי אשר עומד עתה מהחזה דא"ק ולמעלה. והנה שם היה נכנס השם מ"ה להיות בו לתוספת אור ומוחין לצורך המלכי יושר שיצא ממנו ע"י הזווג עם השם ב"ן דהתפשטות הא' דאימא עלאה. ואותן המ"ה וב"ן דהתפשטות הא' אחר שעלו למעלה כנז', הנה נעשו הם לאור"א עלאין לכל האצילות כולן, הן לאורות הנקודות והן לאורות התיקון. והנה בהם היה נכנס השם מ"ה להיות בהם לתוספות אור

קיצורים של כללים חלק ב'

ומוחין להוליד את כל המלכי יושר דהנקודות שיצא מהם. אמנם פרטיות המוחין אשר קבל המ"ה דעניינו לצורך המלכי יושר דהנקודות, והע"ב והמ"ה שבו הוא לאבא עלאה, והס"ג והב"ן שבו הוא לאימא עלאה. והיינו כי ע"י שקיבל הוא את הע"ב והמ"ה אשר בהמ"ה לתוספת אור ומוחין שבו, הנה ע"י המשיך הוא בטיפת מ"ד שבו את אור הע"ב ומ"ה אשר בהב"ן, ואותו הב"ן הרי הוא כלול ג"כ מד' שמות עסמ"ב, והם העסמ"ב דהמלכי יושר עצמם אשר ירדו מהטבור דא"ק ולמטה גם בעולם הנקודות. ונמצא כי המ"ה דעניינו שהוא המ"ה דהאבא הכללי שבא"ק והוא המ"ה שבהס"ג דסי' ו' אות כ"ב, הנה קיבל הוא את המוחין לצורך המלכי יושר דהנקודות מהמ"ה שבהס"ג שבסי' ח' אות ל', ומה שקיבל הנה הוא את האור דהמ"ה אשר באות ל"א והיינו הע"ב והמ"ה שבו, כי אלו הע"ב והמ"ה אשר בהמ"ה דאות ל"א, הנה הם נכנסו ונשארו בהמ"ה דעניינו לתוספת מוחין אליו, וע"י נולד ויצא ממנו הע"ב והמ"ה אשר בהב"ן דאות ל"ב, והם אשר ירדו מהטבור ולמטה, שהם הע"ב והמ"ה דהמלכי יושר. אמנם הוא כי כבר אמרנו לעיל כי כל המ"ה דעניינו לא יצאו הם בגילויים העיקרי גם בעת ההתפשטות הא', וא"כ הרי מכל שכן הוא שהיה אורם נעלם בעולם הנקודות, וכל מה שאמרנו שהמלכי יושר דהמ"ה דעניינו הנה הם הע"ב ומ"ה שבהב"ן דאות ל"ב, האמת הוא כי היה ל"ז רק במיעוט ובהעלם לבד, ועיקר המלכי יושר שבעולם הנקודות היה רק מהשם ב"ן דהאבא הכללי אשר יתבאר ענינו לקמן אות נ"ו, אבל עיקר הגילוי דהמ"ה והע"ב שבהאבא הכללי שהוא ז"א ואבא עלאה שבו לא יצא רק אלא לאחר התיקון דוקא.

אחר מיתת המלכים ושבירת הכלים שנטהרו כל האורות דהנקודות מתוקף הגבורות שבהם וחזרו ועלו למ"ן, ונעשה אז ע"י עליית המ"ן הזה הזווג פנימי בהרישין עלאין שבא"ק, והנה ניתוסף אז ע"י אור וברכה בכל א"ק כולו, והנה יצא אז המציאות העיקרי דכל האבא עלאה שבו וכן כל המ"ה דעניינו בכל מציאותם וגילויים הראוי להם, וכן נמשך ונתגלה בהם ועל ידיהם כל האור דהדעת עלאה, שהוא כל אורות דהדר ומהיטבאל דהתיקון הכלולים בהשם מ"ה וב"ן, אשר הם נמשכים ויוצאים ג"כ מהמ"ה דהמ"ס דא"ק, ונתגלה בהם אז כל הנביעו דאור א"ס ית"ש, ונשלמו ע"י כולם באור הדעת עלאה.

הנה קיבל אז המ"ה דענינו את אור המ"ה אשר בסי' י"ב אות מ"ז וכן אור המ"ה אשר בסי' ז' אות כ"ז, וקיבל אותם מאבא עלאה ומאור הדעת עלאה שניתוסף בו. ונתמלא באור הדעת עלאה לצורך תולדות הדר ומהיטבאל דאצילות אשר מצד אבא עלאה שבא"ק, ויצאו הדר ומהיטבאל דאצילות מאותו המ"ה דעניינו שהוא האבא עלאה של כל האצילות העיקרי, ונתפשטו ממנו וירדו מהטבור ולמטה דא"ק.

והנה כאשר נולדו אלו האורות דהדר ומהיטבאל העיקריים מהמ"ה דעניינו וירדו באצילות כנז', הנה נמשך וירד אז עמהם ג"כ המוחין הראשונים אשר קיבל המ"ה דעניינו בעת עולם הנקודות והם השמות ע"ב ומ"ה אשר בהשם מ"ה דסי' ח' אות ל"א, ונשארו הם אז בהמ"ה דעניינו בו גופה. אך עתה כאשר נולדו אורות התיקון ונשלם המ"ה דעניינו באור הדעת עלאה ונתמלא באורות ומוחין יותר גדולים, וירד ממנו אור הדעת למטה ג"כ, שהם הע"ב ומ"ה דהדר ומהיטבאל כנז'. הנה ירד אז עמהם ג"כ כל המוחין אשר קיבל המ"ה דעניינו בעת עולם הנקודות, ונשארו אז בו בעצמו שהם הע"ב ומ"ה אשר בהמ"ה שבסי' ח' אות ל"א, ונשלמו ע"י גם כל המלכי יושר במוחין דהמ"ה ג"כ בכל שלימותם הראוי להם. והרי נתקן ונשלם עתה ע"י המ"ה דעניינו גם כל המוחין דהמ"ה כולם הן להדר והן למהיטבאל והן להמלכי יושר בכל א' כפי הראוי לו. אמנם עיקר המ"ה עצמו דעניינו הנה הוא נשאר כולו למעלה כי הרי הוא המ"ה דהאבא הכללי שבא"ק אשר הוא כולו למעלה מהחזה דא"ק.

(נ"ו)

(ב"ן)

השם ב"ן שבאבא הכללי, והוא הב"ן שבס"ג דאות כ"ב אשר בסי' ו', והוא ההתפשטות הא' דאימא עלאה שבא"ק, בחי' הנה"י שבה, אשר נתחדש ונולד בה רק בעת ההתפשטות הא', והנה הוא ג"כ מההתפשטות הא' דהע"ב דהס"ג חלק הב"ן שבו. ובאמרנו ב"ן הכוונה הוא על הב"ן דעניינו שהוא ההתפשטות הא' דאימא עלאה שבא"ק, כי אימא עלאה שבא"ק הנה היא הס"ג דס"ג דאות כ"ב, ור"ל כי עצמות העיקרי דהס"ג דאות כ"ב הוא רק הע"ב והס"ג שבו, אבל המ"ה והב"ן הם הנה"י של אותן הע"ב והס"ג, והם נתחדשו ונולדו רק כאשר הגיע הזמן דהתפשטות הא' ונולד המ"ה מהע"ב שבאותו הס"ג והב"ן דעניינו מהס"ג שבאותו הס"ג. הגם שאמרנו שהתפשטות הא' דאבא עלאה הוא המ"ה שבהס"ג דאות כ"ב והתפשטות הא' דאימא עלאה הוא הב"ן שבהס"ג דאות כ"ב, הנה בפרטיות הד' שמות עסמ"ב אשר באבא עלאה עצמו וכן אשר באימא עלאה עצמה, היה ההתפשטות הא' דכל א' מהם מהמ"ה וב"ן שבכל א', אך מה שאמרנו שמאבא עלאה הוא רק המ"ה ומאימא עלאה הוא רק הב"ן הכוונה הוא על המ"ה וב"ן אשר בהעסמ"ב שבאבא הכללי שהוא כללות הס"ג דאות כ"ב, ונחשב בזה כל האבא עלאה להע"ב שבו, וכל האימא עלאה להס"ג שבו. וכן ההתפשטות הא' דשניהם הוא המ"ה וב"ן שבו, אבל בפרטיות האבא עלאה עצמו וכן באימא עלאה עצמה היה התפשטות הא' דכל א' המ"ה וב"ן הפרטיים שבכל א' ופשוט הוא.

והנה אותה ההתפשטות הא' דאימא עלאה שהוא הב"ן דעניינו, ורק הוא אשר יצא אז בכל גילוי כהראוי לו וממנו נתקן כל התיקונים מהפעולות והתועליית אשר צריך להעשות מכל ענין דהתפשטויות הא'. והנה היה עיקרו רק מאותו ההתפשטות הא' אשר מאימא עלאה שבא"ק שהוא הב"ן דעניינו, כי רק הוא יצא בכל גילוי הראוי לו אבל ההתפשטות הא' דהאבא עלאה היה רק במיעוט ובהעלם, כי גם כל עיקר האור דאבא עלאה עצמו שבא"ק היה ג"כ רק במיעוט ובהעלם. והטעם על זה הוא משום צורך תוצאות כל עולם הנקודות,

קיצורים של כללים חלק ב'

והיה כ"ז רק משום שהיו כל הנקודות רק אורות דגבורות לבד שהוא מהס"ג דס"ג שבא"ק ומהבחי' אחרונות דהב"ן שלו לחוד. ולכניצאו אורות אבא מתחילה רק במיעוט וצמצום גדול. והנה אמרנו לעיל כי בכל התפשטות הא' נתגלה שם הנקודה השרשית של המציאות דהתפשטות הב', כי יצאה כלולה עמו, ומשום שעיקר הגילוי דכל ההתפשטות הא' אשר לאצילות היה רק מאימא עלאה לבד שהיא מציאות הס"ג וכל קבלתה הוא רק מהס"ג והב"ן וכנ"ל ולכן יצא ע"ז מתחילה כל הנקודה העיקרית דהתפשטות הב' ג"כ רק מבחי' הס"ג והב"ן לבד שהוא השורש דמלכי יושר דהנקודות, וזהו מה שנחלק ההתפשטות הב' דלאצילות לשניים ולא יצאו אורות המ"ה העיקרי אלא רק אח"כ, משום שגם בשרשם שהוא בהתפשטות הא' וכן גם באו"א עלאין עצמן שבא"ק היה ג"כ כל המציאות דאבא עלאה שהוא האור דע"ב ומ"ה וכן כל ההתפשטות הא' שלא היה מתחילה ג"כ רק בהסתר ובהעלם. וכן היה באמת ג"כ גם בשורש השרשים שהוא בהג' רישין עלאין שבא"ק, הנה גם שם היה מתחילה ג"כ הסתר וצמצום גדול, והכל הוא משום צורך תולדות הנקודות ועולם התהו וכנז'.

והנה אחר ההסתלקות הא' שחזר כל אותו ההתפשטות הא' למעלה מהחזה דא"ק ונשאר שם לעולם בהאבא הכללי [שהוא באימא עלאה שבא"ק], והנה היה עלייתו בבחי' עליית מ"ן שעלה הפנימיות שלו בשורשו ובשורש שורשו, וכן עלה ע"ז ג"כ הפנימיות דהאימא עלאה עצמה למ"ן בשורשה שלמעלה, ונעשה אז ע"ז הזווג החיצוני אשר בהמ"ס עצמו מהס"ג והע"ב דס"ג, ונולד מהזווג הזה כל האורות דעסמ"ב החיצוניות אשר בס"י ח' (שהוא המלכי יושר). והנה קיבל אז הב"ן דענינינו (שהוא הב"ן דהס"ג אשר בס"י ו' אות כ"ב והוא ההתפשטות הא' דאימא עלאה) את אור המ"ה אשר במלכי יושר, ע"י מה שנמשך בו מהס"ג וב"ן שבהע"ב ששם, וכ"ז היה לתוספת מוחין חדשים להב"ן דענינינו לצורך תולדת המלכי יושר דהנקודות שיצא ממנו מהטבור ולמטה דא"ק, כי אותו הב"ן דענינינו הנה הוא האימא עלאה העיקרית להמלכי יושר דהנקודות, ולהאיר המ"ה דאצילות. וע"י אותן התוספת מוחין חדשים אשר קיבלה האימא עלאה הנז' הנה יצא ממנה ע"ז השמות ס"ג וב"ן אשר בהב"ן דאות ל"ב והע"ב והמ"ה שבאותו הב"ן דאות ל"ב. ונשלמו עתה כל העסמ"ב דמלכי יושר שבהנקודות. והרי נמצא כי אותו הב"ן דאות ל"ב הנה הוא יצא ונולד ע"י בחי' הזווג ממש מאותן ההתפשטויות הא' של האו"א עלאין שבא"ק שהוא הב"ן דענינינו והמ"ה דלעיל אות נ"ה. ואותן ההתפשטויות הא' הנה הם האו"א של כל העסמ"ב דהב"ן דאות ל"ב. אמנם הוא כי אותן הס"ג וב"ן שבהמ"ה דאות ל"א אשר קיבל הב"ן דענינינו לתוספת מוחין כנז' הנה הם נשאר בו גופה ובמקומו שהוא מהחזה דא"ק ולמעלה.

אמנם אח"כ שהוא אחר מיתת המלכים וחזרו ועלו למעלה ונעשו שם לבחי' מ"ן, ונעשה ע"ז כל הזו"ן הפנימי בכל הרישין עלאין שבא"ק לצורך תולדות האור הדעת עלאה שבהתיקון, והנה נולד ויצא ע"ז כל האור דהמ"ה העיקרי, וכן כל האור דהב"ן הפנימי (הרי הם הדר ומהיטבאל), והנה קיבל אז הב"ן דענינינו ג"כ תוספות מוחין חדשים מהזווג הפנימי הזה לצורך תולדות הדר ומהיטבאל העיקריים שבאצילות שיצאו ונולדו מאותו הב"ן דענינינו ממנה ממש, ויצאו ממנה מהטבור ולמטה דא"ק. והיה כ"ז ג"כ ע"י זווגה עם ההתפשטות הא' דאבא עלאה שהוא השם מ"ה אשר לעיל אות נ"ה.

אמנם סדר קבלת והמשכת כל אותן התוספת אורות הדעת עלאה אשר קיבל הב"ן דענינינו הנה הוא בדרך זה, כי הס"ג והב"ן שבהמ"ה דתיקון, הנה קיבל אותו מהב"ן שבהס"ג שהוא מהאור דהדר דהאימא עלאה שבא"ק הנמשך בה מהס"ג וב"ן שבהע"ב דאות מ"ה, שהוא בעקודים הנמשך בו מהמ"ה דהאור הדעת עלאה להדר היוצא מהמ"ה דהמ"ס שבס"י א' אות ג' הנמשך ויוצא מהס"ג והע"ב דהמ"ס דאות א' ב' ע"י יחודם בהקד"א דא"ק, שהוא הזווג הפנימי. והס"ג והב"ן שבהשם מ"ה דאות כ"ז אשר קיבל הב"ן דענינינו לצורך האורות דמהיטבאל, הנה הוא נמשך ויוצא מהב"ן שבהס"ג דאות כ"ו שהוא מהאור דמהיטבאל לאימא עלאה שבא"ק הנמשך בה מהס"ג וב"ן שבהע"ב דאות כ"ה שהוא בעקודים הנמשך שם מהשם ב"ן הפנימי דהאור הדעת עלאה דמהיטבאל היוצא מהמ"ס דא"ק מהשם מ"ה דס"י א' אות ג', ע"י קבלתו מהס"ג והע"ב דאות א' ב' ביחודם עם הקד"א שבזווג הפנימי.

והנה כאשר ירדו הם הנה ירד אז עמהם ג"כ כל המוחין הראשונים אשר קיבל הב"ן דענינינו בעת עולם הנקודות (שהם האורות דס"ג וב"ן אשר בהמ"ה דס"י ח' אות ל"א), אך עתה כאשר יצא אור הדעת עלאה שהוא השם מ"ה העיקרי דהתיקון הנה ירדו אז ג"כ כל אותן התוספת מוחין הראשונים (שהם הס"ג וב"ן שבהמ"ה דאות ל"א), הנה ירדו גם הם עתה למטה מהטבור דא"ק ונכנסו בתוך המלכי יושר בהם ממש, ובזה נשלמו גם המלכי יושר בכל המוחין שלימים דהב"ן ג"כ, כי הב"ן דענינינו הרי הוא הב"ן העיקרי דהאבא הכללי שבא"ק, וממנו הוא כל המוחין דב"ן הן להדר ומהיטבאל, והן להמלכי יושר.

וכבר אמרנו כי המלכי יושר דהנקודות הנה כל מציאותם ועצמותם הנה הוא הד' שמות עסמ"ב שבהשם ב"ן אשר בס"י ח' אות ל"ב, ובעת עולם הנקודות היו כל העסמ"ב שבו רק הבחי' האחרונות מאורות דהנקודות שבהד' פרצופים שבהאבא הכללי שבא"ק, אמנם היה נשאר אז כל עיקר אותו הע"ב כולו באבא עלאה עצמו, והס"ג דמלכי יושר הוא נמשך מאימא עלאה, והיה נשאר אז כל עיקר הס"ג באימא עלאה עצמה. והאור דמ"ה דמלכי יושר הוא נמשך מז"א שבהאבא הכללי, והיה נשאר אז כל עיקר אותו המ"ה בז"א עצמו. והב"ן דמלכי יושר הוא מהב"ן דענינינו שהוא הנוק' דז"א שבהאבא הכללי, והיה נשאר אז כל עיקר הב"ן בהנוק' גופה. ונמצא כי רק הבחי' האחרונות מהעסמ"ב הנז' הנה הם אשר נתפשטו וירדו למטה בעת עולם הנקודות, ונעשה בהם כל המציאות דמלכי יושר דהנקודות שהם העסמ"ב אשר בהב"ן דאות ל"ב. אבל לאחר התיקון הנה ירדו כל אלו העסמ"ב הם ממש, ולא עוד אלא גם העסמ"ב אשר בהע"ב דס"י ח' אות כ"ט שהוא נשאר

קיצורים של כללים חלק ב'

אז בהעקודים, הנה לאחר התיקון ירדו גם הם כולם למטה מהטבור ונכנסו גם הם בהמלכי יושר עצמן, והרי נשלמו לאחר התיקון גם כל המלכי יושר בכל העסמ"ב העיקריים כולם שלימים וגמורים. ונמצא כי כל הסי' ח' כולו, הנה לאחר התיקון ירדו הם כולם למטה מהטבור דא"ק, ונעשו הם כולם ממציאות העיקרי דהמלכי יושר, והם הב"ן החיצוני דאצילות אשר מצד אבא הכללי, אבל הב"ן הפנימי דהאצילות, הנה הוא כל האורות דמהיטבאל, והם הט"ר דב"ן דמצד אבא הכללי אשר יצאו בעת התיקון. אך המלך הדר שהוא השם מ"ה דהתיקון אשר מצד אבא הכללי, הנה הוא השם ב"ן אשר בסי' י"ב אות מ"ח, ונקרא הוא בשם מ"ה יען שהוא מהעסמ"ב דשם מ"ה אשר בסי' ו' אות כ"ג. והרי נתבאר לנו בכ"ז כל ענין העסמ"ב שהם הד' פרצופים א"א וזו"ן אשר בהאבא הכללי שבא"ק מציאותם העיקרי וכן כל האורות שמקבלים אשר ניתוסף בהם אח"כ מאיזה מקום שמקבלים, וכן כל האורות שנמשך מהם למטה. כי מציאותם העיקרי הנה הוא הד' שמות עסמ"ב אשר בהס"ג דסי' ו' אות כ"ב, ונמשכו מהד' שמות עסמ"ב אשר בהע"ב דסי' ו' אות כ"א, והאורות שמקבלים בעולם הנקודות הנה הוא העסמ"ב דהס"ג והמ"ה אשר בסי' ח' אות ל' ול"א. ומה שנמשך מהם אז למטה הנה הוא העסמ"ב שבהב"ן דסי' ח' אות ל"ב, והם המציאות דכל המלכי יושר שבעולם הנקודות. אך לאחר התיקון הנה מקבלים את העסמ"ב דסי"ג ומ"ה אשר בסי' ח' אות מ"מ ומ"ז וכן העסמ"ב אשר בס"ג ומ"ה אשר בסי' ז' אות כ"ו וכ"ז. ומקבלים כל זה מהעסמ"ב שבהע"ב דסי' י"ב אות מ"ה ושבהע"ב סי' ז' אות כ"ה, אשר הם נמשכים ויוצאים מהמ"ה והפנימיות דב"ן אשר בסי' ו' אות כ"ג כ"ד.

סימן ט"ו הקדמה

מערכה הזה שלפנינו הנה הוא מדבר מהעסמ"ב שבאימא הכללי שבא"ק הכוללת ישס"ת. והעסמ"ב שבה הוא הד' פרצופים א"א וזו"ן שבה. ומקומה בא"ק הנה הוא המחזה שבו עד הטבור שבו, וכלולה בעקודים בבחי' המזל תחתון אשר שם, ובהאורות דחוטם פה, ועולה שם למעלה עד המ"ה וב"ן אשר בסי' ב' אות ז' ח', ושרשה בהמ"ס דא"ק הוא בהס"ג שבו, ונמשך האור אליה מהב"ן דהמ"ס. ומקבל משם את כל השם ס"ג כולו אשר בסי' ט' אות ל"ד, כי אותו הס"ג דאות ל"ד הרי הוא כלול מד' שמות עסמ"ב, והם עצמן כל המציאות דהד' פרצופים א"א וזו"ן שבאימא הכללי. וכל אותה האימא הכללי הנה היא נקרא בדברינו בשם הס"ג דסי"ג דא"ק, והיא היותר קרובה לאצילות מכל הפרצופים כולם שבא"ק, משום שהרי היא מתפשטת עד הטבור ממש, ויצאה גם היא בהתפשטות הראשון אשר להאצילות היינו בבחי' המ"ה וב"ן שבה שהם הנה"י שלה אשר יצאו וירדו בהתפשטות הראשון מהטבור דא"ק ולמטה, וכן אח"כ בעולם הנקודות יצאו עיקר הנקודות רק ממנה. וכן לאחר התיקון הנה יצא ממנה ג"כ השם מ"ה והט"ר דב"ן שהוא הדר ומהיטבאל. והנה היא מקבלת ג"כ מהע"ב הכללי שבא"ק שהוא מהג' רישין שבו בב' בחי': אחד, מה שמתפשט בה הע"ב הכללי באורו ובמדרגתו ממש להמשיך בה וכן ממנה ולמטה האור דא"ס, וכדי להשריש ולייסד אורו בכולם. והשני, מה שנמצא ומתלבש אורו בכל התחתונים כולם בכל א' לפי מדרגתו.

(נ"ז) (ע"ב)

הוא הע"ב שבהאימא הכללי שבא"ק הכוללת ישס"ת. וישנם באימא ד' פרצופים שהם א"א וזו"ן, והשם ע"ב הנה הוא האבא שבה. ומציאותו ועצמותו הנה הוא השם ע"ב אשר בהס"ג שבסי' ע' אות ל"ד. והנה הוא נמשך מהעקודים ומבחי' המזל תחתון אשר שם, שהוא באורות דחוטם פה. ושורשו בהע"ב הכללי שהוא בהמ"ס דא"ק הנה הוא בהשם ב"ן דהמ"ס אשר בסי' א' אות ד'. והרי נמצא כי פרצוף אבא שבהאימא הכללי שבא"ק הנה עצמותו הוא הע"ב שבהס"ג דאות ל"ד, ונמשך מהעקודים מהע"ב שבהע"ב דאות ל"ג, ושורשו ושורש שורשו בהמ"ס דא"ק הנה הוא בהב"ן דאות ד' ובהס"ג דאות ב'. אמנם אח"כ כאשר הגיע העת דהתפשטות הא' אשר להאצילות, מקבל האבא הנז' תוספת אורות ומוחין מהע"ב הכללי, והוא גם מהע"ב שבהמ"ס דאות א', ומקבל אותו ג"כ דרך העקודים. ומה שקיבל הנה הוא השם מ"ה אשר בהס"ג דאות ל"ד, כי אותו המ"ה הנה הוא בחי' פרצוף ז"א שבהאימא הכללי, והוא הנה"י דישראל סבא שבא"ק. והנה הוא נתחדש ונולד בו רק כאשר הגיע העת דהתפשטות הא' דלאצילות, וירד אז אותו המ"ה מהטבור דא"ק ולמטה, והוא ההתפשטות הא' דלאצילות אשר מישראל סבא שבא"ק. ואח"כ שהוא אחר הסתלקות הא' שחזר ועלה אותו ההתפשטות הא' למעלה מהטבור דא"ק, והעלה את הפנימיות שלו למעלה למ"ן, וכן יש"ס גופה העלה ג"כ את נשמת פנימיות שלו למעלה למעלה ועלו בשורשן ובשורש שורשן, והגיע עלייתן עד המ"ס דא"ק ובהע"ב שבו. אמנם לא זכו הם להתעורר ע"י עלייתם שם לשום בחי' זוג כלל, אלא שכאשר עלו שם הוציא אותם הע"ב דהמ"ס בסוד טיפת קרי ממקומו ולחוץ, והוא יציאת הנקודות אשר דרך העינים. והנה היה אז כל מציאות דהנקודות רק החיצוניות דהב"ן דאות ל"ו אשר בסי' ט', והם כל שרשי האורות דעסמ"ב אשר בסי' י"א. וכאשר יצאו מהעינים הנה נכנסו מתחילה ג"כ רק בעקודים וכן בכל הפרצופים שבא"ק אשר מהטבור ולמעלה, וכניסתם בעקודים הנה הוא בהשם ע"ב אשר בסי' ט' אות ל"ג, ואותן שרשי האורות דהנקודות שנכנסו שם הנה הוא בחי' העסמ"ב אשר בהשם ע"ב דסי' י"א אות מ"א, והנה משם קיבל יש"ס שבא"ק תוספת אור ומוחין ג"כ לצורך מלכי העגולים דהנקודות, והיה

קיצורים של כללים חלק ב'

קבלתו מהע"ב והמ"ה שבהע"ב דאות מ"א. והאור שקיבל הנה הוא הע"ב והמ"ה אשר בהס"ג שבסי' י"א אות מ"ב, כי הע"ב הוא לצורכו גופה שיתגדל הוא עצמו, והמ"ה הוא להשפיע ממנו ולמטה. והמשיך ממנו מוחין דע"ב למלכי העגולים עצמן והוא הע"ב שבהשם ב"ן אשר בסי' י"א אות מ"ד, כי אותו הב"ן דאות מ"ד הנה כלול הוא ג"כ מד' שמות עסמ"ב, והם המציאות דמלכי העגולים עצמן אשר הם מצד האימא הכללית שבא"ק. ונמצא מזה כי הע"ב דמלכי העגולים שבעולם הנקודות הנה הוא השם ע"ב אשר בהב"ן דסי' י"א אות מ"ד והוא נמשך מהשם מ"ה, והע"ב שבהס"ג שם אות מ"ב שהוא התוספת אור לצורך מלכי העגולים דהנקודות הניתוסף ביש"ס שבא"ק, ונמשך בו מהשם מ"ה והע"ב שבהע"ב דאות מ"א, שהוא מהתוספת אור דהנקודות אשר בהעקודים הנמשך שם לצורך זה מהחיצוניות דהב"ן אשר בסי' ט' אות ל"ו, אשר הם יצאו מהעינים דא"ק בסוד טיפת קרי מהע"ב דהמ"ס שבו, שהוא מהע"ב דסי' א' אות א' אחר שעלו שם למ"ן בהסתלקות הא'.

אחר מיתת המלכים כאשר נטהרו כל אורות הנקודות מכל תוקף הגבורות שבהם וחזרו ועלו למ"ן, ונעשה אז ע"י עלייתם כל הזוג הפנימי העיקרי אשר בין הע"ב והס"ג הכלליים שבא"ק, ונתגלה ע"י בהמ"ס דא"ק הנביעו דאור א"ס ית"ש להמשיך את אור הדעת עלאה למטה, ויצא ונולד מזה אור הדעת עלאה שהוא השם מ"ה והט"ר דב"ן, שהם הדר ומהיטבאל אשר גם מצד אימא כללית שבא"ק, ונמשך אז ג"כ האור הדעת עלאה אשר להאימא הכללית מהס"ג דהמ"ס להב"ן דהמ"ס. והנה נתגלה וירד אז השם מ"ה דב"ן דמ"ס, שהוא הדר אשר להאימא הכללית שבא"ק. וכן נתגלה וירד אז ג"כ הפנימיות דהב"ן אשר דב"ן דמ"ס שהוא המהיטבאל אשר להאימא הכללית שבא"ק.

והנה קיבל אז הע"ב דענינינו, (שהוא הע"ב דהס"ג דמ"ה דמ"ס, והוא פרצוף אבא שבהאימא הכללית) את אור הדעת עלאה בתוכו ובפנימיותו, ונשלם על ידו. וכן המשיך הוא ממנו את האור דע"ב [דב"ן דמ"ס] שהוא כתר וחכמה להדר ומהיטבאל העיקריים שבאצילות אשר מהטבור דא"ק ולמטה. והיה בדרך זה, כי האור הדעת עלאה אשר קיבל הע"ב דענינינו בתוכו, הנה הוא הע"ב והמ"ה דמ"ה דב"ן דמ"ס, והוא לבחי' הדר, וכן הע"ב והמ"ה אשר בהס"ג דב"ן דב"ן דמ"ס, והוא לבחי' מהיטבאל, וקיבל אותם מהע"ב והמ"ה שבהע"ב דמ"ה דב"ן דמ"ס, ומהע"ב והמ"ה דב"ן דב"ן דמ"ס, שהוא האור הדעת עלאה אשר מצד האימא הכללית שניתוסף לזה בעקודים ג"כ, ומשם היה מקבל הע"ב דענינינו. והנה ע"י השפיע הע"ב דענינינו ג"כ מוחין דע"ב להב"ן דמ"ה דב"ן דמ"ס, ומוחין דע"ב להב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, כי אותן הב"ן שמות ב"ן, הם הדר ומהיטבאל העיקריים דאצילות, אשר הוא מהטבור ולמטה דא"ק, והם הדר ומהיטבאל אשר מצד האימא הכללית שבא"ק.

והנה כאשר יצא אור הדעת עלאה הנז' וירד הע"ב מי"ש"ס שבא"ק מהטבור ולמטה להדר ומהיטבאל העיקריים, הנה ירד אז ג"כ כל האורות הראשונים אשר קיבל יש"ס שבא"ק בעת עולם הנקודות, שהוא האור דהע"ב והמ"ה שבהס"ג דחיצוניות דב"ן דב"ן דמ"ס, ונשארו הם אז באותו היש"ס עצמו, וכן האור דהע"ב והמ"ה אשר בהע"ב דב"ן דב"ן דמ"ס, שהם התוספת אורות דהנקודות אשר ניתוסף בעולם העקודים, ונשארו אז בהעקודים עצמו. אך עתה כאשר יצא אור הדעת עלאה ונמשך בהעקודים וכן ביש"ס שבא"ק, ונשלמו באור הדעת עלאה כל א' כהראוי לו, עתה כל המוחין הראשונים דהנקודות אשר בהעקודים ויש"ס ויצאו וירדו כולם למטה מהטבור ונכנסו בהמלכי עגולים עצמן, ונשלמו עתה גם המלכי עגולים בהמוחין דהע"ב שבהע"ב ג"כ, כי מקודם לא היה בהם מהמוחין דע"ב רק הבחי' התחתונה והאחרונה מהם לבד, והם הע"ב שבהב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס. אבל עתה שהוא לאחר התיקון הנה ירד בהם גם כל המ"ה והע"ב שבהס"ג דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס וכל המ"ה והע"ב שבהע"ב דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, ונשלמו בזה גם המלכי עגולים בכל כללות הע"ב כולו.

והרי נתבאר בזה כל הענין דפרצוף אבא שבהאימא הכללית שהוא יש"ס שבא"ק מציאותו ועצמותו וכן התפשטות הראשון שלו וכן כל הב' חלקי ההתפשטות הב' שלו, שהם אורות הנקודות והתיקון. כי מציאותו ועצמותו הנה הוא הע"ב שבהס"ג דב"ן דמ"ס, ויוצא מהע"ב שבהע"ב דב"ן דמ"ס, הנמשך מהב"ן דהמ"ס. והתפשטות הראשון שלו והנה הוא המ"ה שבאותו הס"ג דב"ן דמ"ס, ונמשך מהמ"ה שבהע"ב דב"ן דמ"ס, הנמשך מהב"ן דהמ"ס. ונתחדש כל אלו המ"ה ויצאו מהב"ן דהמ"ס דאות ד' רק כאשר הגיע העת דהתפשטות הא' אשר לאצילות, ואורות הנקודות שבו הוא הע"ב והמ"ה שבהס"ג דב"ן דב"ן דמ"ס. ונמשך מהע"ב והמ"ה שבהע"ב ג"כ, כי מקודם לא היה בהם מהמוחין דע"ב רק הבחי' התחתונה והאחרונה מהם לבד, והם הע"ב שבהב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס. ואורות הנקודות שהיה נמשך מכ"ז במלכי העגולים עצמן אשר מהטבור ולמטה, הנה הוא הע"ב שבהב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס. ואור הדעת עלאה שביש"ס דא"ק הנה הוא הע"ב והמ"ה שבהס"ג דמ"ה דב"ן דמ"ס, והע"ב והמ"ה שבהס"ג דב"ן דב"ן דמ"ס, אשר הם נמשכים מהע"ב והמ"ה שבהע"ב דמ"ה דב"ן דמ"ס ומהע"ב והמ"ה שבהע"ב דב"ן דב"ן דמ"ס, אשר הם מהמ"ה מהפנימיות דב"ן דב"ן, אשר הם מהעסמ"ב דהב"ן דהמ"ס, שנתחדש ונולד בה בעת התיקון ע"י הזוג הפנימי שבהג' רישין עלאין דא"ק מרזא דאור א"ס ית"ש. ואור הדעת עלאה הנמשך מי"ש"ס שבא"ק להדר ומהיטבאל שבאצילות אשר מהטבור ולמטה, הנה הוא הע"ב דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, ושבהב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, שהם הדר ומהיטבאל העיקריים אשר מצד האימא הכללית שבא"ק.

(נ"ח)

קיצורים של כללים חלק ב'

[ס"ג]

ס"ג זו הוא הס"ג שבהאימא הכללי שבא"ק, והוא הס"ג דב"ן דמ"ס דא"ק. והיא נמשכת ויוצאת מהשם ס"ג דע"ב דב"ן דמ"ס (אשר הוא בעקודים), ושורש ע"ב זו היא מהב"ן דמ"ס. והנה כאשר הגיע העת דההתפשטות הא' דלאצילות, ניתוסף אור ומוחין באותה האימא הפרטי הנז' מהע"ב דמ"ס דא"ק, ועי"ז הנה נולדו ויצאו הנה"י שבה מהטבור דא"ק ולמטה, שהם ההתפשטות הא' שלה אשר להאצילות, והוא המלכות דאימא. וההתפשטות הא' הזאת הוא השם ב"ן דס"ג דב"ן דמ"ס. ושורשו בהעקודים הנה הוא ג"כ השם ב"ן אשר בהע"ב דב"ן דמ"ס, שהוא התוספת אור אשר נתחדש וניתוסף אז בהעקודים ג"כ מהע"ב דמ"ס.

והנה אותו ההתפשטות הא' הנה הוא הנה"י דתבונה שבא"ק, ובה היה כלול ומתלבש הנה"י דישראל סבא שהוא ההתפשטות הא' שלו. וכל האורות שלמעלה היו רק במיעוט ובהעלם (אבא יותר מאימא) כי כל המציאות העיקרי דהאבא וכו' לא יצאו בכל גילויים הראוי אלא רק לאחר התיקון דוקא, אבל קודם התיקון היה כל הגילוי רק מהס"ג דס"ג לבד שהוא האימא הכללית שבא"ק, וגם באותה האימא הכללית גופה הנה היה הגילוי העיקרי רק מבחי' התבונה שבה. ור"ל שגם ההתפשטות הא' דישראל סבא היה ג"כ רק כלול ומלוּבש בההתפשטות הא' דהתבונה. והטעם לכל המיעוט הזאת הוא משום צורך עולם הנקודות וכל עולם התהו שיצא מהם.

התפשטות הא' של האימא הפרטית אשר בהאימא הכללי שבא"ק הנה הוא עצמו התפשטות הא' של התבונה שבו, והוא השם ב"ן אשר בהס"ג דב"ן דמ"ס, והוא נתחדש ונולד בעת ההתפשטות הא' דלאצילות, ויצא הוא וירד אז מהטבור דא"ק ולמטה. אמנם אחר ההסתלקות הא' אשר חזר ועלה כל ההתפשטות הא' דהאימא הכללי למעלה, היה עלייתו למעלה במקומו העיקרי שהוא באימא הכללית שבא"ק, אשר מקומה הוא מהחזה עד הטבור, ונשאר שם אותו הב"ן שבהס"ג דב"ן דמ"ס. והנה הסתלקותו ועלייתו היה בבחי' עליית מ"ן שעלה הפנימיית שלו בשורשו ובשורשו עד המ"ס דא"ק, וכן גרם עי"ז עליית מ"ן ג"כ לכל פרצוף התבונה כולה, שהיא השם ס"ג אשר בהס"ג דב"ן דמ"ס, והעלה גם היא את הנשמות פנימיות שלה למעלה למ"ן בשורשה ובשורש שורשה שהוא עד המ"ס דא"ק. והיה עלייתם בהשם ע"ב דהמ"ס, כי עליית כל המ"ן הנה הוא לעולם בהע"ב דהמ"ס. אמנם באשר שכל השיתוף דהע"ב דהמ"ס היה אור דהע"ב שבהם נעלם מאד, שכל הגילוי שבהם היה רק מהס"ג לבד, לכן לא היה בכח האימא הכללית לגרום עי"ז עלייתה שום התעוררת בהע"ב והס"ג דהמ"ס לבחי' זווג, כי כל זווגי העליונים אשר הוא עי"ז אתערותא דלתתא בעליית המ"ן, הנה הוא רק כאשר האור העליון מתייחד בהתחנות ומתגלה בו, ועומד העליון עם התחנות בבחי' שורש וענף. משא"כ כשאור העליון מסתתר ונתעלם בו, הנה אז אינו גורם התחנות בהעליון מאומה, ולכן לא נעשה עי"ז עליית הסתלקות הא' דהאימא הכללי שבא"ק שום זווג מהע"ב להס"ג שבהמ"ס.

והעיקר הוא משום שהרי האימא הכללית שהיא הס"ג דס"ג שבא"ק והאבא הכללי שהוא הע"ב דס"ג שבא"ק הנה גם הם לא נתייחדו ביחד לצורך תולדות ההתפשטות הא' שלהם, אלא שהיה יוצא ההתפשטות הא' דכל א' בפנ"ע, וכ"ז הוא ג"כ רק משום הסתר האור דהע"ב דהמ"ס שבהם. ומשום שלא התייחדו הא"א הכלליים למטה הרי לא היה כלל אתערותא לתתא לגרום שום זווג למעלה מאומה. אמנם האבא הכללי שהוא יותר למעלה והוא הע"ב דס"ג שבא"ק הכלול במזל עליון ובאורות דאזון שבעקודים הנה משתתף בו הע"ב דהמ"ס ביותר הרבה מבהאימא הכללי, ולכן כאשר עלה הוא גרם וסיבב עי"ז עלייתו בהע"ב והס"ג דהמ"ס את בחי' זווג החיצוני שבהם עכ"פ. ולכן כאשר העלה שם האימא הכללי שהוא התבונה שבא"ק ובתוכה היה מלוּבש יש"ס שבא"ק כנ"ל את כל נשמת פנימיותה למעלה למ"ן ועלתה בהע"ב דהמ"ס כי שם הוא עליית כל המ"ן מפנימיות הנעלם של כל התחנות כולם כנ"ל הנה הוציא אותן הע"ב דהמ"ס ממקומו גופה ולחוץ בסוד טיפת קרי והן האורות אשר יצאו דרך העינים כי שם מבפנים להעינים הוא המקום של הע"ב דהמ"ס והוציא אותן ממקומו ולחוץ בסוד טיפת קרי והם האורות דהנקודות העיקריים שהם מלכי העגולים

והנה מציאותן העיקרי דהנקודות בעת יציאתם מן העינים הנה הוא כל בחי' החיצוניות דהשם ב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס וכאשר יצאו מן העינים הנה נכנסו בהעקודים, וכן בכל הפרצופים שלמעלה מהטבור דא"ק, ונכנסו מתחילה בעקודים ונכללו שם, והוא בחי' הד' שמות עסמ"ב אשר בהשם ע"ב דחיצוני דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס והוא עיקר האורות של כל הנקודות כולם היותר זכים והמעולים שבהם, והם נשארו בעקודים עצמו ונכנסו ועמדו בשורש האור דהאימא הכללי שבא"ק אשר עומד בעקודים ג"כ, והיינו השם ע"ב דב"ן דמ"ס שהוא השורש דכל האימא הכללי כולו שבהעקודים, ושם היה נכנס ועמד כל השם ע"ב דחיצוני דב"ן דב"ן דמ"ס, שהוא שרשי כל הנקודות דמלכי העגולים שמאימא הכללי שבא"ק, ונכנס אותו הע"ב בעקודים להיות שם שורש לתוספת אורות ומוחין הנמשך מהעקודים לכל מלכי העגולים

והנה אותו הע"ב דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, הרי הוא עצמו מחלק לד' שמות עסמ"ב, ומהע"ב והמ"ה שבו היה נמשך חלקי אורות הנקודות דהעגולים לישראל סבא שבא"ק, והם הע"ב והמ"ה אשר בהשם ס"ג דב"ן דב"ן דמ"ס, ונכנסו הע"ב והמ"ה שבהס"ג דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, שהוא הע"ב שבס"ג דב"ן דמ"ס. אך מהס"ג והב"ן אשר בהע"ב דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, הנה משם היה נמשך אורות הנקודות דהעגולים להתבונה שבא"ק, והם הס"ג והב"ן שבהס"ג דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס, ונכנסו הם להתבונה שהיא השם ס"ג מהס"ג דב"ן דמ"ס. ונמצא שאורות הנקודות דהעגולים אשר להתבונה דעניניו הנה הם הס"ג והב"ן אשר בהשם ס"ג דב"ן דב"ן דמ"ס, ונמשכו מהעקודים שהוא מהס"ג והב"ן אשר בהשם ע"ב דב"ן דב"ן דב"ן דמ"ס

קיצורים של כללים חלק ב'

דמו"ס אשר כל אותו הע"ב כולו דב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס בכל הד' שמות עסמ"ב שבו, הנה הוא מהחיצוניות דהב"ן אשר דב"ן דמו"ס. וכל אותן החיצוניות הנה הם אשר יצאו מהעינים שבא"ק, שהוא מהע"ב דהמ"ס, ובסוד טיפת קרי ממנו אחר ההסתלקות הא' דהאימא הכללי, כאשר עלה בו למ"ן (כל הד' פרצופים שבה כל א' בנפרד), ויציאת לחוץ הם החיצוניות דהב"ן דב"ן דמו"ס, ונכנסו בעקודים בשורש האימא הכללי אשר שם, והוא בהע"ב אשר בב"ן דמו"ס, ונתגלה שם במציאות הע"ב אשר דב"ן דב"ן דמו"ס, בכל ד' שמותיו עסמ"ב שבו. ומשם יצאו ונכנסו ביסודות שבא"ק שהם הד' שמות עסמ"ב אשר בהס"ג דב"ן דמו"ס, ועמדו שם במציאות הד' שמות עסמ"ב אשר בהס"ג דב"ן דב"ן דמו"ס, והם אורות הנקודות דהעגולים אשר ביסודות שבא"ק. וכאשר קבלה התבונה דענינו ג"כ את כל אורות הנקודות השייך לחלקה, הנה השפיעה היא מוחין דס"ג למלכי העגולים דהנקודות העיקריים אשר ירדו מהטבור דא"ק ולמטה, והם העסמ"ב אשר בהשם ב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס, שהם הד' פרצופים אור"א ז"ן דהנקודות, והנה הע"ב שבהם שהוא הכתר והחכמה דהנקודות הרי הוא מישראל סבא שבא"ק, אך הס"ג שבהם שהוא פרצוף הבינה דהנקודות, הנה הוא מהתבונה דענינו, כי מהס"ג שבהס"ג דב"ן דב"ן דמו"ס ירד הס"ג שבהב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס. הגם שביארנו את מציאות דמלכי העגולים דהנקודות ובכל אורותיהם אשר בב"ן דב"ן דמו"ס, איך שנמשכים מהאימא הכללי על אותו הדרך ממש דכל מציאות המלכי יושר אשר בב"ן דב"ן דמו"ס דמו"ס שמאבא הכללי, עכ"ז הנה היה חילוק גדול בין האבא הכללי שהוא האור"א עלאין ובהמלכי יושר שיצאו מהם, להאימא הכללי שהוא יסודות ובמלכי העגולים שיצאו מהם. כי הנה אור"א עלאין שבא"ק אשר הם הע"ב והס"ג שבהס"ג דמו"ס, הנה הם זכו למוחין ממש ע"י הזווג החיצוני אשר נעשה לצורך זה בין הע"ב והס"ג דהמ"ס שבא"ק, ומשם קבלו אור"א עלאין שבא"ק, ע"י עלייתם למ"ן, מוחין בפנימיותם ממש לצורך המלכי יושר שיצאו מהם, וע"י הנה נזדווגו אור"א עלאין ג"כ בזווג הראוי ונולדו מהם כל המלכי יושר ע"י בחי' זווג עיבור ולידה. משא"כ ביסודות שבא"ק, אשר הם לא התעוררו למציאות הזווג בין הע"ב והס"ג דהמ"ס כלל, וכל מה שיצא לצורך מלכי העגולים מהע"ב דהמ"ס הנה לא היה אלא רק יציאה חיצונית שהרי לא ירד דרך פנימיות הא"ק כלום, אלא שיצא מהע"ב דהמ"ס דרך העינים ולחוץ והוא בסוד טיפת קרי. וא"כ הרי לא זכו יסודות לקבל מזה מוחין בפנימיותם ממש, אלא שכל האורות אשר קיבל העקודים וכן יסודות מהאורות דעינים כאשר עבר דרך עליהם ומחוץ להם, הנה היה רק הארה חיצונית לבד שהוא ע"ד אור מקיף המאיר מבחוץ, אבל לא נמשך להם האורות דרך פנימיותם כלל, ולכך לא היה ג"כ שום בחי' זווג ליסודות ע"ז, ולא יצאו המלכי עגולים בבחי' לידה מהם. ומ"ש הרב בדרושי נקודות (פרק ב) שיצאו אורות הנקודות דרך העינים ונמשכו וירדו מהטבור ולמטה הנה בכל משך ירדתם אשר מהעינים עד הטבור היה נבלע ונכלל אור מהם בהעקודים ג"כ, הכוונה הוא על אותן האורות שאמרנו לעיל שהוא כל העסמ"ב אשר בהע"ב דב"ן דב"ן דמו"ס, שהם אשר נמשכו בהעקודים דרך הילוכם עליו ונבלעו שם על דרך בחי' אור מקיף כאשר מאיר מבחוץ שנכנס ונבלע הארה מבפנים. והנה נכנסו העסמ"ב שבהע"ב דב"ן דב"ן דמו"ס בהעקודים ונשאר שם, והעסמ"ב שבהס"ג דב"ן דב"ן דמו"ס, הוא נכנס ביסודות שבא"ק ונשאר בהם, והנה הם השרשי אורות דכל מלכי העגולים שהיה נרש בעקודים וכן ביסודות שבא"ק, ומהם היו נמשכים ומושפעים כל המלכי עגולים העיקריים אשר מהטבור ולמטה. משא"כ המלכי יושר שהוא כל העסמ"ב אשר בב"ן דב"ן דמו"ס, שהם מאור"א עלאין שבא"ק, הנה הם יצאו ע"י בחי' זווג חיצוני עכ"פ והיינו ע"י זווג החיצוני שבהמ"ס כנ"ל, ומשם ירדו דרך פנימיות העקודים, והוא ג"כ ע"י בחי' זווג אשר שם, וכן משם לאור"א עלאין שבא"ק וג"כ ע"י בחי' זווג שבהם. אמנם משם ולמטה היה חסר גם בהם כל בחי' הזווג העיקרי הראוי, והיינו כי לפי הסדר הראוי הרי היה צריך שיזדווג כל האבא הכללי כולו שהוא אור"א עלאין עם כל האימא הכללי שהוא יסודות, והיה אז יציאת כל המלכים כולם ע"י לידת האימא הכללי, אבל עתה לא היה כן אלא שיצאו כל המלכי יושר מהאבא הכללי ולחוץ וג"כ בסוד טיפת קרי והוא יציאתם אשר יצאו מהטבור והיסוד וצפרני רגלים.

נתבאר לנו כי היה חילוק גדול בין סדר מציאות העסמ"ב דהמלכי יושר לסדר מציאות העסמ"ב דמלכי העגולים, עכ"ז הגם שכל האורות דמלכי העגולים הם יצאו שלא ע"י זווג כלל, וא"כ הרי אינם מיוחדים עם שורשם העליון, עכ"ז הנה עכ"פ הוא כי הם מקושרים ג"כ ותלויים למעלה ע"י שרשם ועיקרם שנשאר בכל העקודים וכן בכל היסודות. וכמו שביארנו שכל מציאות העסמ"ב דמלכי עיגולים, שהעס"מ שבהם הם עמדו מהטבור דא"ק ולמעלה (נכללים בעקודים ויסודות דא"ק), והב"ן ירד מהטבור ולמטה, והוא כל המציאות העיקרי דמלכי העגולים, הנה הוא נמשך רק מהעס"מ העליונים. ולולא שרשם לא היה אפשר להם לצאת למלוכה כלל גם באותה הרגע שמלכו, וכן לא היה אפשר להעשות על ידיהם כל עניני דעולם התהו, וע"י הם תלויים תמיד רק ע"פ רצונו ית"ש.

נשוב לבאר בהס"ג דהאימא הכללית שהוא התבונה שבא"ק, כל עניני דאורות התיקון שבה. כי הנה אחר מיתת המלכים ושבירת הכלים, אשר נטהרו הנקודות דהעגולים ג"כ מתוקף הגבורות שבהם, ע"י שיצאו מהם כל הש"ך ורפ"ח ניצוצין וירדו למטה, ואז חזרו כל האורות דהנקודות ועלו למעלה, והיה עלייתם אז על צד התיקון, ועלו אז למ"ן, ונעשה ע"י הזווג הפנימי העיקרי בהרישין עלאין דא"ק, ונולד מזה אור הדעת עלאה לצורך המ"ה והט"ר דב"ן שהם הדר ומהיטבאל שהם כל אורות התיקון דהאצילות, והיה נמשך והולך דרך פנימיות העקודים ודרך כל הפנימיות דהאור"א הכלליים שבא"ק, ונכנס בכל א' מהם ויצא ממנו ע"י בחי' זווג העיקרי הפנימי שבו, עד שהגיע תולדתו למטה מהטבור דא"ק, ויצא משם ולמטה לכל המציאות דהאצילות העיקרי. והנה מה שהנוגע לחלק אור הדעת עלאה אשר להאימא הכללי שבא"ק, הנה הוא כי ע"י הזווג הפנימי

קיצורים של כללים חלק ב'

שבכל הג' רישין עלאין דא"ק, הנה נולד ויצא השם מ"ה והפנימיות דב"ן דב"ן דמו"ס, כי אותן השם מ"ה והפנימיות דב"ן, הם חלק אור הדעת עלאה אשר להאימא הכללי שבא"ק. ועי"ז יצא ונולד ממנה מהטבור ולמטה דא"ק כל השם מ"ה והט"ר דב"ן דהתיקון שהם הדר ומהיעבאל דהאצילות, ור"ל מחלק האצילות אשר מהאימא הכללי שבא"ק (והוא תולדת הב"ן דמו"ס כנ"ל).

והנה אותן המ"ה והפנימיות דב"ן דב"ן דמו"ס, כאשר יצאו ונולדו מהרישין עלאין שבא"ק, הנה נתפשטו ונתגלו כל א' לד' שמות עסמ"ב, והם העסמ"ב דמ"ה דב"ן דמו"ס, והעסמ"ב דפנימיות דב"ן דב"ן דמו"ס. והנה נתחלקו אלו הב' מיני עסמ"ב בכל הפרצופים דהאימא הכללי, וכן נכנס מהם בעולם העקודים ובשורש האימא הכללי אשר שם. והיינו כי השם ע"ב דכל א' (שהם מאור הדעת עלאה כדי להשריש בעקודים שורש דאור הדעת עלאה להאימא הכללי) נכנסו בהעקודים בבחי' המזל תחתון שבו ובאורות דחוטם פה, והוא בהשם ע"ב דב"ן דמו"ס, ששם הוא השורש דכל האימא הכללי.

הב' שמות ס"ג היינו הס"ג דמ"ה דב"ן דמו"ס והס"ג דב"ן דב"ן דמו"ס, נכנסו לאור הדעת עלאה בהאימא הכללי גופה, והיינו כי אלו הב' שמות ס"ג כלולים כל א' ג"כ מד' שמות עסמ"ב. והנה הע"ב והמ"ה שבהם הם נכנסו בישראל סבא שבא"ק, והס"ג והב"ן שבהם נכנסו בהתבונה דא"ק, כי התבונה הרי היא הס"ג אשר בהס"ג דב"ן דמו"ס, הנמשך מהס"ג שבהע"ב דב"ן דמו"ס. והנה באותו הס"ג דס"ג, שהוא התבונה, שם נכנס הס"ג וב"ן שבהס"ג דמ"ה דמו"ס, והס"ג וב"ן שבהס"ג דב"ן דב"ן דמו"ס, והם נמשכים בה ג"כ ע"י הס"ג וב"ן שבהע"ב דמ"ה דמו"ס, ושבהע"ב דב"ן דב"ן דמו"ס, אשר עומדים הם בעקודים ובשורש התבונה אשר שם, והוא בהס"ג וב"ן שבהע"ב דב"ן דמו"ס. והנה אחר שקיבלה התבונה את אותן הב' מיני ס"ג וב"ן שבהס"ג דמ"ה וב"ן דב"ן דמו"ס, שהם אור הדעת עלאה שבה לצורך הדר ומהיטבאל, הנה השפיעה היא את המוחין דס"ג להדר ומהיטבאל העיקריים שנוולדו ממנה ויצאו באצילות שהוא מהטבור ולמטה דא"ק. והנה הם השם ב"ן דמ"ה דב"ן דמו"ס, בכל ד' שמותיו עסמ"ב שבו, שהוא הדר העיקרי דמצד אימא, והשם ב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס, בכל ד' שמותיו עסמ"ב שבו, שהוא המהיטבאל העיקרי דמצד אימא. והנה הע"ב שבהם הוא נעשה מי"ש"ס שבא"ק והס"ג שבהם הנה הוא נעשה מהתבונה דעניינו.

נמצא, כי השם ס"ג דהדעת עלאה אשר בהדר דאצילות דמצד אימא שבא"ק, הנה הוא הס"ג שבהב"ן דמ"ה דב"ן דמו"ס, והוא נמשך מהס"ג וב"ן שבהס"ג דמ"ה וב"ן דמו"ס, שהם האור דהדעת עלאה הנכנס ועומד בהתבונה שבא"ק, שהיא הס"ג דס"ג דב"ן דמו"ס, ונמשך בה אותו אור הדעת עלאה מהס"ג וב"ן שבהע"ב דמ"ה דב"ן דמו"ס, שהוא האור דהדעת עלאה הנכנס ועומד בהעקודים לצורך התבונה, והוא בהס"ג וב"ן שבהע"ב דב"ן דמו"ס, כי הרי שם הוא שורש התבונה הכלולה במזל תחתון דהעקודים, וכל ותוספת אור דהדעת עלאה דעניינו הנה הוא הס"ג מהשם מ"ה דב"ן דמו"ס, אשר הוא נתחדש ונולד בכל ד' שמות עסמ"ב שבו מהב"ן דהמ"ס, ע"י הזווג הפנימי שבהג' רישין עלאין דא"ק ומהנביעו דאור א"ס ית"ש.

וכן הוא עי"ז ג"כ באור הס"ג דהדעת עלאה אשר במהיטבאל דאצילות דמצד אימא שבא"ק, כי הס"ג דמהיטבאל הנה הוא השם ס"ג שבהב"ן דב"ן דב"ן דמו"ס, והוא נמשך מהס"ג וב"ן שבהס"ג דב"ן דמו"ס, שהוא אור הדעת עלאה (למהיטבאל) הנכנס ועומד בהתבונה עצמה שבא"ק, שהיא הס"ג דס"ג דב"ן דמו"ס. ונמשך בה אותו אור הדעת עלאה לצורך המהיטבאל מהס"ג וב"ן שבהע"ב דב"ן דב"ן דמו"ס, שהוא האור דהדעת עלאה דהמהיטבאל הנכנס ועומד בהעקודים ובשורש התבונה אשר שם, והוא בהס"ג וב"ן שבהע"ב דב"ן דמו"ס, כי הרי שם הוא שורש התבונה הכלולה בהעקודים בבחי' המזל תחתון שבו. וכל אותו אור הדעת עלאה דעניינו שהוא שורש הס"ג דהמהיטבאל אשר בהתבונה ובהעקודים כנז' הנה הוא הס"ג דפנימיות הב"ן דב"ן דמו"ס, אשר הוא נתחדש ונולד בכל ד' שמותיו עסמ"ב הפנימיים שבו מהב"ן דהמ"ס, ע"י הזווג הפנימי שבהג' רישין עלאין דא"ק ומהנביעו דאור א"ס ית"ש.

כאשר נתקנה התבונה דעניינו באור הדעת עלאה, ויצא ונולד ממנה עי"ז האור דס"ג שבהדר ומהיטבאל העיקריים שמהטבור ולמטה ובחלק האצילות אשר מצד אימא, הנה ירד אז ג"כ כל המוחין דס"ג הראשונים אשר ניתוסף בהתבונה שבא"ק בעת עולם הנקודות, והיינו השמות ס"ג וב"ן אשר בהס"ג אשר בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, שהם נשארו אז בהתבונה עצמה, וכן השמות ס"ג וב"ן אשר בהע"ב אשר שם, שהם נכנסו אז בעת יציאת הנקודות בעולם העקודים בשורש התבונה אשר שם, ונשארו הם בעקודים עצמו וכנ"ל. הנה ירדו כל המוחין דס"ג הראשונים שניתוסף למעלה מהטבור בעת עולם הנקודות, ירדו גם הם עתה כולם למטה מהטבור ממש ונתקנו עתה גם המלכי עגולים בהמוחין דס"ג העיקריים ג"כ, והיינו כי ירד בהם כל מציאות הס"ג אשר בהס"ג אשר בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס ממש וכן כל מציאות הס"ג אשר בהע"ב אשר שם, והרי נתקנו עתה כל המלכי עגולים ג"כ בכל המוחין דס"ג העליונים אשר משרשם שלמעלה. מציאותה העיקרית - הנה הוא הס"ג דס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ונמשכת מהס"ג שבהע"ב אשר שם, הנמשך ויוצא מהב"ן דהמ"ס.

ההתפשטות הראשון שלה - הנה הוא הב"ן שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ויוצא מהב"ן שבהע"ב אשר שם. ונתחדשו אלו הב"ן ויצאו ונולדו מהב"ן דהמ"ס ע"י התוספת אור שניתוסף בו מלמעלה כאשר הגיע העת דההתפשטות דא' דלאצילות.

אורות הנקודות שבהתבונה דא"ק - הנה הוא הס"ג וב"ן שבהס"ג אשר בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנמשך בה מהס"ג וב"ן שבהע"ב אשר שם, ויצאו מהע"ב דא"ק ובסוד טיפת קרי מהע"ב דהמ"ס. ואורות הנקודות שהיה נמשך מל"ז בעת עולם הנקודות מהטבור דא"ק ולמטה במציאות המלכי עגולים עצמן, הנה הוא הס"ג שבהב"ן אשר בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ואור הדעת עלאה שבהתבונה

קיצורים של כללים חלק ב'

דא"ק הנה הוא הס"ג והב"ן שבהס"ג אשר בהשם מ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והס"ג והב"ן שבהס"ג אשר בהפנימית דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, אשר הם נמשכים בה מהס"ג והב"ן שבהע"ב דמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ומהס"ג והב"ן שבהע"ב אשר בהפנימית דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והם מהמ"ה והפנימיות דב"ן אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק מהעסמ"ב דהב"ן דהמ"ס, שנתחדש ונולד בה בעת התיקון ע"י הזווג הפנימי העיקרי אשר בהג' רישין דא"ק, וע"י הגילוי דאור א"ס ית"ש.

אור הדעת עלאה הנמשך מהתבונה שבא"ק להדר ומהיטבאל העיקריים שבהאצילות, הנה הוא השם ס"ג שבהב"ן דמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והשם ס"ג שבהב"ן דהפנימית דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, כי אלו הב' שמות ב"ן הם הדר ומהיטבאל דאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק.

(נ"ט)

[מ"ה]

השם מ"ה שבהאימא הכללי שבא"ק, הוא פרצוף הז"א שבה, העומד בה מטבורה ולמטה. כי הע"ב והס"ג שבה שהם האר"א שבה, והם מטבורה ולמעלה, והם עצמות העיקרי שבאימא, אבל הז"ן שבה הנה הם מטבורה ולמטה והם בחי' הנה"י שבה אשר הם לבר מגופא והם באים רק בסוד תוספת ולצורך התחתון. עכ"פ הוא כי הם כולם רק למעלה מהטבור דא"ק כי כל האימא הכללי כולה עומדת בא"ק מהחזה עד הטבור והם מעיקר העצמות דא"ק גופה. והנה אותו השם מ"ה, הוא המ"ה שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק. והנה הוא ג"כ ההתפשטות הראשון של יש"ס שבא"ק, והוא נתחדש ונולד בו כאשר הגיע העת להתפשטות הא' דלאצילות, והיה לידתו ע"י התוספת אור ומוחין אשר קיבל יש"ס הנז' משורשו שבעקודים שהוא הע"ב שבהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, וע"י התוספת אור שניתוסף שם לצורך זה מהמ"ס דא"ק ובפרט בהב"ן דהמ"ס. והנה נתחדש וניתוסף אור בעקודים לצורך התפשטות הא' דלאצילות והוא השם מ"ה אשר בהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ומשם קיבל יש"ס את האור דהמ"ה אשר בהס"ג דשם, ונתפשט ויצא אותו המ"ה אשר בהס"ג וירד מהטבור דא"ק ולמטה, והיה זה להתפשטות הא' דלאצילות אשר מי"ס שבא"ק. אמנם אחר ההסתלקות הא', הנה חזר אותו ההתפשטות הא' למקומו, שהוא בהאימא הכללי שבא"ק, אשר היא כולה מטבורה ולמעלה, ועומד שם כל אותו ההתפשטות הא' הנז' לבחי' הז"א דהאימא הכללי, אבל להאצילות הנה נחשב אותו הז"א לבחי' יש"ס אליו, ע"ד שאמרנו לעיל אות נ"ה שהז"א דהאבא הכללי שבא"ק הוא נחשב לאבא עלאה אל כל האצילות כולו.

והנה כאשר חזר ועלה ההתפשטות הא' דיש"ס למעלה בההסתלקות הא', הנה היה עלייתו בבחי' עליית מ"ן, שעלה הפנימיות שלו וכן עלה ע"י כל הפנימיות דיש"ס עצמו ג"כ למעלה לבחי' מ"ן, כדי לקבל שם תוספת אור ומוחין לצורך ההתפשטות הב' אשר להאצילות, כי כל התפשטות הא' הרי הוא רק השורש הראשון דהתחתון אשר עומד לעולם למעלה להיות שורש להתחתון במקום עליון. אמנם באשר שכל ההתפשטות הא' עצמו היה מציאותו העיקרי רק מגילוי המ"ס לחוד ובלתי הגילוי דכל הרישין עלאין כולם, ובפרט האימא הכללי דענינינו אשר לא זכתה עדיין להתייחד בהאבא הכללי כלל, ולכן לא היה האפשרות להעליית המ"ן הנז' לגרום שום התעוררת זווג למעלה בין הע"ב והס"ג דהמ"ס, ולכן כאשר עלו שם בהע"ב דהמ"ס הנה הוציא אותם הע"ב דהמ"ס ממקומו גופה ולחוץ ובסוד טיפת קרי והוא יציאתם דרך העינים. בכל התפשטות הא' הנה נשרש שם בהבחי' האחרונות שבו כל שרשי העיקריים דכל מציאות ההתפשטות הב' ג"כ, וע"י עליית המ"ן בההסתלקות הא' הנה מקבלים למעלה תוספת אורות ומוחין מכל זווגי העליונים, ויורדים ע"י בההתפשטות הב' מתוקנים ושלמים במציאות פרצופים גמורים ועולם מלא. אמנם כאן בענינינו אשר לא נעשה ע"י עלייתם שום זווג למעלה, הנה הוציא אותם הע"ב דהמ"ס ממקומו ולחוץ את המציאות דאותן הבחי' אחרונות במציאותן העיקרי לבד, כי קודם היו נכללים בההתפשטות הא' והיו מתבטלים אליו להקרא על שמו, אבל עתה הנה יצאו הם בפנ"ע במציאותם העיקרי לבד. וזהו מה שתראה בדברי הרב שקורא לפעמים את הנקודות דעינים בשם הס"ג דס"ג, ולפעמים קורא אותן בשם החיצוניות דהב"ן, כי כל התחלת מציאותם וגילוי שרשם הראשון היו כלולים בהתפשטות הראשון דהאימא הכללי שהוא הס"ג דס"ג והיו מתבטלים בההתפשטות הראשון ונקראים על שמו, אבל עצמותם העיקרי הנה הם באמת רק מהב"ן הכללי דא"ק וממציאות ההתפשטות הב' שבו. ונתגלה מציאותם העיקרי רק אחר שיצאו מהעינים, כי אז הרי נפרדו מהאור דהתפשטות הא' ויצאו בפנ"ע, כי לא יצאו מהעינים אלא רק הם לבד, ולכן היו רק נקודות קטנות וכקרני חגבים, אבל האור דהתפשטות הא' כולו הוא נשאר בפנים, ולא יצאו אלא רק מה ששייך להתפשטות הב' לחוד, שהם החיצוניות דהשם ב"ן אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהם אשר יצאו מהעינים ונתגלו לכל הד' שמות עסמ"ב בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, וכאשר יצאו וירדו מהעינים הנה נבלעו בעקודים ובכל הפרצופים שלמעלה מהטבור בעברם דרך הם, וכן חזרו ונבלעו בו ג"כ באותו ההתפשטות הא' עצמו שהוא הז"א דהאימא הכללי והיש"ס דכל הנקודות והאצילות, ונבלעו בו ג"כ וכדי להתקשר בשורשם כולם ולקבל הארה מכולם דאל"כ לא היה אפשר להם לצאת למלוכה.

מה שנכנס מהאורות הנקודות דהעינים באותו ההתפשטות הא', הוא השם ע"ב ומ"ה אשר בהמ"ה שבהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, כי אותו המ"ה הרי הוא כלול מד' שמות עסמ"ב, וקיבל ההתפשטות הא' את הע"ב והמ"ה שבו להיות בו שורש להמלכי עגולים. והנה נמשך בו אותן הע"ב והמ"ה הנז' ע"י אורות הנקודות דהעגולים שביש"ס שבא"ק, שהם הע"ב והמ"ה אשר בהס"ג שבהחיצוניות דב"ן

קיצורים של כללים חלק ב'

שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנמשך בו מהע"ב והמ"ה שבהע"ב אשר שם, שהם אורות הנקודות דהעגולים הנבלע בהעקודים, ונמשך שם מהחיצוניות דהב"ן שבב"ן דמ"ר, אשר הם האורות שיצאו מהעינים. נמצא כי בעת יציאת עולם הנקודות, נכנסו השמות ע"ב ומ"ה שבהמ"ה בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ונכנסו הם בהשם מ"ה שבהס"ג דב"ן דמ"ר, כי הרי אותו המ"ה שבהס"ג דהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הרי הוא הז"א דהאימא הכללי שהוא ההתפשטות הא' דיש"ס שבא"ק. ושם נכנס הע"ב ומ"ה שבהמ"ה שבהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ונמשך בו מהע"ב וממ"ה שבהס"ג דהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, העומדים בעת עולם הנקודות בהע"ב דב"ן דמ"ר, שהוא יש"ס שבא"ק אשר נמשך בו מהע"ב והמ"ה שבהע"ב שבהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, אשר הם עומדים בעת עולם הנקודות בהמ"ה והע"ב שבהע"ב דב"ן דמ"ר, שהם שורשי היש"ס והז"א דאימא הכללי שבא"ק אשר בהעקודים, וכל אלו התוספת אורות הנכנס בכל הנז' בעת עולם הנקודות, הנה הם כולם ממציאות החיצוניות דהב"ן דב"ן דמ"ר, כי הם הם האורות דהנקודות אשר יצאו מהעינים ומהע"ב דהמ"ס בסוד טיפת קרי לצורך המלכי העגולים דהנקודות אשר מהטבור ולמטה

כאשר קיבל הז"א דהאימא הכללי שבא"ק את הע"ב והמ"ה שבהמ"ה דהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס לצורך הנקודות דהעגולים, הנה המשיך הוא את המ"ה דהעגולים העיקריים אשר ירדו מהטבור ולמטה והם השם ב"ן אשר שם, הכלול מעסמ"ב, והמ"ה הפרטי שבהם נמשך ובה מהז"א דהאימא הכללי שבא"ק. אחר מיתת המלכים וחזרו ועלו למ"ן ונעשה עי"ז הזווג הפנימי דהג' רישין עלאין דא"ק, ויצא עי"ז האור דהדעת עלאה לצורך המ"ה והט"ר דב"ן שהם הדר ומהיטבאל, והם כל אורות התיקון דאצילות. והנה האור דהדעת עלאה אשר להאימא הכללי הנה הוא נמשך ויוצא מהשם ב"ן דהמ"ס, ע"י התוספת אור וברכה והגילוי דאור הדעת עלאה שניתוסף שם מרזא דאור א"ס ית"ש, וע"י הזווג הפנימי הנז'. והנה הוא השם מ"ה והפנימיות דב"ן דב"ן דמ"ר בכל הד' שמות עסמ"ב שבהם. וקיבל הז"א דהאימא הכללי את הע"ב והמ"ה שבו לצורך מלך הדר דאצילות, וכן קיבל ג"כ את השם מ"ה בהפנימיות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס לצורך מהיטבאל, וקיבל ממנו ג"כ את הע"ב והמ"ה שבו והנה קיבל אותן מיש"ס שבא"ק, ומאור הדעת עלאה דהדר ומהיטבאל אשר בו. [לבדוק שלא חסר]

נמצא כי השם מ"ה דהדר מצד האימא הכללי שבא"ק, הנה הוא השם מ"ה שבהב"ן אשר בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס, והוא נעשה ונמשך מהמ"ה והע"ב אשר בהמ"ה אשר שם, שהוא האור הדעת עלאה דהדר העומד בהז"א דהאימא הכללי שבא"ק, שהוא המ"ה שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, ונמשך אותו אור הדעת עלאה דהדר בהז"א הנז' מהמ"ה והע"ב שבהס"ג אשר בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס, שהוא אור הדעת עלאה דהדר העומד ביש"ס שבא"ק, שהוא הע"ב שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס. ונמשך אותו האור דהדעת עלאה דהדר ביש"ס הנז' מהמ"ה והע"ב שבהע"ב דמ"ה דהב"ן דמ"ר, שהוא האור דהדעת עלאה דהדר העומד בהעקודים ובשורש יש"ס וז"א אשר בהעקודים, שהוא בהע"ב והמ"ה דהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס. וכל אותו אור דהדעת עלאה דהדר דמצד האימא הכללי שבא"ק אשר בכל הנז', הנה הוא מהשם מ"ה אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, כי אותו המ"ה הנה הוא האור דהדעת עלאה דהדר אשר מצד האימא הכללי שבא"ק. והוא יוצא ונמשך מהב"ן דהמ"ס אחר שניתוסף שם אור וברכה מרזא דא"ס ית"ש ע"י הזווג הפנימי העיקרי אשר נעשה בהג' רישין עלאין דא"ק לצורך התיקון דאצילות. ויצא אז אותו השם מ"ה אשר בהשם ב"ן דהמ"ס מהב"ן דהמ"ס, ונתפשט ונתגלה בכל אלו שמות עסמ"ב שבו, והם העסמ"ב אשר במ"ה דהב"ן דמ"ר. וכל שם מהם נתמלא ג"כ מד' שמות עסמ"ב ומתפשט ומתלבש בעקודים ובכל הד' פרצופים שבהאימא הכללי שבא"ק, עד שיצא וירד מהטבור דא"ק ולמטה במציאות הדר העיקרי שבהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק.

וכן הוא עי"ז באור הדעת עלאה אשר להמהיטבאל שבענינינו, כי השם מ"ה דהמהיטבאל העיקרי אשר מהטבור ולמטה שבא"ק שהוא המהיטבאל דהאצילות העיקרי אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, הנה הוא השם מ"ה שבהב"ן אשר בהפנימיות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, והוא נעשה ונמשך מהשם מ"ה והע"ב שבהמ"ה אשר שם, שהוא האור דהדעת עלאה למהיטבאל הנכנס ועומד בז"א שבהאימא הכללי שבא"ק, שהוא המ"ה שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס. והז"א הנז' הנה מקבל הוא את אותו אור הדעת עלאה דהמהיטבאל מהשם מ"ה והע"ב שבהס"ג אשר בהפנימיות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, שהוא האור דדעת עלאה למהיטבאל הנכנס ועומד ביש"ס שבא"ק שהוא הע"ב דהס"ג אשר בהב"ן דמ"ר. ויש"ס הנז' הנה מקבל הוא את אותו אור הדעת עלאה למהיטבאל מהשם מ"ה והע"ב שבהע"ב אשר בהפנימיות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, שהוא האור דדעת עלאה למהיטבאל הנכנס ועומד בהעקודים ובשורש יש"ס וז"א אשר שם. והוא השם מ"ה והע"ב שבהע"ב דהב"ן דמ"ר. וכל אותו אור דהדעת עלאה דהדר דהדעת עלאה אשר להמהיטבאל דמצד האימא הכללי שבא"ק אשר בכל הנז' הנה הוא מהפנימיות דהב"ן אשר בהב"ן דמ"ר, כי כל אותן הפנימיות דהב"ן דהב"ן דמ"ר, הנה הוא האור דהדעת עלאה למהיטבאל אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, והוא יוצא ונמשך מהשם ב"ן דהמ"ס אחר שניתוסף שם אור וברכה מרזא דא"ס ית"ש ע"י הזווג הפנימי העיקרי אשר נעשה בהג' רישין עלאין דא"ק לצורך התיקון דהאצילות. ויצא אז כל אותן הפנימיות דב"ן אשר בהב"ן דהמ"ס מהשם ב"ן דהמ"ס, ונתפשט ונתגלה בכל הד' שמות עסמ"ב שבו, והם העסמ"ב אשר בפנימיות הב"ן דב"ן דמ"ר, וכל שם מהם נתמלא ג"כ מד' שמות עסמ"ב ומתפשט ומתלבש בעקודים וכן בכל הד' פרצופים שבהאימא הכללי שבא"ק, עד שיצא וירד מהטבור ולמטה שבא"ק ובמציאות המהיטבאל העיקרי שבהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק.

אחר שנמשך האור דהמ"ה מהז"א דענינינו להדר ומהיטבאל העיקריים אשר באצילות, הנה ירד אז ג"כ כל המוחין הראשונים אשר ניתוסף להז"א הנז' בעת עולם הנקודות והם השמות ע"ב ומ"ה אשר בהמ"ה

קיצורים של כללים חלק ב'

בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, ונשארים אז אותן הע"ב והמ"ה בו. עצמו אבל עתה שהוא אחר שנשלם ונתמלא בהמוחין דאור הדעת עלאה ירדו עתה כל המוחין הראשונים שהיו בו בעת עולם הנקודות כולם למטה מהטבור בהמלכי עגולים עצמן, ונשלמו המלכי עגולים בכל המוחין דמ"ה ג"כ, כי מתחילה לא היה להם רק הבחי' האחרונה מהם שהוא השם מ"ה אשר בהב"ן בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, אך עתה שהוא בעת התיקון כאשר נשלמו הדר ומהיטבאל בכל המוחין דמ"ה הראוי להם, הנה נשלמו גם כל המלכי עגולים ג"כ בכל המוחין דמ"ה השייך להם. והרי נמצא כי כל המוחין דהמ"ה אשר בכל חלקי האצילות דמצד האימא הכללי שבא"ק הנה נעשה ונשלם ע"י הז"א שבהאימא וכו'.

והרי נתבאר לנו כל הענין דהז"א אשר בהאימא הכללי שבא"ק מציאותו ועצמותו וכן ענינו אשר בהתפשטות הראשון של האימא הכללי וכל עניניו אשר בהתפשטות הב' שהם אורות הנקודות והתיקון. כי מציאותו ועצמותו הנה הוא השם מ"ה אשר בהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, ונמשך משרשו שבעקודים והוא השם מ"ה שבהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, ושרשו בהמ"ס דא"ק הוא בהשם ב"ן דמ"ס. ונתגלה כל מציאותו רק כאשר הגיע העת דהתפשטות הא' אשר להאצילות, כי הוא ההתפשטות הא' גופה דיש"ס שבא"ק, וירד אז מהטבור ולמטה אך אחר הסתלקות הא' נשאר לעולם למעלה מהטבור ונעשה הוא למציאות הז"א שבהאימא הכללי שבא"ק. וכן נחשב ג"כ לבחי' יש"ס לכל האצילות. ובעולם הנקודות הנה קיבל הוא תוספת אורות ומוחין לצורך מלכי העגולים את השמות דע"ב ומ"ה אשר בהמ"ה אשר בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס, ומה שנמשך ממנו אז למלכי העגולים העיקריים אשר מהטבור ולמטה, הנה הוא השמות ע"ב ומ"ה אשר בהב"ן אשר בהחיצוניות דב"ן שבהב"ן דהמ"ס. ובעת התיקון הנה קיבל הז"א דעניניו את הע"ב ומ"ה שבהמ"ה אשר בהשם מ"ה דהב"ן דהמ"ס, והוא לצורך הדר, וכן הע"ב ומ"ה שבהמ"ה אשר בהפנימית דב"ן שבהב"ן דהמ"ס והוא לצורך מהיטבאל, וע"ז נמשך ממנו להדר ומהיטבאל העיקריים אשר מהטבור ולמטה את השמות ע"ב ומ"ה אשר בהב"ן אשר בהשם מ"ה דהב"ן דהמ"ס והשמות ע"ב ומ"ה אשר בהב"ן אשר בהפנימית דב"ן שבהב"ן דהמ"ס. וכן נמשך אז ג"כ כל הע"ב ומ"ה שבו אשר קיבל בעת עולם הנקודות הנה נמשכים לאחר התיקון גם הם כולם למטה בהמלכי העגולים עצמן ונתקן על ידו כל חלקי האצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק בכל המוחין דע"ב ומ"ה בשלמות.

(סמ"ד)

ב"ן

השם ב"ן דהאימא הכללי שבא"ק והוא פרצוף הנוק' רחל שבה, והנה מציאותה ועצמותה הנה הוא השם ב"ן אשר בהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, והוא נתחדש ונולד רק כאשר הגיע העת דהתפשטות הא' דלאצילות, והוא עצמו ההתפשטות הא' דהתבונה שבא"ק. ואז ניתוסף אור ומוחין בהתבונה שבא"ק שהיא הס"ג שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, וניתוסף בה אור ומוחין משרשה שבעקודים שהוא הס"ג שבהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס. והאור שניתוסף שם הנה הוא השם ב"ן אשר בהע"ב אשר שם, ומשם קיבלה התבונה שבא"ק אור ומוחין ונולד בה השם ב"ן שבהס"ג אשר שם, והוא בחי' הנה"י שבה. וכאשר נולדו בה יצאו וירדו מהטבור ולמטה דא"ק, והם ההתפשטות הראשון דהתבונה שבא"ק אשר להאצילות. אמנם אחר ההסתלקות הראשון הנה חזרו ועלו למעלה ונשארו שם לעולם ונעשה אז למציאות פרצוף רחל שבהאימא הכללי שבא"ק. והרי נתבאר כי עצמות ומציאות הפרצוף רחל שבהאימא הכללי שבא"ק הנה היא השם ב"ן שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס, ונמשכת מהב"ן שבהע"ב אשר שם, אשר הוא נמשך ויוצא מהב"ן דהמ"ס.

אחר התפשטות הראשונה דאצילות היה ההסתלקות הראשון, ואז חזר ועלה אותו הב"ן מהטבור ולמעלה והיה עלינו אז בבחי' מ"ן, שהעלה את נשמת פנימית שלו למעלה כדי לעורר זווג עליון ולקבל שם תוספת אור וברכה להוציא ולהמציא את כל האור דהתפשטות הב' דלאצילות, שהוא האצילות העיקרי. והנה היה עלינו עד הע"ב דהמ"ס שבא"ק, כי שם הוא עליית כל המ"ן, כדי לעורר זווג עליון מהע"ב להס"ג.

אמנם כאשר שכל ההתפשטות הא' עצמו לא היה בו גילוי הע"ב דהמ"ס כלל, וגם כל ההתפשטות הא' דהאימא הכללי וכן כל הסתלקותה לא היה ביחוד האבא הכללי, אלא שהיה מכל א' בפנ"ע, ולכן לא היה האפשרי לאותה עליית המ"ן הנז' לעורר בהע"ב דהמ"ס ולגרום שם שום זווג מאומה, ולכן כאשר עלו שם למ"ן הוציא אותן הע"ב דהמ"ס ממקומו גופה ולחוץ בסוד טיפת קרי, והוא יציאתן דרך העינים [מהע"ב דהמ"ס]. ומה שהוציא, הוא אותן השרשים הראשונים דהאצילות אשר היו כלולים בהבחי' האחרונות דהתפשטות הא'. אבל כל האור העיקרי דהתפשטות הא' עצמו הם נשארו בפנים וירדו למקומן, שהוא הנה"י דהאימא הכללי שבא"ק, אשר מקומן הוא מהטבור ולמעלה דא"ק, כי כל האורות אשר הם שייכים להטבור ולמעלה הנה הם מתייחסים להא"ק עצמו ולא אירע להם שום פגם ח"ו. אמנם מה שייצא מהעינים ולחוץ הם החיצוניות דהשם ב"ן שבב"ן דמ"ס, ור"ל הס"ג והב"ן שבהם, כי הע"ב והמ"ה שבאותן החיצוניות דהב"ן הנה הם שייכים להתפשטות הא' דיש"ס שהוא הז"א דהאימא הכללי, והם יצאו מהעינים ג"כ בעת ההסתלקות הא' דיש"ס והז"א. אמנם פשוט הוא כי הן הע"ב והמ"ה, והן הס"ג וב"ן, הנה כלולים כל א' מעסמ"ב, ובכללם הנה הם הד' שמות עסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק.

והנה כאשר יצאו מהעינים ולחוץ וירדו דרך העקודים ודרך כל הפרצופים שמהטבור ולמעלה לירד למטה מהטבור, נבלע האורות היותר זכים שבהם בעקודים ובכל הפרצופים דהאימא הכללי כולו אשר מהטבור ולמעלה. והיינו כי הע"ב שבהם בכל ד' שמותיו שבו נכנס בעקודים, והס"ג בכל ד' שמותיו שבו נכנס

קיצורים של כללים חלק ב'

בישסו"ת, והמ"ה בכל ד' שמותיו שבו בהז'ו"ן, והם כולם מהטבור ולמעלה. אך הב"ן בכל ד' שמותיו שבו, הנה הוא לבד אשר ירד מהטבור ולמטה, כי הוא המציאות דכל המלכי עגולים העיקריים אשר הם מהטבור ולמטה. מה שנוגע לרחל שבענינינו הנה הוא כי האורות דעינים אשר נכנס בה הוא ג"כ מהשם מ"ה אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, כי הרי אותו המ"ה הוא כלול מד' שמות עסמ"ב, והע"ב והמ"ה שבו הרי הוא נכנס בז"א דהאימא הכללי, אך הס"ג והב"ן שבאותו המ"ה דאות מ"ג הנה הם אשר נכנס בפרצוף רחל דהאימא הכללי שבא"ק, וקיבלה אותן מהס"ג וב"ן שבהס"ג אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהם האורות דהנקודות הנכנס בהתבונה, כי הרי אותה הפרצוף רחל דענינינו הרי היא ההתפשטות הא' דהתבונה עצמה, וכאשר חזרה ועלתה בהסתלקות הא' הרי היא עומדת למעלה מהטבור דא"ק, ולמטה מהטבור דהתבונה שהיא נה"י דידיה.

והנה אחר שקיבלה פרצוף רחל דענינינו את הס"ג וב"ן שבהמ"ה דהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק הנה השפיעה היא והמשיך את אורות הנקודות דב"ן ממש, והיינו השם ב"ן אשר בהב"ן דהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, כי אותו הב"ן דאות מ"ד בכל ד' שמותיו עסמ"ב שבו הנה הוא עצמו כל המציאות דכל מלכי עגולים העיקריים אשר מהטבור ולמטה, ונמשך ונעשה הב"ן שבהם מפרצוף רחל הנז' שהיא ההתפשטות הא' דהאימא הכללי שבא"ק חלק הב"ן שבה, כי הז"א דהאימא הכללי שבא"ק שהוא ההתפשטות הא' דיש"ס, הנה הוא המ"ה דהאימא הכללי וממנו הוא כל חלקי המ"ה דמלכי העגולים, אך פרצוף רחל שהיא התפשטות הא' דהתבונה והיא חלק הב"ן דהאימא הכללי, הנה נעשה ממנה חלקי הב"ן דהעגולים.

והרי נמצא כי הב"ן דהעגולים העיקריים שהוא הב"ן דהב"ן דהב"ן דהב"ן דהב"ן דמו"ס, הנה הוא נעשה ונמשך מהב"ן דהמ"ה דהב"ן דהב"ן דהב"ן דהב"ן דמו"ס, שהוא אורות הנקודות דהעגולים הנכנס ועומד בפרצוף רחל דהאימא הכללית שבא"ק, שהיא השם ב"ן דהס"ג שבהב"ן דמו"ס, ונמשך בה מהשם ב"ן דהס"ג שבסי' י"א אות מ"ב שהוא אורות הנקודות דהעגולים הנכנס ועומד בהתבונה שבא"ק שהיא השם ס"ג שבהס"ג דסי' ט' דהב"ן דהב"ן דהב"ן דמו"ס, ונמשך בה מהשם ס"ג וב"ן שבהע"ב דהב"ן דהב"ן דהב"ן דמו"ס, שהוא אורות הנקודות דהעגולים הנכנס ועומד בהעקודים ובשורש התבונה ורחל אשר שם, והוא בהס"ג וב"ן אשר בהשם ע"ב דב"ן דמו"ס. וכל אלו אורות הנקודות דהעגולים הנכנס בכל הנז' הוא מהחיצוניות דהב"ן דב"ן דמו"ס אשר יצא מהעינים דא"ק ובסוד טיפת קרי מהע"ב דהמ"ס.

נראה לכאורה מדברינו שהע"ב והמ"ה דהנקודות הם שני עינים, כי אמרנו שהע"ב הוא מיש"ס וכנ"ל אות נ"ז והמ"ה הוא מהז"א וכנ"ל אות נ"ט. אך האמת הוא שהע"ב והמ"ה הוא ענין אחד (וכן הס"ג וב"ן הוא ענין אחד) כי הרי הע"ב הנה הוא מההתפשטות הא' דיש"ס, וכל אותו ההתפשטות הא' הרי הוא הז"א בעצמו אשר ממנו הוא המ"ה. אלא הענין הוא כי כאשר היה ההתפשטות הא' דיש"ס ונתגלה אז בהבחי' אחרונות אשר שם מציאות השרשים הראשונים דהאצילות, הנה היה מציאותם מבחי' השמות דע"ב ומ"ה משניהם ביחד כלולים זה בזה, כי המ"ה הוא מבחי' המציאות דההתפשטות הא' גופה, והע"ב שבאותו ההתפשטות הנה הוא מתכונת היש"ס שבו, ולכן נתגלה שם ג"כ בעת ההתפשטות הא' ב' הבחי' דשרשי האצילות שהם ע"ב ומ"ה. וכן עד"ז בהנקודות דס"ג וב"ן אשר הם מההתפשטות הא' דהתבונה, הנה כלולים הם ג"כ זה בזה, ונמצאו ויצאו כאחת, כי השם ב"ן הנה הוא מאותה ההתפשטות הא' גופה, והשם ס"ג הרי הוא מכח התבונה שבה.

והאמת הוא כי היו כל ארבעתן קשורים ומיוחדים זב"ז, כי הרי ההתפשטות הא' דיש"ס וההתפשטות הא' דהתבונה לא יצאו כל א' בפנ"ע אלא שהם רק התפשטות אחת והם ההתפשטות הא' דהאימא הכללי, ונתגלה שם כל שרשי הנקודות דהעגולים כולם יחד בעת ההתפשטות הא', וכן יצאו כולם ביחד מהעינים, אלא שהע"ב והמ"ה אשר הם מבחי' יש"ס שבה הם כח אחד ותכונה אחת שהוא מבחי' החסדים קו ימין, והס"ג וב"ן אשר הם מבחי' התבונה שבה הם תכונה אחת שהוא גבורות קו שמאל, אבל באמת הרי היה גילויים הראשונה כולם ביחד וכן יצאו מהעינים כולם יחד ובעת אחת. אך כאשר עברו דרך העקודים ודרך כל הפרצופים שלמעלה מהטבור ונבלעו ונכללו בהם כנ"ל, הנה היה כניסת כל א' בשורשו המתייחס אליו, כי שורש הע"ב היותר ראשון שבהם שהוא הע"ב אשר בהב"ן דב"ן דמו"ס, הנה הוא נכנס בכל ד' שמותיו עסמ"ב שבו ונבלע בעקודים ממש כי הרי משם הוא השורש של כל האו"א הכלליים שבא"ק בכל הד' פרצופים שבכל א' מהם, והס"ג כולו שהוא הס"ג אשר שם, אשר ממנו הוא הע"ב והס"ג דמלכי העגולים העיקריים, הנה הוא נכנס ונבלע בהתפשטות הא' גופה של הישסו"ת שהם הזו"ן דהאימא הכללי וכנ"ל כ"ז.

שרשי הנקודות כולם אשר שנסארו בהעקודים וכן כל מה שנסאר מהם בהאו"א הכלליים שבא"ק, הנה הם כולם באמת ג"כ מקושרים ומיוחדים באחד ביחוד עצום, כי כל העולמות והפרצופים אשר למעלה מהטבור הם מתייחסים אחר א"ק עצמו אשר שם הוא היחוד עצום מאד. אך השם ב"ן מהם אשר ירד מהטבור ולמטה בהנקודות העיקריים ממש, הן הב"ן דכל נקודות היושר, והן הב"ן דכל נקודות העגולים, והיה כל א' כלול מד' שמות עסמ"ב שבו, שהם ה' פרצופים, הנה הם כולם לא היו מיוחדים זה בזה בכל הראוי כלל, ושם יצאו כל א' בגילוי בפנ"ע.

ונחזור להענין לבאר את סדר אורות התיקון בפרצוף רחל שבהאימא הכללי שבא"ק. כי הנה אחר מיתת המלכים אשר נטהרו אז האורות דהנקודות מכל תוקף הגבורות שבהם, וחזרו ועלו למ"ן, ונעשה עי"ז הזווג הפנימי בהג' רישין עלאין שבא"ק, להמשיך ולהוריד את אור הדעת עלאה מרזא דא"ס ית"ש לצורך המ"ה והט"ר דב"ן שהם כל אורות התיקון דהאצילות. הנה האור הראשון דאור הדעת עלאה הוא השם מ"ה דב"ן דמו"ס, והפנימיות דהב"ן אשר שם, ונתחלקו שניהם לד' שמות עסמ"ב כי המ"ה הם האורות דהדר אשר

קיצורים של כללים חלק ב'

מהאימא הכללי, והפנימיות דב"ן נתחלק לד' שמות עסמ"ב והם האורות דמהיטבאל אשר מהאימא הכללי. אמנם כל אותן העסמ"ב כולם באצילות שהוא למטה מהטבור דא"ק אלא שנשאר עיקרם בהעקודים ובכל הפרצופים שלמעלה מהטבור, אך מה שנוגע לרחל דעניינו, הנה הוא כי היא לקחה חלקה מהשם מ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק את הס"ג וב"ן הפרטי שבו, וזהו אשר לקחה לצורך הדר. וכן לקחה ג"כ מהשם מ"ה אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק את הס"ג וב"ן הפרטי שבו, וזה לקחה לצורך המהיטבאל, ונשלם עי"ז הרחל דעניינו באור הדעת עלאה בכל שלימותה ועי"ז הנה השפיעה היא את השם ב"ן דאור הדעת עלאה להדר ומהיטבאל העיקריים שבהאצילות, והיינו השם ב"ן אשר בהב"ן דהמ"ה דב"ן דמ"ס, והוא להדר העיקרי, כי אותו הב"ן הוא כלול מד' שמות עסמ"ב שהוא כל העסמ"ב דהדר העיקרי שבהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, ונמשך ונעשה הב"ן שבו מהרחל דעניינו שהוא הב"ן דהאימא הכללי שבא"ק, וכן השפיעה ג"כ את השם ב"ן שבהב"ן אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק והוא להמהיטבאל העיקרי, כי אותו הב"ן כלול מד' שמות עסמ"ב שהוא כל העסמ"ב דהמהיטבאל העיקרי שבהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, ונמשך ונעשה הב"ן שבה מהרחל דעניינו שהיא הב"ן דהאימא הכללי. וכ"ז הוא עי"י מה שקיבלה רחל הנז' את הס"ג וב"ן דהמ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק והס"ג וב"ן שבהמ"ה אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, וקיבלה אותם ג"כ מלמעלה דהיינו מהס"ג וב"ן אשר בהס"ג אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא אור הדעת עלאה דהדר אשר להתבונה שבא"ק, ומהס"ג וב"ן אשר בהס"ג אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא אור הדעת עלאה דמהיטבאל אשר להתבונה שבא"ק. ואותו אור הדעת עלאה אשר להדר ומהיטבאל שבהתבונה הנז' הנה נמשך בה ג"כ מהס"ג וב"ן שבהע"ב אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק ומהס"ג וב"ן שבהע"ב אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק שהם האור הדעת עלאה להדר ומהיטבאל הנכנס בהעקודים ובשורש התבונה אשר שם. וגם העקודים גופה הנה מקבל כ"ז מהס"ג וב"ן שבהמ"ה אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק ומהס"ג וב"ן שבהפנימיות דב"ן אשר שם, אשר כל אותן המ"ה והפנימיות דב"ן הם האור הדעת עלאה אשר מרזא דא"ס ית"ש אשר נתחדש ונולד מהב"ן דהמ"ס לצורך התיקון דאצילות עי"י הזווג הפנימי שנעשה בכל הג' רישין עלאין דא"ק.

נמצא כי מציאות הדר דהאצילות הנעשה מהרחל דעניינו, הנה הוא השם ב"ן שבהב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והוא נעשה ונמשך מהשם ב"ן דהמ"ה אשר שם, שהוא אור הדעת עלאה דהדר הנכנס ועומד בפרצוף רחל דהאימא הכללי שבא"ק שהוא השם ב"ן שבהס"ג דב"ן דמ"ס, ונמשך בה מהשם ב"ן שבהס"ג אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא אור הדעת עלאה דהדר הנכנס ועומד בהתבונה שבא"ק שהיא הס"ג שבהס"ג דב"ן דמ"ס, ונמשך בה מהס"ג וב"ן שבהע"ב אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא אור הדעת עלאה דהדר הנכנס ועומד בהעקודים ובשורש התבונה ורחל אשר שם שהוא הס"ג וב"ן אשר בהע"ב דב"ן דמ"ס, ונמשך בו מהס"ג וב"ן דהמ"ה דב"ן דמ"ס, אשר כל אותו המ"ה הוא נתחדש ונולד רק כאשר הגיע עת התיקון דלאצילות ויצא אז אותו המ"ה דאות ל"ה מהב"ן דהמ"ס עי"י הזווג הפנימי שנעשה אז בכל הג' רישין עלאין דא"ק ומרזא דא"ס ית"ש.

ונמצא מדברינו כי כל הע"ב אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק בכל ד' שמותיו עסמ"ב שבו הנה הוא נכנס ועומד בהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק שהוא שורש כל האימא הכללי שבא"ק אשר בהעקודים, וכל הס"ג אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה הוא נכנס ועומד בהע"ב והס"ג שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק (שהם ישו"ת שבא"ק), וכל המ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה הוא נכנס ועומד בהמ"ה וב"ן שבהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק אות ל"ד (שהם הזו"ן שבהאימא הכללי), והם כולם רק מהטבור ולמעלה אך כל הב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה הוא אשר ירד מהטבור ולמטה והוא הדר העיקרי שבהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק.

וכן הוא ג"כ כי השם מ"ה אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק שכל מציאותו נתחדש רק בעת התיקון נחלק לד' שמות עסמ"ב, ונכנס הע"ב שבו בהע"ב אשר שם, שהוא השורש דכל האימא הכללי שבא"ק אשר בעקודים, והס"ג שבו הוא נכנס בהע"ב והס"ג שבהס"ג אשר שם, שהם ישו"ת שבא"ק, והמ"ה שבו הוא נכנס בהמ"ה וב"ן שבהס"ג אשר שם, שהם הזו"ן שבהאימא הכללי שבא"ק, והב"ן שבו הוא אשר ירד דרך התלבשותו בכל העקודים והאימא הכללי כולו, וירד מהטבור ולמטה שהוא בהב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, אשר הוא הדר העיקרי דהאצילות שמאימא הכללי שבא"ק, כי הרי הע"ב אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק הוא עצמו הע"ב שבהמ"ה אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק והס"ג אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הוא עצמו הס"ג שבהמ"ה דב"ן דמ"ס, והמ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הוא המ"ה שבהמ"ה דב"ן דמ"ס, והב"ן דסי' י"ג הוא מהב"ן שבהמ"ה דהב"ן דמ"ס, כי המ"ה אשר שם אשר הוא נתחלק לד' שמות עסמ"ב הנה הם עצמו כל העסמ"ב אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק.

וכן הוא כ"ז עד"ז ג"כ בהמהיטבאל העיקרי דאצילות שמהאימא הכללי שבא"ק. כי מציאות המהיטבאל הנעשה מהרחל דעניינו, הנה הוא השם ב"ן שבהב"ן אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק והוא נעשה ונמשך מהב"ן דהמ"ה אשר שם שהוא האור דמהיטבאל הנכנס ועומד בפרצוף רחל דהאימא הכללי שבא"ק, שהיא השם ב"ן דהס"ג שבב"ן דמ"ס, ונמשך בה מהשם ב"ן שבהס"ג אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא אור דמהיטבאל הנכנס ועומד בהתבונה שהיא הס"ג שבהס"ג שבב"ן דמ"ס. ונמשך בה מהס"ג וב"ן שבהע"ב אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא האור דמהיטבאל הנכנס ועומד בהעקודים ובשורש התבונה ורחל אשר שם, והוא בהס"ג וב"ן אשר בהע"ב דב"ן דמ"ס, ונמשך בו מהס"ג וב"ן אשר בפנימיות השם ב"ן

קיצורים של כללים חלק ב'

שבב"ן דמ"ס, אשר כל אותו הפנימיות דב"ן כולו הוא נתחדש רק בעת התיקון והאצילות ונולד ויצא מהב"ן דהמ"ס ע"י הזווג הפנימי שבכל הג' רישין עלאין דא"ק ומרזא דאור א"ס ית"ש. והרי נמצא כי הע"ב אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא להמהיטבאל, הנה הוא נכנס ועומד בתוך הע"ב אשר בב"ן דמ"ס, שהוא שורש כל האימא הכללי אשר בהקודים, ועומד שם ביחד עם כל השם ע"ב אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהוא לההיטבאל, וכל המ"ה הנכנס ועומד בתוך הע"ב והס"ג שבהס"ג דב"ן דמ"ס שהם ישו"ת שבא"ק, ועומד שם ביחד עם כל הס"ג אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק שהוא להדר. וכל המ"ה כולו אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק שהוא להמהיטבאל הנה הוא נכנס ועומד בתוך המ"ה וב"ן שבהס"ג דב"ן דמ"ס, שהם הזרין שבהאימא הכללי שבא"ק ועומד שם ביחד עם כל המ"ה כולו אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק שהוא להדר. וכל הב"ן כולו אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק הנה הוא אשר ירד מהטבור ולמטה שבא"ק והוא המהיטבאל העיקרי אשר בהאצילות שמצד האימא הכללי שבא"ק וירדה אותה המהיטבאל ביחד עם המלך הדר אשר מהאימא הכללי שבא"ק שהוא השם ב"ן כולו אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק וכנ"ל, כי הדר ומהיטבאל הנה הם המ"ה והט"ר דב"ן אשר באו בעת התיקון והם מיוחדים לעולם הן בשרשם אשר למעלה מהטבור והן במציאותם העיקרי אשר באצילות. וכל מה שאמרנו מהעסמ"ב אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק בסדר כניסתם ועמידתם בהע"ב והס"ג דב"ן דמ"ס ובמהיטבאל העיקרי שבאצילות, הנה הוא עצמו כל המציאות והפנימיות דב"ן אשר בב"ן דמ"ס כי אותו הפנימיות דב"ן הוא אשר יצא מהב"ן דהמ"ס ונתחדש ונולד כאשר הגיע עת התיקון והאצילות ונחלק לד' שמות עסמ"ב והם העסמ"ב אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק שנכנסו בהע"ב והס"ג דב"ן דמ"ס ובמהיטבאל העיקרי דאצילות.

והנה כאשר נתקן ונשלם הדר ומהיטבאל העיקריים אשר מצד האימא הכללי בהמוחין דב"ן ג"כ ע"י הרחל דענינינו, הנה ירדו אז ג"כ כל האורות דב"ן העיקריים אשר למלכי העגולים דהנקודות שמהטבור ולמטה, ולא היה להם מתחילה אורות שלימים כלל, אלא רק הבחי' אחרונות מהם לבד, שהם העסמ"ב שבהשם ב"ן אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק. אבל לאחר התיקון, נשלמו גם הם בכל מציאותם בשלימות, וירד להם כל האורות והמוחין דב"ן אשר נכנסו ונשארו בתחילה ברחל גופה, והיינו האורות דס"ג וב"ן אשר בהמ"ה אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, שהם האורות דהנקודות אשר נכנסו בעת עולם הנקודות ברחל גופה ונשארו בה. אבל בעת התיקון, כאשר נשלמה ונתקנה הפרצוף רחל באור דהדעת עלאה ככל הראוי לה, הנה המשיכה היא את כל המוחין הראשונים דהנקודות שהיו בה וירדו גם הם למטה מהטבור בהמלכי עגולים עצמן, ונשלמו גם המלכי עגולים בכל האורות דהב"ן העיקריים בכל הראוי, וכן הרי נשלמו אז גם בכל האורות דהע"ב ס"ג מה אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק ג"כ ע"י ישו"ת והז"א דהאימא הכללי, ובוזה נמצא כי כל העסמ"ב כולן אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק הנה ירדו כולן למטה מהטבור וירד כל העסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק כולו במלכי העגולים גופה, ונתקנו גם הם בכל מציאותם הראוי ובכל המוחין כהראוי.

והרי נמצא כי ע"י הרחל שבהאימא הכללי שבא"ק, נתקנו המוחין דב"ן לכל האצילות כולו הן להפנימיות והאצילות שהם הדר ומהיטבאל, והן להחיצוניות דהאצילות שהם המלכי העגולים הראשונים דמצד האימא הכללי, ונאמר תיקונם בכל הצריך ע"י הפרצוף רחל דענינינו. אמנם הוא כי כל האורות דהדר ומהיטבאל דענינינו הנה הם לעולם רק השם ב"ן אשר בהשם בהמ"ה וב"ן דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, אבל כל העס"מ אשר בהשם בהמ"ה וב"ן דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה הם עומדים לעולם רק מהטבור ולמעלה, והם נשארו בעקודים ובכל הד' פרצופים שבאימא הכללי שבא"ק. והנה הוא כללות כל השם מ"ה דב"ן דמ"ס, וכללות כל הפנימיות דב"ן דב"ן דמ"ס, שנשאר עיקרם למעלה גם לאחר התיקון, ולא ירד מהטבור ולמטה בהדר ומהיטבאל הטיקריים שהוא כל חלקי הפנימיות דהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק אלא רק הב"ן שבהמ"ה וב"ן דב"ן דמ"ס דא"ק, והם עצמן הב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק הב"ן אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק וכנ"ל, ומהם הוא כל המציאות דהדר ומהיטבאל דהאצילות אשר מצד האימא הכללי, אבל החיצוניות דהב"ן דב"ן דמ"ס, אשר ממנו הוא הנקודות דכל מלכי העגולים שהם החיצוניות דהאצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק, הנה הם לאחר התיקון מכל העסמ"ב כולן אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק וירד לאחר התיקון כל העסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק למטה מהטבור לגמרי וכנ"ל. וכן הוא עד"ז ג"כ בהדר ומהיטבאל ובמלכי הישור אשר מצד האבא הכללי שבא"ק, הנה כי הדר ומהיטבאל שהם הפנימיות דהאצילות לא נעשו הם אלא רק מהשם ב"ן אשר בהשם בהמ"ה וב"ן דהמ"ה דהמ"ס שבא"ק. אבל המלכי יושר שהם החיצוניות דהאצילות, הנה נעשו הם לאחר התיקון מכל העסמ"ב כולן אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק. והרי נעשה בנין החיצוניות דכל האצילות כולו הרבה יותר מהפנימיות שבה, כי הפנימיות הרי נשאר כל עיקרו למעלה מהטבור דא"ק גם לאחר התיקון. והטעם הוא כדי להוציא ולהמציא עי"ז כל העולמות בי"ע ובכח הבחירה שבהם, שהוא ע"י מציאות הרע. והוא ע"ד שהיה בשורש השרשים כולן שנעשה הכל ע"י הצמצום ורק ע"י הקו דק מאור א"ס ית"ש ונתעלם כל האור דא"ס העיקרי ונגזג למעלה שהוא אור א"ס המקיף.

ודע כי מה שמתבאר מדברינו שהעסמ"ב דהדר ומהיטבאל דמלכי העגולים הנה נעשה הע"ב שבהם מיש"ס, והס"ג מהתבונה, והמ"ה וב"ן מהזרין. הנה העיקר הוא שגם הע"ב והס"ג דכל האצילות כולו הנה נעשים ונמשכים הם ג"כ רק מהזרין שבהאימא הכללי שבא"ק, כי אותן הזרין דהאימא הכללי הם נחשבים

קיצורים של כללים חלק ב'

לכל האצילות כולו לישסו"ת אליהם. וכל האצילות כולו נחשב אצלם לזו"ן העיקריים, ומקבלים כל האצילות גם את הע"ב והס"ג שלהם ג"כ רק מהזו"ן שבהאימא הכללי, וע"י מה שמקבלים הם מישסו"ת שבהאימא הכללי. ומקבל כל האצילות רק מהמ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ומהעסמ"ב שבאותו המ"ה והוא להדר, וכן מהמ"ה אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק ומהעסמ"ב שבאותו המ"ה והוא להמהיטבאל. כי הזו"ן דהאימא הכללי הם שורשם העיקרי דכל האצילות כולו. אבל ישסו"ת שבא"ק הם רק שורש שורשם. והרי נתבאר לנו כל הענין דהב"ן דענינינו, שהוא ההתפשטות הא' דהתבונה שבא"ק, מציאותה העיקרית וכן כל עניינה אשר בההתפשטות הב' שהם אורות הנקודות והתיקון. כי מציאותה העיקרית הנה הוא השם ב"ן אשר בהס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ושורשה בהעקודים הוא השם ב"ן אשר בהע"ב דב"ן דמ"ס הנמשך מהב"ן דהמ"ס. ונתגלה כל מציאותה רק כאשר הגיע העת דהתפשטות הא' אשר להאצילות, כי היא עצמה ההתפשטות הא' דהתבונה שבא"ק, וירד אז מהטבור ולמטה. אך אחר הסתלקות הא' חזר אותו הב"ן דענינינו ועלה למעלה מהטבור ונשאר שם לעולם, והוא הפרצוף רחל שבהאימא הכללי שבא"ק, וכן נחשב היא ג"כ לבחי' התבונה לכל האצילות כולו. ובעולם הנקודות הנה קיבלה היא תוספת אורות ומוחין לצורך מלכי העגולים את השמות דס"ג וב"ן אשר בהמ"ה אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ומה שנמשך ממנה אז למלכי העגולים העיקריים אשר ירדו למטה מהטבור הנה הוא הס"ג וב"ן אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, ובעת התיקון הנה קיבל הב"ן דענינינו את השמות דס"ג וב"ן אשר בהמ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והוא לצורך הדר, וכן השמות דס"ג וב"ן שבהמ"ה אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והוא לצורך מהיטבאל, וע"ז נמשך ממנה להדר ומהיטבאל העיקריים אשר מהטבור ולמטה את השמות ס"ג וב"ן אשר בהב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק והשמות ס"ג וב"ן אשר בהב"ן אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק. וכן נמשך אז ממנה ג"כ כל הס"ג וב"ן שבה אשר קיבלה בעת עולם הנקודות שהם הס"ג וב"ן שבהמ"ה אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה לאחר התיקון נמשכים גם הם כולם למטה מהטבור בהמלכי העגולים עצמן אשר באצילות ונתקן על ידה כל חלקי האצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק בכל האורות והמוחין דהס"ג וב"ן בשלימות.

פשוט הוא שכל מה שבארנו בפרטות את מציאות הדר בפנ"ע ומהיטבאל בפנ"ע ומלכי העגולים בפנ"ע ואמרנו כי מציאות הדר הוא מהמ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק ומהיטבאל מהמ"ה אשר בהב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק ומלכי העגולים מהעסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן שבהב"ן דהמ"ס שבא"ק וכן עד"ז בכל הנז' אשר מהאבא הכללי שבא"ק, הנה אמרנו לעיל כי הדר הוא מהמ"ה אשר בהשם בהמ"ה דהמ"ה דהמ"ס שבא"ק ומהיטבאל מהמ"ה אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה אין הכוונה בל"ז שייצאו כל א' במציאות בפנ"ע, והם ב' מיני הדר וב' מיני מהיטבאל וב' מיני מלכים שהם היושר והעגולים וכל א' בפנ"ע. אמנם הוא כי בעולם הנקודות אשר לא היה אז רק הב' מיני מלכים לבד, שהם מלכי היושר ומלכי העגולים, הנה אז היו באמת כל א' בפנ"ע, מלכי העגולים בפנ"ע ומלכי היושר בפנ"ע. אבל לאחר התיקון הנה יצאו כולם מיוחדים באחד ממש, שהרי בתיקון נתייחדו על ידו האו"א הכלליים שבא"ק ביחוד עצום ונזווגו זב"ז, והיה נמשך כל הבחי' דהדר ומהיטבאל והמלכי יושר אשר מהאבא הכללי שבא"ק כולם במציאות אחת ובאור אחד והיו בבחי' טיפת מ"ד וכל הדר ומהיטבאל ומלכי העגולים דהאימא הכלליים שבא"ק היה מציאותם בה בבחי' טיפת מ"ן ונתחברו בה המ"ד והמ"ן ע"י אותו הזווג שמהאו"א הכלליים ונתייחדו בה שניהם בבחי' עיבור ונעשו למציאות אחת והוא מציאות האצילות שנוולד מהאימא הכללי שבא"ק.

והיינו כי יצא ממנה העתיק דאצילות אשר היה כלול מכל ה' פרצופי דאצילות כולם, והיה אותו העתיק כלול מהמ"ה והס"ר דב"ן ומהנקודות דיושר והעגולים והיו כלם כלולים בו במציאות אחת כי מכל אותן האורות כולם נבנה ונעשה פרצופו בשלמות אלא שכל האורות אשר הם מהאבא הכללי שבא"ק הם עומדים בו בפנימיותו וכל האורות שמהאימא הכללי שבא"ק הם עומדים בו בחיצוניותו. ואח"כ קיבל העתיק עוד תוספת אורות ומוחין מהאימא הכללי שבא"ק ע"י זווגה עם האבא הכללי, והיה אותו התוספת אורות ומוחין כלול ג"כ מכל האורות דבחי' הדר ומהיטבאל ומהנקודות דיושר והעגולים אשר מהאו"א הכלליים שבא"ק, משניהם יחד והוציא ממנו את הא"א דאצ"י וכן מא"א לאו"א ומאו"א לזו"ן, והיה כל א' כלול מכל הדר ומהיטבאל ומלכי היושר דהאבא הכללי ומהדר ומהיטבאל ומלכי העגולים דהאימא הכללי והם המ"ה והס"ר דב"ן עם המלכויות דב"ן דהנקודות היושר והעגולים.

והרי נתבאר לנו מכל דברינו שבס"י י"ד ושבס"י זה כל המציאות דא"ק כולו אשר מהגרון ולמטה, המשכתם ויציאתם מהג' רישין שבו, וכן שרשם שבעקודים, וכל מציאותם גופה בפרטיות. כי הנה המציאות למעלה מהטבור שהוא בחי' או"א, הנה הם הס"ג הכללי שבא"ק, והמציאות דכל האצילות שלמטה מהטבור, הנה הם המ"ה וב"ן הכלליים שבא"ק.

ובפרטיות הנה הוא, כי האבא הכללי בכל הדר פרצופים שבו, הנה הוא הס"ג אשר בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק, ואותו הס"ג הוא הע"ב דס"ג העיקרי שבא"ק, אשר הוא מהגרון שבו עד החזה שבו. ושורשו שבעקודים הנה הוא השם ע"ב אשר בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק, ושורשו בהע"ב הכללי הוא בהמ"ה דהמ"ס, וחלקי האצילות אשר מאותו האבא הכללי, הנה הוא השם מ"ה והשם ב"ן אשר בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק. והיינו כי המ"ה נחלק לד' שמות עסמ"ב, ונשארו הג' שמות עס"מ בהאבא הכללי עצמו, והם שורש האצילות שבו, אשר נשאר עיקרם למעלה. אך הב"ן מהם, הוא אשר ירד מהטבור ולמטה, שהוא באצילות ממש.

קיצורים של כללים חלק ב'

והשם ב"ן אשר בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק, הנה הוא נחלק עוד גם לפנימיות וחיצוניות, ואותן הפנימיות והחיצוניות נחלק כל א' ג"כ לעסמ"ב. ומהעסמ"ב שבפנימיות נשאר ג"כ הג' שמות עס"מ בהאבא הכללי עצמו, ורק הב"ן הוא אשר ירד למטה מהטבור ובאצילות ממש. אך החיצוניות דהב"ן, הנה כל העסמ"ב שבו ירדו במציאות האצילות ממש.

והרי לנו כי חלקי האצילות אשר מצד אבא שבא"ק הנה הוא הב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהמ"ה דהמ"ס שבא"ק והב"ן אשר בהב"ן דהמ"ה דהמ"ס שבא"ק והעסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק. ושרשם בעקודים הוא בהע"ב אשר בהשם מ"ה דהמ"ס שבא"ק, ושרשם בהמ"ס דא"ק הוא בהמ"ה דהמ"ס. והאימא הכללי שבא"ק בכל הד' פרצופים שבה, הנה הוא השם ס"ג אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ואותו הס"ג הוא הס"ג דס"ג שבא"ק, אשר עומד בו מהחזה עד הטבור. ושרשה בעקודים הוא הע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ושרשה בהע"ב הכללי שהוא בהמ"ס דא"ק, הוא בהב"ן דהמ"ס. וחלקי האצילות שמהאימא הכללי, הנה הוא המ"ה והב"ן אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, והיינו כי המ"ה נחלק לד' שמות עסמ"ב. והנה הג' שמות עס"מ אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק נשארו בהאימא הכללי עצמה, והוא שורש האצילות אשר בה, ולא ירד באצילות אלא רק השם ב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק. אמנם הב"ן אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, הנה הוא נחלק עוד גם לפנימיות וחיצוניות, וישנם בכל א' ד' שמות עסמ"ב, והעסמ"ב אשר בפנימיות, נשאר ג"כ הג' שמות העס"מ בהאימא עצמה, ולא ירד באצילות ממש אלא רק הב"ן, אבל העסמ"ב אשר בחיצוניות, הנה הם ירדו כולם מהטבור ולמטה ובאצילות ממש.

והרי נמצא שחלקי האצילות אשר מצד האימא הכללי שבא"ק הנה הוא השם ב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והשם ב"ן אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק, וכל העסמ"ב כולן אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק. ושרשם בעקודים הוא בהע"ב אשר בהשם ב"ן דהמ"ס שבא"ק, ושרשם בהמ"ס דא"ק הוא בהב"ן דהמ"ס. ונמצא מכ"ז כי חלקי האצילות אשר מהאור"א הכלליים משניהם יחד, הנה הוא בסך הכל ו' בחי', היינו הב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהמ"ס שבא"ק והב"ן אשר בהשם בהמ"ה דהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והב"ן אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק, והב"ן אשר בהב"ן דהמ"ס שבא"ק, וכל העסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק, וכל העסמ"ב אשר בהב"ן דב"ן דהמ"ס שבא"ק. אמנם הוא כי השם ב"ן אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק והב"ן אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק, הנה הם השרשים העיקריים של עצם האצילות גופה, אשר הם יצאו גם בעולם הנקודות, וכמו שמבואר כ"ז לעיל בדברינו. וא"כ הרי נתחלקו אלו ב' הבחי' בפנ"ע, כי הרי הם יצאו גם בראשונה. אבל העס"מ אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק והעס"מ אשר בהב"ן דב"ן שבהמ"ה דהמ"ס שבא"ק, וכן הד' שמות ב"ן הנז', והם ששה בחי', הנה הם כולם באים רק אח"כ ובסוד תוספת לאחר התיקון. ואלו הו' בחי' הם הנה"י דאבא והנה"י דאימא שבא"ק, שהוא העטרין דח"ג שבו, אשר באים בעת התיקון, והם מתפשטים ומתלבשים בהאצילות, ונעשו שם לעצם מעצמיו ובשר מבשרו.

והרי נמצא כי שני בחי' מכל הנז' הם היו בראשונה, שהוא גם בעולם הנקודות, וששה בחי' הם באים בסוד תוספת בעת התיקון. והרי הם בסך הכל ח' בחי'. והנה הם הנה"מ דאבא שבא"ק והנה"מ דאימא שבא"ק. כי אותן הב' בחי' הראשונים אשר היו גם בעולם הנקודות, הם המלכויות דאור"א שבא"ק, והוא אשר אמרנו לעיל כי היו מושרשים בהבחי' האחרונות דהתפשטות הא' שהוא בהמלכויות שלהם. אבל כל אותן הו' בחי' הבאים בעת התיקון ובסוד תוספת, הם הנה"י דאור"א שבא"ק המשתפים בבנין האצילות, ומתלבש שם ונעשה לעצם מעצמיו ובשר מבשרו. והנה נתייחדו אותן ב' הנה"מ דאור"א שבא"ק לעצם אחד ולמציאות אחת ע"י בחי' זווג עיבור לידה כנ"ל, ויצא ונתפשט מהטבור ולמטה שבא"ק, והוא החלק הב' דהתפשטות הב' אשר להאצילות, שהוא האצילות העיקרי אשר יצא ונולד מהאימא הכללי שבא"ק, ומזה נעשה כל המציאות דהאצילות כולו. ונמצא כי כל האצילות כולו הנה הוא עצמו רק בחי' הנה"מ שבא"ק, כי הרי הוא רק האורות דהנה"מ שלו כנז'. ונחשב כל האצילות להנה"מ דא"ק. וכ"ז הנה הוא יצא ונמשך ונעשה ע"י התוספת אור אשר מרזא דא"ס ית"ש שניתוסף בהב"ן והמ"ה דהמ"ס, הנמשך מהס"ג והע"ב אשר שם, ומכל הג' רישין עלאין שבו וכנ"ל.

כלל י"ט

ענף א'

עתה נבאר ההתפשטות השני אשר להעולמות ב"ע. הנה ההתפשטות השני אשר להעולמות ב"ע הוא נתחלק ג"כ לשני חלקים ע"ד בהתפשטות השני אשר להאצילות, והיה נמשך כל חלק אשר להב"ע מאותו החלק עצמו אשר כנגדו באצילות תיכף וסמוך אליו, כי מהחלק הא' דהתפשטות דב' אשר להאצילות, הנה ממנו יצא ונמשך החלק הא' אשר להתפשטות הב' דלהב"ע, ויצא תיכף וסמוך אליו. ואח"כ כאשר יצא החלק הב' דהתפשטות הב' אשר להאצילות, הנה ממנו יצא ונמשך ג"כ תיכף וסמוך החלק הב' דהתפשטות הב' אשר להב"ע. וכן כל מה שעבר על האצילות מענין מיתת המלכים ושבירתם, וכן אח"כ תיקונם ותחייתם, הנה עבר כ"ז על הב"ע ג"כ ומקרה אחד לכולם. אמנם עכ"ז הנה היה בהם חילוקים רבים ועצומים עכ"פ יען שאינם דומים זה לזה כלל.

החלק הראשון מהתפשטות הב' אשר להב"ע הנה הוא כי אחר מיתת המלכים ושבירת הכלים דעולם הנקודות, ירדו ונפלו למטה מרגלי א"ק, הנה יצא ונעשה אז מכל אותן השברי כלים כל השרשים העצמיים

קיצורים של כללים חלק ב'

מכל העולמות בריאה יצירה עשיה. אמנם לא יצאו אז אלא רק שרשיהם לבד אבל לא מציאותם ממש כמו שהם עתה, כי הרי אותן השברי כלים הם הכלים והנקודות אשר היו אז רק המלכיות דהב"ן, והיו כולם רק נקודות קטנות וכקרני חגבים, והם רק השרשים העצמיים דכל פרטי האצילות כולו, וכן יצא עד"ז אח"כ מהשברי כלים כאשר נפלו למטה רק השרשים העצמיים דכל המציאויות דהב"ע כולן.

והנה אותן כל השרשיים העצמיים הם לא יחסרו לעולם, כי כל מה שיצא בעולם הנקודות הם אינם חסרים לעולם. ועוד כי למטה מרגלי א"ק הנה נעשה שם ע"י ההתפשטות הא' דלהב"ע כל המקום שלהם, וככל מה שהיה ראוי לכל המציאויות דהב"ע כולם. וכן באותן הכלים דהנקודות היה כלול בהם כל הכחות כולם לכל המציאות דהד' עולמות אב"ע. רק שיש לחלק שהמציאויות דהאצילות הנה יצא שרשיהם כולם בעת מלוכת המלכים, אבל השרשים דכל המציאויות דהב"ע, הנה יצאו הם רק אחר מיתת המלכים, ואחר שירדו השברי כלים למטה במקום ב"ע. ובאשר שכל זמן שעמדו במקום האצילות, היה עדיין כל הכלים כולם רק במדרגת האצילות לבד, לכן לא נעשה אז מציאויות הב"ע מאומה. אמנם אחר שירדו למטה מרגלי א"ק שהוא המקום דהב"ע, נתגלה כל הכחות דהב"ע שבהם ג"כ ע"י תוקף גבורתם אשר היה בעצמותם גופה. והיינו כי החיצוניות דהפנים אשר באותן השברי כלים הם הוציאו את כל שרשי המציאויות דעולם הבריאה כולה, והחיצוניות דהאחוריים אשר באותן השברי כלים הם הוציאו את כל שרשי המציאויות דעולם היצירה כולה, והחיצוניות דהנקודות דהאחוריים אשר באותן השברי כלים הם הוציאו את כל שרשי המציאויות דעולם העשיה כולה. ונמצא כי מיתת המלכים דהנקודות יצא תיקון להב"ע.

והנה על אותו החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להב"ע, הנה זהו מה שנאמר בתורה בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, ואמרו את השמים לרבות תולדות השמים ואת הארץ לרבות תולדות הארץ. וזהו מה שנעשה בהמאמר הראשון דעשרה מאמרות. וכל אותן השרשים כולן שיצאו הנה לא נתקיימו כלל, הן מחמת תכונת תוקף הגבורות שבהם, שיצאו ע"ז מכח אל כח בלי חק וגבול והיו בלא סדר כלל. אמנם כל מה שהיה עתיד לצאת בכל משך זמן דששת אלפים שנה תולדה מתולדה ופרי מפרי וניתן מדה וגבול ומקום לכל א', וכן נעזר כל א' ע"י חבירו, שכל מציאות פרטי מקבל תועלת ותיקון מזולתו ע"י שנכללו ונתקשרו זה בזה, וכ"ז הוא ע"י המתקה וביסוס אשר נעשה בהם אח"כ בעת התיקון דמעשה בראשית. אבל כאשר יצאו אז התולדות דעולם הנקודות לבד שהיו גבורות תקיפין, נתפזרו ונתדעכו לניצוצין שאין בהם ממש ע"ד מיתת המלכים ושבירת הכלים דהנקודות עצמן. ועוד כי בעת שיצאו כל אותן השרשים העצמיים אשר להב"ע, הנה יצא עמהם אז ג"כ כל הקליפות והחיצונים כולם, והיו משחיתים נוראים, ושלטו הם על כל אותן השרשים העצמיים דהב"ע שיצאו אז, וכן על כל השברי כלים והניצוצין כולם. ונטבעו ונבלעו כולם בתוך הקליפות והטומאה והרע, והוא מה שנאמר והארץ היתה תוהו וכו' שהכוונה הוא על כל אותן הקליפות והחיצונים. וע"ז הנה נתחברו ומיתו כל אותן השרשים העצמיים שיצאו אז, כי נטבעו בהמים הזידונים ומיתו, עד שגזר המאציל ית"ש והחריב אותם ונעקרו ונכרתו כל הקליפות כולם מציאותן העיקרי. ועכ"ז הנה נשארו עדיין כל אותן השרשים העצמיים כולם מלוכלכים בזוהמא רבה, עד שחזר ותיקן אותם ע"י האור דהמ"ה. ומשום כ"ז לא נזכר מאמר בפירוש על בריאות כל אותן השרשים העצמיים שבתחלה, מאחר שלא היה בהם תועלת עדיין עד עת התיקון דשם מ"ה דוקא.

אמנם מה שצריך לכאורה ביאור הוא כי הרי בכל התפשטויות אשר לכל העולמות כולם, הנה יצא לעולם ההתפשטות הב' רק מההתפשטות הא' אחר שעלה הוא למעלה בההסתלקות הא', וכן בהעולמות ב"ע הרי יצא ההתפשטות הב' מהשברי כלים דהנקודות אשר הם האורות שיצאו מהעינים, אבל ההתפשטות הא' אשר להב"ע והסתלקותו היה רק בהחיצוניות דהתנה"מ דא"ק אשר ירדו למטה מרגליו קודם יציאת האורות דעינים. וא"כ הרי לכאורה אינו דומה כלל סדר ההתהוות דהתפשטות הב' אשר להב"ע להתהוות כל ההתפשטויות הב' אשר לכל העולמות שלמעלה.

אך באמת לא קשה כלל, כי אותן החיצוניות דהתנה"מ אחר שחזרו ועלו למעלה בהסתלקות הא', הנה נכללו בהנקודות ונעשו לאחד ממש עם הכלים דהנקודות, כי הרי האורות אשר יצאו מהעינים, הנה הם רק מאותן התנה"מ עצמן דהא"ק אשר יצאו האורות מהם ועלו למעלה מהטבור, ומשם נתפשט ויצא דרך העינים. וא"כ הרי היו מתחלה רק דבר אחד. וכן אח"כ כאשר חזרו החיצוניות דהתנה"מ לעלות למעלה בההסתלקות הא', הנה חזרו ונכללו עמהם, כי הרי האורות העינים הם שהעלו אותם וחזרו אח"כ ונכללו החיצוניות דהתנה"מ עם הנקודות יחד ועמדו מאחוריהם. כל עיקר התהוות הכלים דהנקודות עצמן שהם העביות שלהם, הנה נעשה עביותם רק בסיוע דאותן החיצוניות דהתנה"מ, וכן נכללו אותן החיצוניות עמהם ונעשו כולם לאחד, ומהם שניהם הוא כל הכלים דהנקודות, והם אשר נשברו בעת שבירת הכלים. ומהם עצמם הוא ההתפשטות הב' אשר להב"ע, כי אחר שירדו למטה מרגלי א"ק, הנה יצא מהם כל שרשי העצמיים דהב"ע. ונמצא כי גם כאן בהב"ע הנה נעשה ג"כ ההתפשטות הב' רק מההתפשטות הא', היינו מהשברי כלים דהתנה"מ החיצוניות שהם היו ההתפשטות הא' להב"ע. ומהמלכות שלהם הנה נעשה ההתפשטות הב' דלהב"ע.

ודע כי אותן החיצוניות דהתנה"מ הנה מעיקרם הם מעולים הרבה מכל הנקודות כולם, כי הרי הם מההתפשטות הא' אשר להאצילות, אמנם הנקודות הם רק מההתפשטות הב'. אמנם אחר שירדו כל אותן החיצוניות דהתנה"מ להיות למציאות התפשטות הא' להב"ע, וכן גם אח"כ כשעלו בההסתלקות הא', הנה היו הם גרועים הרבה מהנקודות קודם שירדו גם הם. ואחר התיקון דיציאת השם מ"ה, הנה נכללו כולם יחד בהיושרי דאצילות, כי מהפנימיות התנה"מ דא"ק אחר שנתקנו בהאור דהמ"ה, הנה הם כל היושרי

קיצורים של כללים חלק ב'

ההאצילות, כי התנה"י הפנימיות הם מבחינת א"ק המשתתף באצ"י, והמלכות הפנימי הוא לעיקר האצילות גופה, והחיצוניות דהתנה"מ אחר שנתקנו ג"כ באור דהמ"ה, הנה התנה"י שבהם נכללו ביושרי הז"ת דהאצילות, והיו שם לבחי' שרשי הבי"ע שבא"ק הכלולים בשרשי האצילות שבא"ק, והמלכות שבהם נכללו בעיקר האצילות עצמו, והוא שרשי הבי"ע אשר באצילות, ונעשו הבי"ע מהמלכות החיצוני דהתנה"מ, וכן הם מושפעים ממנה תמיד הכל רק ע"י המלכות דאצילות הכלול בתוכה, המלכות החיצוני דהתנה"מ לצורך המציאות והשפע דהבי"ע.

[ענף ב']

הנה מה שבארנו בענף א' הוא חלק א' מההתפשטות הב' אשר להבי"ע, ועתה נבאר ג"כ את החלק השני. והוא כל האורות דהתיקון אשר ע"י השם מ"ה שנתפשטו בהבי"ע לצורך המציאות דמעשה בראשית כולה, והוא מה שנאמר בתורה ויאמר אלה"ם יהי אור. והנה נבראו כל מעשה בראשית כולם ע"י המלכות דאצילות אחר שנתקן כל האצילות כולו, והיינו כי נבררו כל השרשים העצמיים דכל המציאות דהבי"ע אשר לצורך כל מעשה בראשית, הנה יצאו ונבררו ע"י המלכות דאצילות מזהמתם וחלאתם דעולם התוהו, ועלו למעלה וניתוסף להם אור וברכה ככל הנצרך לשלימותם עד שנעשו למציאות גמורים וככל מה שנעשו בששת ימי בראשית.

אמנם סדר בירורם מזהמתם וכן סדר עלייתם למעלה, צריך ביאור, כי מאחר שכ"ז היה רק אחר שנתקן האצילות, וידוע הוא כי אחר התיקון דיציאת השם מ"ה התייחד א"ס ית"ש באצילות ונעשה חד עמו, וא"כ איך אפשר לשרשים העצמיים דבי"ע שהם נבראים נוצרים נעשים לעלות למעלה. וכן צריך ביאור ג"כ לקשר את הענין דבירורם ועלייתם ותיקונם עם ה' מאמרות דמעשה בראשית.

ענין עלייתם איך שעלו למעלה, מה שעולים מהנבררים למעלה מהמלכות דאצילות עצמה, הנה הוא רק הניצוצי אורות דהש"כ ורפ"ח אשר הם ירדו עם השברי כלים, והם נשמתם וכחם הפנימי, הם אשר עולים למעלה ומקבלים שם תוספת אור וברכה לצורך תיקון המציאות כולם, ואח"כ חוזרים ומשפיעים ויורד ומתלבש באותן שרשים העצמיים דהבי"ע לבנות אותם על כל תיקונם ומציאותם העיקרי, אבל העצמיים דהבי"ע גופה הם אינם עולים כלל בהמלכות דאצילות, אלא הם נשארו בהבי"ע עצמן וכל עלייתם הוא רק כי נבררו מהזוהמא והקליפה ונעשו מוכשרים לבוא לידי טהרת הקודש ולקבל בתוכם את שפעת אור שלמעלה הבאה להם ע"י עליית הניצוצין להבנות ולהתתקן על ידם.

והוא מה שאנו רואין גם עתה בכל המציאות המתחדשים בכל עת בכל חלקי הדצ"מ, שנמשך וניתוסף תמיד כח חדש ביבול הארץ להוציא דשא עשב מזריע זרע למינהו, וכן כל מה שנעשה תחת השמש הכל הוא מן הארץ, ואותו הכח חדש שניתוסף בה הנה הוא כ"ז רק מאותן השרשים העצמיים דכחות הבי"ע אשר נבראו מהניצוצין והשברי כלים דהנקודות אחר שירדו למטה. והם נפלו כולם ונטבעו בעמקי הזוהמא בעולם התוהו, ובעת התיקון דמעשה בראשית כאשר נתקן העולם הנה נבררו אז חלק גדול מהם, והוא כל המציאות אשר יצאו בששת ימי בראשית. אך כל שאר הניצוצין עם כל השרשים העצמיים דהבי"ע אשר לא נבררו אז עדיין, הנה תלה הקב"ה את תיקונם ע"י האדם וע"י כל הדורות כולם אשר עד ביאת המשיח, והנה נבדלו הם לעצמן וניתן להם מקום בכל חלקי המדבריות שבהעולם ומשם הנה הם עולים ומתתקנים תמיד, וכמ"ש במדרש רבה עתיד המדבר להיות ישוב.

והנה כל אותן התיקונים הנמשך תמיד להשרשים העצמיים דהבי"ע אשר מתתקנים בכל עת כנז' הנה הוא ע"י הניצוצין דהש"כ ורפ"ח שהם היו הנשמה והחיות דכל השברי כלים שנפלו וכשהגיע זמן תיקונם עולין אותן הניצוצין למעלה בבחי' מ"ן להמלכות דאצילות ומעוררים ע"י עליית המ"ן עד המ"ס דא"א ומקבלים שם שפעת אור דא"ס וחוזר ויורד מכל עליון לתחתון עד המלכות וממנה נמשך השפע חדשה להבי"ע לצורך התיקונים.

וסדר עליית המ"ן ובירורם ותיקונם, כי ע"י נפשות הצדיקים הנה מברר השם ב"ן שבעשיה את הבירורים דעולם העשיה, ומעלה אותן עד היצירה. וע"י רוחות הצדיקים וע"י מצוות המיוחדים לזה, הנה מברר השם ב"ן דיצירה את הבירורים דעולם היצירה ומעלה אותן, וכן הבירורים דהעשיה שעלו עד שם הנה מעלה אותם עד הבריאה. וע"י נשמות הצדיקים וע"י מצוות המיוחדים לזה, הנה מעלה אותם וכן את הבירורים דעולם הבריאה הנה מעלה אותם כולם עד המלכות דאצילות וניתנין שם בהיסוד שלה בבחי' מ"ן, כי לעולם הוא שהשם ב"ן הוא מברר בירורין מתוך הסיגים ומעלה אותן למעלה. וכאשר ניתנין המ"ן בהיסוד דהמלכות הנה מעלה היא ג"כ בחי' מ"ן למעלה, וכן עולה מ"ן מפרצו' לפרצו' וממדרגה למדרגה עד רום המעלות. וכן עד"ז הם יורדים אח"כ מלמעלה למטה ממדרגה למדרגה בתוספת אור וברכה הרבה עד העולמות ב"ע. וכ"ז הנה הוא נעשה תמיד בכל עת ובכל רגע. וכן היה עד"ז ג"כ בעת התיקון דמעשה בראשית לצורך המציאות העיקרי דכל העולמות כולם.

הנה אח"כ בעת התיקון דיציאת השם מ"ה היה עלייה אז שלא ע"י מעשה התחתונים, כי הרי לא היה שום נברא עדיין, אלא היה עלייתם אז ע"י הקב"ה לבד. ואח"כ הנה חזרו וירדו ותיקנו את כל השרשים העצמיים הראשונים ובנו אותם ונשלמו למציאות גמורים ולעולמות גמורים שהם כל העולמות ב"ע אשר נבראו ונוצרו ונעשו בששת ימי בראשית והנה כל אותה השפע והתוספת והתיקון הנעשה בהם הוא הוא החלק השני דההתפשטות הב' אשר להבי"ע וזה התוספת והתיקון הנה הוא נעשה תמיד כנ"ל כי מתחילה לא נבררו ולא נתקנו אלא רק הצורך להמציאות דששת ימי בראשית לבד אבל עדיין הנה נשאר הרבה והם מתתקנים

קיצורים של כללים חלק ב'

והולכים בכל עת ע"י כל תיקוני האדם, וגמר התיקון והשלמת כל העצמיים כולם הוא יושלם בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן

היו ב' חלקי התפשטויות אשר בהתפשטות הב' דלבי"ע, החלק הא' מובא בע"ח בשבירת הכלים (פרק ז) שאמר שם כי אחר שבירת הכלים הנה ירד פנימיות הכלי לבריאה וחיצוניות הכלי ביצירה וחיצוניות של חיצוניות בעשיה.

וכן החלק השני דהתפשטות הב' אשר להבי"ע הנה הוא מפורש ג"כ באר היטיב בדברי האר"י ז"ל וכן בדברי הגר"א, זה לשונו כי א"ס ע"י התלבשו בחכמה דא"ק האציל ע"ס שבאצילות וכו' וע"י התלבשו בבינה דא"ק וחוזר ונתלבש בבינה דאצילות ברא ע"ס דבריאה וכו' וע"י התלבשו בו"ק דא"ק ודאצ"ו ודבריאה יצר ע"ס דיצירה וכו' וע"י התלבשו במלכות דא"ק ואצילות ובריאה ויצירה עשה ע"ס דעשיה. ועוד איתא כי מה"ס דאצילות הנה מתנוצצים מהם אורות ומתפשטים ועוברים דרך המסך אשר בין אצילות לבריאה ונעשה למטה ה"ס דבריאה כלים מכלים ועצמות מעצמות והוא ע"י הכאת האור דכל העצמות וכלים דה"ס דאצילות עם אור א"ס המלוכש בהם שמכה בהמסך והפרגוד אשר בין אצילות לבריאה, וכן מהכאת העצמות וכלים דה"ס דבריאה בהמסך אשר בין הבריאה ליצירה מתפשט ועובר ונעשו ה"ס דהיצירה, וכן מהכאת ה"ס דהיצירה בהמסך אשר בין היצירה לעשיה מתפשט ועובר ונעשה כל ה"ס דהעשיה.

כמו שאמרנו לעיל ענ"א בהחלק הראשון דהתפשטות הב', שהם החיצוניות דהתנה"מ דא"ק, אשר הוא לצורך השרשים העצמיים דלהבי"ע, ואמרנו שם כי הנה הוא נמשך ובא רק מהאור דהתפשטות הא', כן הוא ג"כ בהחלק השני דהתפשטות הב' אשר להבי"ע אשר על ידו נתקנו ונשלמו בכל צורכם כנז', הנה כל תיקונם ושלמותם הוא נמשך ובא להם ג"כ רק ע"י האור דהתפשטות הא', כי הם עלו למעלה למקומם בהסתלקות הא' ונשארו שם לעולם, הנה הם שורשים דהבי"ע אשר באצילות ובא"ק

[ענף ג']

הגם שלפי כל דברינו הנ"ל הנה נמצא שהיה גם כל הסדר דהתפשטויות הב' אשר להבי"ע ע"ד הסדר דהתפשטות הא' אשר לכל העולמות שלמעלה, עכ"ז האמת הוא כי הנה היה כמה חילוקים ביניהם.

החילוק הראשון: הוא מה שאמרנו לעיל כי כל החלק הא' דהתפשטות הב' אשר להבי"ע הנה הוא יצא ונעשה רק אחר מיתת החלק הא' דהתפשטות הב' אשר להאצילות, משא"כ בהעולמות שלמעלה, כי הרי האורות דהנקודות שהם החלק הא' דהתפשטות הב' אשר להאצילות הנה היה יציאתו דרך העקודים וקבלו מהם (אך אולי הוא כי כל יציאות אורות הנקודות וקבלתם מהעקודים היה ג"כ רק בעת שהיה עולם העקודים בבחי' לא מטי, וכבר אמר הרב שהסתלקות האורות בהעקודים הוא כעין בחי' ביטול המלכים, אמנם אין לנו רמז כלל בדברי האר"י ז"ל לומר שהיה יציאת כל הנקודות רק בעת שהיה הלא מטי בעקודים וחלילה להחליט ולומר דבר כזה מעצמו). כאן בעניינינו הרי יצא ונעשה כל החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להבי"ע רק אחר שנשברו כל הכלים דהנקודות, והרי נתחרב אז העולם הנקודות לגמרי, ונמצא כי יצא ונעשה החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להבי"ע רק אחר שנתחרב לגמרי החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להאצילות, משא"כ בכל העולמות שלמעלה, כשיצא ההתפשטות הב' להתחתון הרי עומד עולם העליון שעליו חי קיים ומאיר להתחתון בזהירו ואורו.

חילוק שני: כי החיצוניות דהתנה"מ דא"ק שהוא ההתפשטות הא' להבי"ע, הנה אותן החיצוניות דהתנה"מ הנה הם מיתו ונשברו כולן ג"כ בעת מיתת המלכים, אלא שנפילתם למטה היה רק המלכיות שלהם לבד, והתנה"מ הם נשארו למעלה, ומאותן המלכיות שנפלו למטה הנה מזה יצא ונעשה כל השרשים העצמיים דהבי"ע שהם החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להבי"ע, אבל המיתה והשבירה הנה היה בכל התנה"מ כולן. ונמצא כי גם כל ההתפשטות הא' אשר להבי"ע הנה נתחרב כולו ג"כ ומיתתו וחורבנו הנה רק מזה יצא ונעשה כל החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להבי"ע, משא"כ בכל העולמות שלמעלה, הנה אדרבה הוא כי כל יציאת ההתפשטות הב' אשר יצא מהתפשטות הא' הנה היה ע"י שעלה ההתפשטות הא' למקורו וניתוסף שם באור וברכה הרבה.

חילוק שלישי: כי בכל העולמות כולם הנה יצא ההתפשטות הב' מאור ההתפשטות הא' אשר אליו גופה אחר הסתלקותו, משא"כ בהתפשטות הב' אשר להבי"ע, הן החלק הראשון דהתפשטות הב' והן החלק השני, הנה לא יצאו מההתפשטות הא' אשר להם שהוא החיצוניות דהתנה"מ דא"ק ממנו עצמו להדיא, אלא רק אחר שנכללו כל אותן החיצוניות דהתנה"מ בהאורות והכלים דהנקודות, וכל הנקודות כולם הנה הם מדרגה שניה ולמטה ממדרגת כל התנה"מ, כי התנה"מ דהא"ק הרי הם מההתפשטות הא' אשר להאצילות. והנה נכללו החיצוניות דהתנה"מ דא"ק בהנקודות לצורך תוצאות העולמות בי"ע, הן החלק הראשון דהתפשטות הב' אשר להבי"ע, והן החלק השני אשר להם.

אמנם יוצא עוד שינוי אחר בין בי"ע לכל שאר העולמות, ושינוי זה הוא למעליותא של בי"ע, והוא זה, שההתפשטות הראשונה של כל שאר העולמות יוצא רק מהקצה התחתון של העולם העליון שעליו, אבל לפי דבריו הרי בי"ע יוצא לא מהעולם שלפניו, אלא שלפני פניו.

קיצורים של כללים חלק ב'

וטעם הדבר שבי"ע לא יצא מהאצילות אלא מתנה"ם דא"ק⁸⁵, כי רצון המאציל היה לכלול את עולמות בי"ע וליחדם באצילות תמיד (ובפרם לפי המעלות העולמות אשר קודם החטא), ולכן כלל המאציל את האצילות ועולמות בי"ע בשורש א' לשניהם, וכאילו שניהם במדרגה אחת, וההתפשטות הראשונה של האבי"ע היא בהתגלות התנה"ם דא"ק, בזה שהפנימיות דהתנה"ם הם ההתפשטות הא' דלהאצילות, והחיצונית דהתנה"ם הם ההתפשטות הא' דלבי"ע. ועוד הרי התפשטות הראשונה של בי"ע יצא מיד אחרי התפשטות הראשונה של האצילות (ולא אחר גמר בנין העולם האצילות), להראות שכולם עולם אחד, וכל גילוי האצילות הוא תלוי לעולם רק בהבי"ע.

וכן בההתפשטות השניה, נעשה של בי"ע מיד אחרי אותו החלק שנגדו באצילות. וכן מה שאמרנו בחילוק הג', שמב' הבחינות שהם ההתפשטות הראשונה של הבי"ע יחד עם ההתפשטות השניה שלה אצילות, יצא התפשטות השניה אשר לבי"ע. וכל זה הוא כדי לכלול את האצילות בהבי"ע, וכן הבי"ע באצילות.

נמצא מכ"ז כי מצד אחד הנה קשורים הבי"ע בא"ק כמו האצילות, כי שניהם הם מהתנה"ם דא"ק, אלא שהאצילות הוא מהפנימיות והבי"ע מהחיצוניות. ומצד אחד הנה קשור הבי"ע רק באצילות, כי הרי כל מציאותם וקבלתם וכן גם כלילותם בא"ק הוא נמשך להם מעתה רק דרך האצילות ועל ידו דוקא. ולכן לא זכו העולמות בי"ע להשתמש בסוף באותו האור אשר הכין להם מתחילה. והנה הוא החילוק השלישי אשר אמרנו לעיל, כי הנה לא נמשך ההתפשטות הבי"ע דלהבי"ע מהתפשטות הא' אשר להם להדיא, אלא רק אחר שנכלל אותו ההתפשטות הא' בהתפשטות הבי"ע דלאצילות.

נעשה חילוק רביעי בין התפשטויות הבי"ע דלהבי"ע לבין התפשטות הבי"ע אשר להעולמות שלמעלה, כי כל התפשטויות הבי"ע אשר לכל העולמות שלמעלה, הנה היה נמשך להם האורות בלי הפסק ומחיצות כלל. משא"כ ההתפשטות הבי"ע אשר להעולמות בי"ע, הנה נעשה להם מסכים ומחיצות בין אצילות לבי"ע. וכן בבי"ע עצמן בין זה לזה. וע"י המסכים והמחיצות, הנה אינו עובר האור עצמו, אלא רק הארה ממנו לבד, וע"י הנה נעשו העולמות בי"ע מדרגה אחרת לגמרי מהאצילות.

ענף ד'

יש להקשות בענין החילוק הד', שהרי כל האצילות הוא רק מטבורו דא"ק ולמטה והוא מתחת הפרסא, אם כן ישנם מסך בעולמות שלמעלה גם כן, וקשה איך הרב אמר שהאצילות מקבל אור א"ס ללא מסך כלל.

הנה ענין הפרסא שבאצילות ולמעלה הרי הוא קיים בין חג"ת לנה"י דכל פרצוף ופרצוף, אמנם נוסף בין אצילות לבריאה מחיצה הנמשך ויוצא מהלבוש היותר חיצון דהנה"י דהבינה דאצילות, וכן ישנם כזה מחיצה בין בריאה ליצירה הנמשך ויוצא מהלבוש היותר חיצון דהנה"י דהבינה דבריאה, ובין יצירה לעשיה, הנמשך ויוצא מהלבוש היותר חיצון דהנה"י דהבינה דיצירה.

אמנם יש חילוק גדול בין תכונת המסכים אשר הם רק מאחר האצילות ולמטה, לבין תכונת הפרסיות אשר הם ישנם ג"כ מאצילות ולמעלה, כי הפרסא העומד באמצע כל פרצוף, הרי תכונתו הוא ככל כלי הגוף. והנה כל בחי' הכלים אשר הם מבפנים להגוף, הנה מתרבה בהם אור החיות הרבה, והם מיוחדים באור נשמתו שבו, ונעשה כל נשמה גוף כללות פרצוף אחד. ולכן הוא, כי כל אור הנמשך דרך כלי הגוף מפרצוף אחד לזולתו, הנה הגם שהוא נצטמצם הרבה, עכ"פ מאחר שנמשך רק דרך כל הגוף, הנה אינו נקרא זה בשם מדרגה אחרת לגמרי, אלא הוא שכל הארה הנמשך ממנו, הוא הכל מדרגת אותו הפרצוף עצמו.

ישנם ב' חילוקים שהם ג', בין בחי' המסך שבין עולמות אבי"ע לבין הפרסא שבא"ק להפרידו בין עולם האצילות. א', המסך הוא יורד ממקומו ומתפשט מתחת כל אותו העולם כולו, וככל התפשטות הגורם עיבוי, אמנם מזה שירד למטה מכל האותו העולם כולו, הוא קרוב לבחי' מיתה, שונה מהפרסא שבא"ק שהוא לא ירד חוץ לא"ק אלא רק בסופו וסיומו. ב', הפרסא שבא"ק הוא מבחי' גופו וכליו, ויש בו מאור פנימי ומקיף דא"ק, אמנם במסך מאחר וירד למטה מעולמות הוא רק בחי' כלי לבד, ללא אור מאומה לא אור פנימי ולא אור מקיף, וע"י כל המסכים הללו, הנה יצאו העולמות בי"ע ממדרגת האצילות לגמרי.

והרי נתבאר לנו עכ"פ חילוק הרביעי אשר בין התפשטות הבי"ע דלהבי"ע לבין התפשטות הבי"ע אשר לכל העולמות שלמעלה, כי בכל העולמות שלמעלה, נמשך ההתפשטות הבי"ע אשר לכל א' מהעולם העליון שעליו בלתי מסכים כלל. משא"כ ההתפשטויות הבי"ע אשר להבי"ע, הנה הם נמשכים ובאים רק דרך מסכים ומחיצות, וע"י הנה אינו בא להם מעיקר האור כלל, אלא רק תמצית הארה לבד וכנז'.

וכאשר תתבונן בכל אלו הד' חילוקים ושינויים שבארנו כאן בההתפשטות הבי"ע, הנה תראה שהם כמעט ענין אחד עם הה' שינויים אשר בארנו לעיל כלל י"ג ענף ב' בההתפשטות והסתלקות הא'. כי השינוי הבי"ע שבכאן, הוא מעין השינוי הא' אשר שם. והשינוי הג' שבכאן הוא מעין השינוי הד' אשר שם. ומתבאר שם בדברינו, כי אותו השינוי הד', הוא בסבת השינוי הג' אשר שם ע"ש. וכן הוא ע"י השינוי הד' שבכאן, ונעשו ע"י כל הבי"ע במדרגה אחרת לגמרי, הנה הוא ג"כ מסבת השינוי הה' והג' אשר שם.

⁸⁵ דברי הרב מכוונים שהתנה"ם דא"ק היא בעצם התפשטות הראשונה של אבי"ע, ולא משם.

קיצורים של כללים חלק ב'

ענף ה'

בריאת יש מאין הנה היה רק ביום הראשון לבד, אבל כל מה שנברא מאחר יום ראשון ואילך, ולכן מרומזים אלו ה' חלקי התפשטויות ה' דלהב"ע בפסוק בראשית ופסוק והארץ היתה. אמנם הנקודות נבראו אפילו לפני פסוק בראשית, ולכן מאחר והם לא נבראו בדיבור אלא רק ברצון ומחשבה, לא באו בלשון מאמר בפירוש. אבל ביום הראשון רק יצא האור בשלימות אבל שאר כל תולדות השמים והארץ רק יצאו בבחי' שרשיים לבד, ומאז והלאה יצא כל דבר בפועל בכל יום ויום.

והעיקר הוא כי מילת "ויאמר" הוא סוד אמ"ר וק"ב כי כל מה שנעשה מהתיקון והלאה, הרי הוא נעשה הכל רק ע"י סוד אמ"ר וק"ב, והוא תיקון ועשייה יש מיש, אבל עולם הנקודות, יצא כולו בלא אמ"ר וק"ב כלל, אלא הכל נעשה יש מאין, ולכן נאמר בראשית ולא ויאמר. וב"ויאמר אלקים" רמוז התיקון דכל העולמות ב"ע, אשר יצא להם מהמלכות דאצילות, ע"י קבלתה מז"א.

ואין להקשות, כי הרי לפי דברינו, שהפסוק הראשון בראשית ברא הוא מדבר על השרשים העצמיים דעולם הנקודות, א"כ הרי לא נזכר בריאת שמים וארץ דלאחר התיקון בתורה כלל, כי התחלת התיקון, הרי הוא רק מהמאמר ויאמר אלהים יהי אור, אך דע כי הפסוק בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, הנה הוא נדרש הן לפני הן לאחריו. ולפניו הוא על עולם הנקודות, ולאחריו הוא אחר שנאמר יהי אור, שהוא לאחר התיקון.

ענף ו'

ונחזור להענין, התפשטות ה' אשר להעולמות ב"ע, כי היה ג"כ ע"ד ההתפשטות ה' אשר להאצילות. ועכ"ז, הנה היה בהם כמה שינויים עכ"פ. אמנם ביאור ההתפשטויות אשר בהעולמות ב"ע עצמן, בין זה לזה, מהבריאה להיצירה ומהיצירה להעשייה, הנה לא מצאתי בזה בדברי האריז"ל, אלא כל עיקר דברי האריז"ל הנה הוא רק מאצילות ולמעלה, אבל בהעולמות ב"ע, הנה הוא מקצר והולך, כי בהעולמות ב"ע הנה הוא העץ הדעת טוב ורע, ואינו מן הראוי להעמיק שם כ"כ, והוא הענין מהד' שנכנסו לפרדס, אשר לא יצא בשלום אלא ר' עקיבא לבד, ולכן לא גילה לנו האריז"ל מעניניהם אלא רק מעט מן המעט. ואין ראוי גם לנו לדחוק עצמינו ולהעמיק בפרטי תהלוכותיהם והשתלשלותם, אלא רק בדרך כלל, מה שמצאנו מפורש בדברי האריז"ל.

והיינו כי התפשטות הא' אשר להעולמות ב"ע, הנה הוא מהחיצוניות דהתנה"ם דא"ק, שנחלק לג' בחי', החיצוניות דהפנים דהתנה"מ היה ההתפשטות הא' לעולם הבריאה, והחיצוניות דהאחוריים דהתנה"מ היה ההתפשטות הא' להיצירה, והחיצוניות דחיצוניות דאחוריים שלהם להעשייה. וההתפשטות ה' אשר להם, שהוא נחלק לשנים כנ"ל, הנה החלק הא' הוא הג' מיני חיצוניות דהשברי כלים: החיצוניות דהפנים שלהם להבריאה, והחיצוניות דהאחוריים של השברי כלים להיצירה, והחיצוניות דחיצוניות דאחוריים של השברי כלים להעשייה. והחלק ה' דהתפשטות ה', הנה הוא אחר שנתקן האצילות בכל התיקונים אשר ע"י המ"ה, ונתלבשו בפרצופי דאצילות זב"ז, וע"י התלבשות אור א"ס בבינה דאצילות, מתפשט ומשלח את אור ה"ס דאצ"ל עד המסך אשר בין האצילות להבריאה, והמסך הוא מהלבוש היותר חיצון דהנה"י דבינה דאצילות, ומתנוצץ אורם דרך המסך, ונעשו ה"ס דהבריאה, כלול מכל הארת האורות כולם דהאצילות, וכן מכל האורות שלמעלה למעלה. ואותן ה"ס דהבריאה הוא החלק השני של ההתפשטות ה' אשר להבריאה, ונתקן מזה כל עולם הבריאה כולה.

וע"י התלבשות אור א"ס אשר בת"ת דאצילות, וכן אח"כ בהת"ת דהבריאה הנעשה ע"י התנוצצות הנז', הנה מתפשט ומשלח את אור ה"ס דהבריאה עד המסך שבין הבריאה להיצירה, והמסך הוא מהלבוש היותר חיצון דהנה"י דז"א דבריאה, ומתנוצץ אורם דרך המסך, ונעשו ע"ז כל ה"ס דהיצירה כלולים מכל הארת העליונים כולם. ואותן ה"ס דהיצירה הוא החלק השני דהתפשטות ה' אשר להיצירה, וממנו נתקן ונעשה כל היצירה כולו.

וע"י התלבשות דאור א"ס בהמלכות דהאצילות, וכן אח"כ בהמלכות דבריאה ודיצירה, הנעשים מכל התנוצצות אור הנז', הנה מתפשט ומשלח את אור ה"ס דהיצירה עד המסך אשר בין היצירה להעשייה. והמסך הוא מהלבוש היותר חיצון דנה"י דהמלכו' דהיצירה, ומתנוצץ אורם דרך המסך, ונעשה מזה כל ה"ס דהעשייה כלולים מכל הארת האורות שלמעלה, ואותן ה"ס דהעשייה, הנה הוא החלק השני דהתפשטות ה' אשר להעשייה, וממנו נתקן ונעשה כל עולם העשייה כולה.

והנה כל אותן הענינים כולם, היינו ההתפשטות הא' וההסתלקות הא', וכן ה' חלקי דהתפשטויות ה', הנה היו נמשכים כל א' בכל העולמות ב"ע זה אחר זה, כי אחר התפשטות הא' אשר להבריאה, נעשה תיכף ההתפשטות הא' אשר להיצירה, וכן תיכף אח"כ ההתפשטות הא' אשר להעשייה, ואח"כ היה ההסתלקות הא' של כולם יחד, כי אורות העינים ירדו אצלם והעלו אותם כולם יחד. וכן ע"ז אח"כ בהב' חלקי דהתפשטויות ה', כי מתחילה היה בהם החלק הא' דהתפשטות ה' בכל א' מהם, זה אחר זה, ונעשה מהם כולם העולם התווה. ואחר התיקון דאצילות, יצא גם בהב"ע, החלק ה' דהתפשטות ה', והיה נמשך מבריאה ליצירה ומיצירה לעשייה תיכף בזה אחר זה. וכן ע"ז בפרטות ופרטי פרטות.

קיצורים של כללים חלק ב'

ענף ז'

מתוך זה יתבאר סתירה בענין מתאי נבראו המלאכים, שכן איתא במדרש שלא נבראו ביום הראשון, אבל קשה שכן ידוע שהמציאות כולו, הנה הוא נברא רק ע"י השתלשלות המדרגות מעולם עליון לתחתון, וא"כ איך אפשר שהמלאכים שהם ביצירה נבראו הם אחר בריאת שמים וארץ דהעשיה. וישנם בזה ד' דעות. הראשון, גינת אגוז: שהמלאכים הם קודמים לבריאת השמים, וזהו מ"ש בפדר"א, שמים מאיזה מקום נבראו, מאור לבושו של הקב"ה, והוא אור של המלאכים, שהם נקראים לבושו, משום שהם קרובים אליו יותר משאר כל הנמצאים כולם, והם תחילת כל הנמצאים. והשני הוא הרמ"ק ז"ל, והוא אמר שעולם העשיה היא עלולה רק מהבריאה ולא מיצירה, וזהו שאמרו, שמים מאיזה מקום נבראו, מאור לבושו שהוא עולם הבריאה. אבל עולם היצירה, הוא נברא באמת רק אחר בריאת שמים וארץ דהעשיה, והוא מ"ש שהמלאכים לא נבראו אלא רק בשני. אמנם דברים הללו קשים מאד לענ"ד לומר, כי הוא נגד הידוע ופשוט. והוא ז"ל עצמו בספר הפרדס אמר בפירוש בכ"מ להיפך. השלישי הוא האלשיך ז"ל, ודעתו ז"ל הוא ג"כ, שהשמים והארץ דעוה"ז הם נבראו קודם עולם היצירה מטעם המדרש הנז', וכבר אמרנו כי סברא זו היא פלא בעינינו. והרביעי, ספר העקדה, ודעתו הוא כי מדרשים חלוקים הם, ומש"כ האור נבראת תחילה, הכוונה הוא על האור המלאכים שהם נבראו מתחילה, כי כן הוא סדר הטבע, להקדים הסבה אל המסובב. ועולם המלאכים שהוא הסבה להעוה"ז, הנה הוא הראוי או מחויב בדרך הטבע, שהם יבראו מתחילה. וכן הוא מפורש בזו"ח, וע"כ בא להורות בראשית ברא אלהים, כלומר ברא הוא יתברך שמו, את צורת המלאכים הנקראים אלהים, והם היסוד מכל הנבראים האחרים.

Commented [YL2]: א
יפה מתחיל
ההגה??*##